

Hồn Trướng Từ Đâu Đến

Contents

Hồn Trướng Từ Đâu Đến	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	55
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60

Hồn Trướng Từ Đâu Đến

Giới thiệu

Hôm nay chính là ngày đại hỉ của ta, động phủ trên dưới bận rộn tới mảy tới mạt, Tiểu Hồ trước trước sau sau chạy đi l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-truong-tu-dau-den>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

—

Hôm nay chính là ngày đại hỉ của ta, động phủ trên dưới bận rộn tới mảy tới mạt, Tiểu Hồ trước trước sau sau chạy đi kiểm kê đến mấy lần, hỏi ý kiến của ta.

Bên trái nhìn ta một cái, bên phải cũng xem xem xét xét, không phải vì bên này không vui mừng lắm, hay là bên kia vui mừng quá...

Cái này cũng không được, người như ta đây, có một tật xấu, chính là ta sở hữu được thứ gì đó đều phải bày ra cho thuận mắt ta. Không như vậy, trong lòng ta liền giống như có gai dựng thẳng, thế nào cũng khó chịu.

“Ôi, đại vương của ta ơi, ngài cuối cùng muốn bằng hiệu bày ra thế nào a?” Tiểu Hồ vẻ mặt đau khổ: “Cái này đều từ bên trái di chuyển sang bên phải, bên phải di chuyển đến trung tâm, trung tâm di chuyển đến bên ngoài tới tới lui lui đã vài chục lần rồi!”

Ta ngửa đầu ngậm quả nho tươi mới ngon lành cho vào trong miệng nhai, chậm chạp nói: “Cái đó mà cũng không rõ sao? Ngụ ngôn! Ta hỏi người, bằng hiệu này là ai đưa tới?”

“Hàm Quang tiên quân a...”

“Phi!” Ta phun ra hạt nho: “Hắn là bạch thỏ tinh, cũng xứng đáng với hai chữ tiên quân sao!”

Tiểu Hồ thắm mồ hôi lạnh nhìn lên ta một cái, vội vàng nói: “Đúng đúng đúng! Vậy ý của đại vương là...”

“Hừm?” Ta ngân cao giọng, nguy hiểm nheo mắt lại.

Tiểu Hồ nuốt nước bọt, nơm nớp lo sợ nhỏ giọng nói: “Vậy tiểu nhân liền đem Hàn Quang tiên... Hức... Bạch thỏ... hức...ai, đem bằng hiệu ngài ấy đem đi đốt, đốt ạ?”

Ta thỏa mãn cười cười, đứng lên vỗ vỗ vai hắn: “Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Tiểu Hồ cũng nhìn ta cười, nhưng mà nụ cười kia thật khó coi, như là muốn khóc. Ta chán ghét nhíu nhíu mày, phát tay bước nhanh ra cửa động.

Tiểu tử này càng ngày càng không có tiến bộ. Theo ta mấy trăm năm, vẫn còn nhát gan như thế. Chẳng qua chỉ là một cái bằng hiệu thôi, đốt thì đốt! Có đại vương ta ở đây, người lo cái rắm gì?

Tiểu Hồ là quản gia của Bạch Hổ Động, nhưng nó lại không phải thuộc tộc của ta, mà là một con hồ ly.

Lúc đó khi ta ôm nó trở về, nó vẫn còn nhỏ, khi đó vừa bị cầu hoang khi dễ, toàn thân mang thương tích, nhìn qua cũng tắt thở tới nơi. Nhưng cũng vì bộ dáng đứa nhỏ này thoát nhìn coi như khôn khéo, cho nên mới nuôi nó từ lúc còn mặc tã cho đến lớn.

Không hề nghĩ đến, một đời khôn khéo của ta, cũng có lúc mất lốt trông.

Tiểu tử này đã gốc muốn chết, mà lại càng lớn càng gốc!

Đương nhiên, cả đời ta cũng không phải chỉ nhìn nhằm có lần này, kỳ thực còn có chuyện khác vô cùng nhục nhã! Đó chính là ba trăm năm trước ta đã từng cùng lão Hàm Quang vô liêm sĩ kia trở thành huynh đệ kết nghĩa, vậy mà cuối cùng, hắn lại cướp đoạt nữ nhân mà lão tử thích!

Hiện tại nhớ đến chuyện này, lòng ta con có thể chua xót mà nặn ra một giọt được đái ngựa.

Vô liêm sĩ! Quả thực vô liêm sĩ!

Mẹ nó thằng nào nói nữ nhân như y phục, huynh đệ như tay chân? Thối lắm, chờ đến khi trong cuộc đời người đụng đến một kẻ có thể cướp đi nữ nhân mà người bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, thì huynh đệ cũng không nương tay.

Có thể người nói hắn cướp thì cướp thôi, cuối cùng người Tiêm Vân tiên tử gả cũng là hắn, hắn lại chấp tay đem nàng tặng cho một người khác, danh nghĩa tốt đẹp gọi đó là giúp người khác hoàn thành ước vọng.

Lão tử bực bội a, đóng cửa một tháng, ai cũng không gặp.

Nhưng Bạch Hổ Vương chung quy vẫn là Bạch Hổ Vương, cuối cùng cũng không thể vì một nữ nhân mà không gương mẫu nổi sao? Vì vậy sau khi trải qua một khoảng thời gian thương tâm, ta quyết định đem tình cảm đối với Tiêm Vân giấu dưới đáy lòng, phong lưu phóng khoáng mà dạo chơi giữa vườn hoa (1), trải qua những ngày tốt đẹp.

(1) Mình nghĩ có nghĩa là anh Hồ ám chỉ gái.

Không được mười năm, Đông Hải tam công chúa cần câu. Đây chính là một lãnh mỹ nhân nha! Lúc trước những kẻ theo đuổi nàng xếp hàng dài từ cửa Long Cung đến Nam Thiên Môn, nhưng nhân giới nàng cao, nhìn hoài cũng không ai lọt nổi vào mắt xanh của nàng.

Trong đại chiến hàng ma (hàng = làm cho khuất phục, giống như thu phục), ta dũng cảm cứu phụ thân nàng một mạng, không nghĩ tới, nàng đối với ta có vài phần kính trọng.

Ta nắm chắc lấy bức thư mà nàng phái người đưa tới, vui mừng rạo rức mà cười, trước khi xuất môn còn đặc biệt chỉnh trang một phen, chỉ sợ nhân duyên tốt đẹp lần này lại ngấm nước nóng (2).

(2) Ý là bị nhỡ.

Nhưng người tính không bằng trời tính ,cái tên họ Hàm kia, không phải... là cái tên họ Quang kia! Cư nhiên trước khi ta tiến vào Long Cung, công khai cùng Tam Công Chúa mặt kề mặt ngồi, thấp giọng nói cười, rất vui vẻ!

Từ lúc đó, mỗi lần gặp lại hần ta đều hận đến nghiến răng.

Lúc nào cũng đều phá hỏng chuyện tốt của ta, quả thật hần với ta có thù sao? Còn nói huynh đệ, hừ, lão tử sẽ không bao giờ làm huynh đệ với đồ vứt đi như hần! Huynh đệ là cái gì? Huynh đệ rồi cũng sẽ bị phản bội thôi!

Gió mát trong sơn cốc thổi làm tóc dài của ta nhẹ bay, ta hài lòng hí hí híp híp mắt , ánh mặt trời đẹp đến làm người ta có cảm giác muốn ngủ.

“Bạch Hồ đại nhân, hình như tâm tình ngài hôm nay rất không tệ?”

Âm thanh trầm thấp dễ nghe cơ hồ gần bên tai vang lên. Nhiệt khí chui vào trong lỗ tai, ta nhất thời giật mình, quay đầu lại trừng lớn mắt.

“Người người người...”Ta run run chỉ vào hần:”Người còn mặt mũi nào xuất hiện ở Bạch Hồ Sơn của ta!”

Hàm Quang liếc ta một cái, dừng bước đến bên người ta. Dưới chân là dãy núi cao nhấp nhô, tầng mây cuộn cuộn như biển, ánh sáng màu vàng như cây kim xuyên thủng trời cao phủ chiếu mặt đất.

Chỉ đáng tiếc, cảnh sắc đồng dạng với tiên cảnh như thế lại cùng ngấm với tên vô liên sỉ này.

Ta không đi, cũng không hé răng, Hàm Quang cư nhiên cũng lẳng lẳng đứng. Ta là vì cư xử ta là người rộng lượng , không tính toán chi li, còn hần lại là vì sao?

“Khụ. . .” Ta cố y ho khan nhắc nhở hần, để hần khỏi đứng ngủ luôn:” Khụ khụ khụ. . .”

“Cổ họng khó chịu?” Hàm Quang nghiêng đầu nhìn ta, trong đáy con ngươi đen nhánh mang theo ý cười.

Ta trắng mắt trừng hần, lười lại để ý đến hần. Lúc này ra vẻ rộng lượng cũng không ra vẻ nổi nữa, liền quay đầu đi. Làm thế nào biết ta vừa đi, Hàm Quang bắt đầu cũng nhắm mắt theo đuôi.

“Người theo ta để làm gì?” Ta hung hăng trừng hần.

Lão thần Hàm Quang ở nơi đó cười, chậm chạp nói:”Bạch Hồ đại nhân tâm tình hiện tại lại không tốt, ta sợ người trong lòng lẫn lẫn một hồi, cắt cổ tự sát làm sao bây giờ?”

Hần tiểu nhân âm hiểm này, đã trông mong ta chết mà!!

Không được tức giận không được tức giận, hôm nay chính là ngày đại hỉ của ta. Tiểu Hồ nói, ta phải cười, phải cười!! Ta phẩy phẩy y bào, cười tít mắt nói:” Tiên Quân quá lo rồi, bản vương sao có thể dễ dàng đi chết như vậy? Phải biết rằng, ta vừa mới cưới một ái thiếp xinh đẹp, nếu như để nàng phải thủ tiết mà sống góa, vậy thật đúng là có lỗi quá đi!”

Trước đây ta chỉ biết, Hàm Quang đồ kỵ hảo duyên(nhân duyên tốt đẹp, nhưng mà nói thế thì không hay) giữa ta với nữ nhân, không thì làm sao ta vừa nói như thế thì mặt hần biến sắc chứ? Hiện tại ta sắp lập gia thất, hần vẫn còn một thân cô đơn, chắc chắn là càng thêm đồ kỵ với ta!! Xem kìa, hiện tại mặt hần đã biến sắc, khuôn mặt trắng nõn tuần lã trước đây. . .Có điểm đen. .

Ta chép chép miệng, khoe ra một hàng răng chói lóa: "Tiên quân nhàn rồi đến vô sự thì đi dạo chung quanh đi, bản vương muốn đi thử hỉ phục, sẽ không đi cùng được rồi?"

Vênh mặt ưỡn ngực quay đi, trong lòng ta thực sự là sáng khoái a~! Ba trăm năm rồi, rốt cuộc cũng hòa nhau một vấn.

"Bạch Hàn!"

"Còn gì nữa?" Ta thuận miệng đáp, nụ cười trên mặt có thể nở ra hoa.

"Người vẫn không hiểu kỳ, vì sao ta hôm nay từ rất xa chạy đến tìm người?"

Có thể là nhàn rồi quá đi chứ, còn có thể vì sao nữa? Ta bĩu môi khinh thường, rốt cuộc không chịu nổi hiểu kỳ, dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn, hỏi: "Ừm, vì sao?"

Hàm Quang thâm sâu nhìn ta, nhẹ nhàng mà nói: "Ta sắp chết."

"Hả?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

T0T Thần cũng không thể ngăn cản tôi đào hố...

Gần đây loại này hay xảy ra -W- công thụ thân hình với khả năng tương phản rất lớn, tôi thử dùng ngôi thứ nhất để viết, biểu cảm văn phong có một chút biến đổi!

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Ta thực sự không biết kiếp trước có đào mộ phần của gia tổ tên Hàm Quang này không. Không ngờ câu dẫn nương tử ta, hắn lại giống như ma quỷ cả đời này theo ta âm hồn không tiêu tan, đến cả ngày đại hỉ của ta cũng bị hắn quấy nhiễu một trận.

Đêm lại chìm xuống, bầu trời bên ngoài đúng là thật đẹp.

Tiểu Hồ cầm đến một nửa mảnh gương đồng dựng trước mặt ta, thập phần chân chó mà cười: "Đại vương, hôm nay cả người ngài thật là đẹp. Toàn bộ tiên giới, sai, tam giới, cũng không có ai có phong thái có thể so sánh được với ngài a!"

Lời này phóng đại như thường ngày, ta đã sớm mừng rỡ thưởng cho nó một đồng lớn bảo bối, nhưng hiện tại tâm tình ta không được tốt, chỉ có thể ưu sầu nâng má ngồi xuống, thở dài một hơi.

"Đại vương, ngài làm sao vậy?"

"Ta đau ngực..." Ta cúi mặt mày xuống, xoa ngực nói.

Nó sững sốt một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên trướng ra đỏ bừng, ghen nửa ngày, nhỏ giọng nói: "Vậy, ta đây xoa bóp cho ngài?" Móng vuốt cắn cắn dục dục duỗi qua.

Ta buồn bực nhìn nó, đột nhiên trừng lớn mắt, gầm lên: "Người sờ chỗ nào! Còn muốn sống nữa hay không!"

Tiểu Hồ ủy khuất nhìn chằm chằm vào ta, run run thu hồi đôi tay bừa bãi phóng túng khỏi lão nhị của ta, giật giật môi, nói: "Không phải ngài nói bị đau sao, hay thực ra bất mãn muốn dục?"

"Ai ai, là ai nói?" Đáp lại ánh mắt vô tội của nó, nét mặt già nua của ta cũng đỏ lên, xấu hổ.

"Hàm Quang tiên quân hôm nay trước khi đi, kêu bọn ta ra ngoài giao như thế."

"Cái gì?" Cái lão vô liêm sỉ kia, phía sau cũng dám làm ngáng chân ta," Hắn còn nói với các người những chuyện này?"

Tiểu Hồ lắc đầu, chậm rãi nói: "Ngài ấy thật không có, câu nói kia là dặn riêng với ta. Ngài ấy chỉ cùng mọi người nói chuyện: đại vương ngài không thích uống trà nóng, mà là trà lạnh. Ngài không thích đồ ngọt, mà thích ăn tất cả điểm tâm có vị mặn. Trước khi ngủ cần phải đọc sách một chút. Ngay cả bản thân cũng đọc thơ không hiểu, học đòi văn vẻ, khiến bọn ta phải tránh nơi hắn đi qua, để cho ngài chuẩn bị..."

"Được rồi, được rồi, cảm miệng." Càng nghe càng phiền lòng, ta thay một tay chống đầu.

Tiểu Hồ ngồi chồm hổm trước mặt ta, nghi hoặc nói: "Đại vương, ngài nói Hàm Quang tiên quân làm sao kỳ quái như thế a? Những thói quen này bọn ta hầu hạ ngài nhiều năm như vậy rồi, còn không thể nhớ được?"

Ta rầu rĩ nói: "Hắn ăn no rồi chống đỡ, người quân hắn nhiều vậy để làm gì?"

Tiểu Hồ dường như có chút suy nghĩ mà gật đầu.

Bà mới đứng đầu bên ngoài gõ gõ cửa, hoan hoan hỉ hỉ cười nói: "Kìa đại vương, giờ lành sắp đến gần, sao ngài còn không ra nghênh tiếp nương tử a?"

Ta thở ra hơi, dẫn Tiểu Hồ đi ra cửa.

Ba trăm năm rồi, rốt cuộc ta cũng không bị Hàm Quang thao túng tâm thần. Tìm được rồi, một nữ nhân toàn tâm toàn ý muốn gả cho ta, không dễ dàng a, lẽ nào ta muốn đi cứu tên vô liêm sỉ kia?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng cứu a!

Hắn chết rồi thì toàn bộ thiên hạ đều được thái bình, ta cũng không cần lo lắng cho nhà vợ sau này hồng hạnh ra tường. Những lời xấu xa kia ghen ở trong lòng cũng có thể đi ra một cách sạch sẽ.

Ta thẳng lưng, tiến lên đỡ lấy bàn tay mềm lạnh của phu nhân, có lẽ là quá mức khẩn trương, nàng có chút run. Ta cười, tiến đến bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Nương tử thả lỏng, tất cả đã có ta ở đây."

"Ân." Nàng nhu thuận lên tiếng.

Cùng đi vào đại đường, ánh nến vừa tỏa đầy phòng vui mừng vãi đỏ lại càng thêm sáng lên, ta nhất thời có chút bình tĩnh.

"Nhất bách thiên địa _____" Âm thanh của bà mới to lớn vang lên, dùng tiên thuật, truyền khắp toàn bộ Bạch Hổ Sơn.

Ta cung kính bái xuống, lúc đôi mắt buông xuống thấy y bào đỏ tươi như máu của mình theo động tác nhẹ nhàng lay động.

_____ Bạch Hàn, tối nay ta muốn cùng giao long quyết chiến sinh tử. Con yêu thú kia nuốt Thương Hải minh châu của ta, lúc này pháp lực tăng nhiều, một trận chiến này, ta sợ là không được.

"Nhị bách cao đường _____"

_____ Một hồi là huynh đệ, ta xin người lấy khẩu quan tài, an táng ta cho thật tốt!

Ai, ta biu môi, bỗng nhiên thẳng đứng dậy, đẩy đoàn người lao điên cuồng ra ngoài, trên mây bước đi.

"Bạch Hổ, người đi đâu?" Ngọc Đế ở phía sau khinh hã gầm lên.

Ta xoay người lại ẩn vào bao tử, không đứng đắn mà hắc hắc cười nói: "Phải đi tiểu tiện ngay, đi sẽ quay lại ngay, đi sẽ quay lại ngay. Mọi người tạm thời chờ ta!"

Hàm Quang miệng nói Thương Hải minh châu là lúc ấy hắn cùng Tiên Vân tiên tử đang tốt đẹp, đưa tín vật đính ước cho hắn. Trên trời dưới đất, độc nhất vô nhị, có thể nói là tuyệt thế bảo bối khó có được. Quanh năm đeo trong người, không chỉ có thể làm tăng tu hành, còn có thể bách độc bất xâm(1).

(2) Không độc nào làm hại được.

Nói đến cái hạt châu này, vẫn còn một lời đồn chẳng biết thật hay giả.

Năm đó Đông Hải Long Vương yêu một nữ giao nhân (2), nhưng ngại vì thân phận cách xa, cuối cùng không thể lấy nàng làm vợ được. Trái lại y theo nguyện vọng của cô gái trong tộc cùng Nam Hải thông gia, cưới Nam Hải đại công chúa. Khi đến đêm thành thân, giao nhân nữ tử một mình tại thâm cung hạ sinh hài nhi, yên lặng rơi lệ một đêm, đau lòng đến cùng tận sau đó tự vận chết..

(2) Giao nhân: cá mập, nữ tử: phụ nữ, con gái. Nôm na là cá mập cái nhưng mà vậy không hay. Mình không tìm được từ nào thích hợp nên để vậy luôn

Ngày nay Thương Hải minh châu này chính là nước mắt ngưng tụ của giao nhân nữ tử kia, đi theo bên người Tiêm Vân tiên tử từ thuở nhỏ cho đến khi lớn lên, trước sau trên cổ nàng đều đeo hạt châu này. Tiên giới đã sớm đồn đãi, nói Tiêm Vân tiên tử này thực ra chính là con của Đông Hải Long Vương với giao nhân nữ tử kia.

Người khác tin hay không ta không biết, dù sao ta cũng tin tám chín phần.

Nếu không trước đây Tiêm Vân mang vật này cho Hàm Quang, ta thực sự còn không thể tin được, hai người bọn họ bí mật thông ***, vụng trộm quyết định bên nhau cả đời a!

Hàm Quang mà, tuy rằng chung quy đoạt cướp nữ nhân ta yêu mến, nhưng mà hấn đối với Tiêm Vân rất là tốt.

Bây giờ có lẽ đến rồi, cũng đồng dạng như ta đối với Tiêm Vân mãi mãi không quên, không phải lúc này sinh mệnh làm sao cũng không quan trọng, cũng kiên trì chém giết để giành lại Thương Hải minh châu?

Nhớ tới việc này, ta lại hận thẳng nhãi này đến nghiêng răng được! Người đã kết hôn rồi, người đoạt lại một hạt châu thôi này về cung giữ dùng làm cái rắc gì a?

Đến Âm Phong Cốc rồi, ta đánh ru ru. Trong cốc này lạnh lẽo u tĩnh, xung quanh lăm lăm nước đen tối, đến cả một con quỷ cũng không nhìn thấy. Hàm Quang sẽ không lường gạt ta chứ?

Ta móc Dạ Minh Châu trong lòng ra, lượng ánh sáng yếu ớt màu xanh giúp ta chiếu sáng con đường phía trước.

“Hàm Quang người đây vô liêm sỉ, làm ta không công đã đánh mất một mỹ kiều thê. Ngày nào đó nếu người dám đổi nghịch với ta, thì xem lão tử có đem da của người lột ra không. . .”

Cây cối tươi tốt hai bên xen kẽ cùng một chỗ, ánh trăng bị che đầy, yêu khí dày đặc bốc lên.

Ta miệng nuốt nước bọt, lẩm bẩm nói nhỏ, “Vây, nếu như lúc này nương tử ta một mạch trở về nhà mẹ đẻ, người phải chịu trách nhiệm công bằng, làm nàng theo ta trở về hảo hảo sinh sống. Nếu như nàng không chịu, vậy, vậy người phải đi tìm một người khác cho ta. . .”

Nghĩ đến việc tốt đẹp, ta có chút mở cờ trong bụng mà cười: “Phải có Tiêm Vân ôn nhu sẵn sàng, phải có Đông Hải Tam Công Chúa khuôn mặt xinh đẹp, còn phải có. . .”

“Người không nên quá phận!” Âm thanh quen thuộc chui vào lỗ tai.

Ta trong nháy mắt nhảy dựng lên, cả giận nói: “Ta đâu có quá phận! Người là tên ma quỷ hẹp hòi!”

Phía trước bình khí giao triền, tiên pháp xông tới hào quang chiếu sáng một góc trời. Bên trên hồ, hai nam tử đang treo ở trên trời, mặt đối mặt mà đứng.

Nam tử thân vận thanh y màu tối cầm roi, cả giận nói: “Hiện tại rốt cuộc là ai quá phận? Hàm Quang, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, người cần gì phải tận lực dồn ép lẫn nhau chứ?”

Nga, không phải đang nói ta.

Ta suy nghĩ một chút, thu hồi Dạ Minh Châu, thân mèo trốn ở phía sau tảng đá, trước tiên nhìn tình hình chiến đấu rồi hãy nói.

Hàm Quang một thân bạch y, tóc đen như mực, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, trong tay trường kiếm phát sáng trong bóng đêm lạnh lùng trôi nổi. Lúc này, ta có điểm minh bạch vì sao có nhiều nữ nhân bị hắn mê hoặc đến thần hồn điên đảo như vậy, tiểu tử này quả thực lớn lên rất dễ nhìn.

“Dem Thương Hải minh châu ra đây, ta tha cho ngươi một mạng.”

Hàm Quang thần khí lạnh lùng, lại có chút không giống nhận thức của ta về người kia. Ta gãi gãi cằm, xoắn xuýt mà lắc mạnh đầu. Thăng nhãi này không phải nói bản thân đầu không lại người ta mà! Lúc nào cũng, còn kiêu ngạo như thế!

Ngay lúc ta đang nghĩ miệng mồm cứu hần thể nào cho thích hợp, ôi, cừ thật, hai người này đã đánh vào một cục rồi!!!

Vừa mới bắt đầu còn khẩn trương bám vào đầu tảng đá lớn hướng về kẻ ngu si kia quan sát hình thái chiến đấu. Thế nhưng nhìn một hồi, ta đã buồn chán tùy tay trái nâng má đến sửa tay phải nâng má. Mi mắt cứ như đánh nhau, uể oải muốn ngủ.

Nhìn người như vậy, Hàm Quang rõ ràng chiếm thế thượng phong, ta còn vụng về theo cầm hòa cái quái gì?

Nợ này sau đó ta phải tính lại với hần! Ta hừ lạnh một tiếng, trắng trợn đứng lên, vỗ vỗ bụi đầy trên trên hỉ phục, quay đầu đi.

“Bạch Hân!” Hàm Quang gọi to, “Bạch Hân!”

Để ý đến người nữa thì là heo, thiên hạ đệ nhất heo! Ta có ngạo khí ngang với bề trên, đi càng nhanh hơn.

“Bạch Hân. . .” Âm thanh của Hàm Quang bỗng nhiên vọt thổng khổ vang lên, “Cứu ta...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thực Hàm Quang rõ ràng là phúc hắc a

~T^T Mặc kệ dừng lại ở Thanh Châu, để tôi nghĩ xem viết như thế nào, ngày mai lại thay đổi ha~

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

—

Cuối cùng ta lại không chịu nổi hiếu kỳ, quay đầu lại nhìn thoáng qua. Bây giờ tình thế nghịch chuyển, Hàm Quang bị yêu thú kia đánh cho liên tục bại lui, khoe miệng có chứa tơ máu, thậm chí trán lộ ra mồ hôi lạnh.

Nhưng ta đứng một hồi, không vội vã đến cứu hần, cũng không quay đầu bỏ đi.

Dù thế nào thì thăng nhãi Hàm Quang này một chốc cũng nuốt không được khí. Trước tiên ta phải tỉ mỉ ngẫm lại, hần lúc này đích thị là đùa thật chứ, cố ý lừa gạt ta? Dù sao bản thân nhất định phải đi mà hần lại đến mức bại trận, có phần cảm thấy rất kỳ hoặc.

“Bạch Hổ Vương, xưa nay ta và ngươi vốn không có xích mích, nếu ngươi nhúng tay vào việc này, đừng trách ta không để mặt mũi cho ngươi!” Ta còn chưa suy nghĩ cẩn thận, con giao long kia lại bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Này a, từ trước đến nay chỉ có ta không để mặt mũi cho người khác, người khác còn không dám không để mặt mũi cho ta. Tên nhị hóa kiêu ngạo này đem ta chọc cho giận, niệm chú triệu hoán phép thuật, ta đoạt lấy đại đao vùng lên, xông lên không trung ý hướng xông thẳng vào nó!

“Xem chiêu!” Ta quát to, “Xem chiêu! Xem chiêu!”

Lão tử đánh đến thở hồng hộc, nhưng Hàm Quang lại nhàn rỗi, một bên nhìn, một bên lạnh lạnh mà xoi mói: “Ngươi đánh thì đánh, sao còn nhiều lời vô ích như vậy?”

“Cút!” Ta tranh thủ mắng hần, trán nổi gân xanh dữ dội, “Chờ ta thu phục nó xong, lại đến thu phục ngươi!”

Hàm Quang chấp tay mà đứng, nhẹ nhàng cười, lại an tĩnh.

Con giao long này ăn Minh Hải long châu, yêu thuật tăng nhiều, ta cũng miễn cưỡng đánh một trận không phân thắng bại với nó. Ta người này xưa nay lười biếng, tiên thuật lẽ ra luyện được không ra sao. Nếu như thể đánh tiếp, chắc chắn ta sẽ gặp khó khăn. Trong hiểu rõ lý lẽ này, thể nhưng ta cũng không muốn trước mặt Hàm Quang đánh mất mặt mũi.

Ta một cố sức chống trụ lại thể tiến công của giao long hung hãn, một mặt vất hết óc nghĩ ra kế sách vẹn toàn.

Giao long cũng không cho ta thời gian phân tâm, một roi vung đến, thiếu chút phá hủy dung nhan của lão tử. Ta lửa giận công tâm, phát đi một tiếng hổ gầm, thuận thể túm roi của nó, cố sức kéo một lần, chặt đứt!

Kể đến mới xấu hổ, khí lực ta quả thật to lớn, trong tiên giới rất có tiếng, trò xiếc nhỏ của tên này sẽ bị hủy hoàn toàn dự liệu. Giao long ngẩn người, giống như có chút không tin được.

Ta thừa dịp lúc tên này đang há mồm, chớp mắt di chuyển đến bên cạnh nó, tay phải trong không trung nhanh chóng vung vài cái, vận đủ mã lực nhắm vào bụng nó cho một quyền!

Giao long bị ta đánh bay đi, khuôn mặt cũng tái đi, “Oe” nôn một tiếng làm cho Minh Hải long châu đi ra. Ngay lúc đó Hàm Quang liền đến gần nhặt lên, vội vã thu hạt châu vào trong túi.

Ta mệt mỏi, cây đại đao khiêng trên vai, một tay chống thắt lưng thở dốc, trừng mắt nhìn hấn nói:” Người cũng quá không biết xấu hổ sao? Hạt châu là do ta cướp về, dựa vào cái gì lại rơi vào trong túi của người?”

Hàm Quang nhẹ nhàng liếc mắt nhìn ta, lễ thẳng khí hùng(1) mà thần nhiên nói:”Vốn là của ta.”

(1) Đồng nghĩa với “Cây ngay không sợ chết đứng” hoặc “Vàng thật không sợ lửa”

Ta chưa xót nhìn hấn, lúng túng nói:”VẬY CHỈ ÍT. . . CHỈ ÍT CŨNG NÊN CHIA CHO TA MỘT NỬA ĐI. . . TRI ÂN BÁO ĐÁP, TRI ÂN BÁO ĐÁP, TÊN THỎ CHẾT TIỆT, NGƯỜI RỐT CUỘC CÓ HIỂU HAY KHÔNG?”

Hàm Quang cười, trong nhãn thần xinh đẹp có luồng ánh sáng khó hiểu không rõ ràng.

“ . . .Để làm chi?” Ta bị hấn nhìn cả người bắt đầu nổi da gà.

“Không có việc gì.”

Ta tốn thời gian tốn hơi thừa lời, hừ lạnh một tiếng, lúc này đang định lấy chuyện hấn quấy rối làm hôn lễ của ta không thực hiện được nói một câu, ngẩng đầu đã nhìn thấy một con Hắc Lân nhô lên chiếu sáng.

Tên Hàm Quang tuy là văn bình tĩnh, cũng không chịu được biến sắc.

“Người xem đi, người đã trêu chọc cái quái nào!” Ta vội vàng vận đủ tiên lực ra chống lại, phía sau lưng hồ hôi ướt đầm, con yêu thú này điên rồi, nhất định con Hắc Lân muốn cùng bọn ta đồng quy vu tận.

Hàm Quang đứng ngốc không nhúc nhích, ta gấp đến độ đập hấn:” Người mau di chuyển, người muốn chết, ta còn không muốn chết đâu!”

“ . . .Không kịp nữa rồi.”

“Cái gì?”

Hàm Quang không xem ta có nghe được rõ ràng hay không, một nắm túm trụ ta nhảy xuống nước! Tên vô liêm sỉ này, cũng không nói sớm, làm hại miệng ta chỉ mới hít được một nửa khí, thì đã cùng hấn lọt vào bên trong một hồ nước lạnh lẽo.

Xong, đây là ta trước khi mất đi ý thức trong đầu bật ra hai chữ, ta không biết bơi a!

Nửa canh giờ sau đó, ta nằm sấp bên bờ, liên tiếp nôn mửa, so với nữ nhân hoài thai ta còn muốn lợi hại hơn. Chỉ là bất quá người ta bị nôn ọe, ta nôn ra cái này là cái gì, là nước chua, là cái thứ mà cá ngậm trong miệng.

Thực sự là nghiệp chướng a. . .

Ta yếu ớt mà vỗ bụng, ý muốn bài trừ nước trong cơ thể lần nữa, mà Hàm Quang ngồi ở bên một tảng đá, vén vạt dưới quần áo lên, thông dong thích ý đem nó vắt khô. Ngược lại so với hai lần, ta nghĩ hôm nay ta thực sự là tự mình xui xẻo về đến nhà rồi. Thật vất vả cưới vợ cho mình, đến cả phòng còn chưa kịp động đã biến mất. Hiện tại đây, yêu thú không thu phục, ta đường đường là Bạch Hổ Vương không ngờ lại rơi xuống hồ nhảy chạy trời chết!

Trước mặt ta có ba con cá đã chết, có một con đang nỗ lực vùng vẫy, liệu chết không ngừng động đậy.

Ta ngơ ngác ngốc nhìn, vươn ngón tay chọc chọc cái bụng trắng mềm của nó. Tiểu gia hỏa này tiếp theo co quắp đến vài lần, thương cảm đến cực điểm.

Thở dài, ta ngo ngoay rồi ngồi xuống, đem mái tóc ướt đầm sau đầu vung vẩy một cái, hai tay nâng nó lên liền hướng bên hồ đi đến. Tiểu tử kia lọt vào trong nước, ở nơi đó dừng một lát, có chút trì độn lúc lắc đuôi, rồi chậm rãi bơi đi.

Ta nhịn không được nở nụ cười một chút.

Lúc này sau lưng cũng truyền đến tiếng cười khe khẽ, ta nhạy cảm quay đầu lại trừng hấn. Hàm Quang thẳng đến bên người ta ngồi xồm xuống, nửa thật nửa giả mà cảm thán nói: "Xin lỗi, bây giờ là do ta liên lụy người."

Hồ nước trong suốt phản chiếu bộ dạng ngu ngốc của bọn ta, hài hòa ngoài ý muốn.

Ta chăm chú suy nghĩ một chút, nói: "Đúng, người phải bồi thường tổn thất cho ta!"

Hàm Quang nghiêng nghiêng mặt đi đến nhìn ta, con người hàm chứa ánh cười: "Hừm... Người không mất một cánh tay, cũng không gãy chân, muốn ta bồi thường tổn thất cái gì?"

Nghe được một chút, tiểu tử này tuyệt đối không hiền đâu.

Ta rất nhanh nói: "Thứ nhất, trách nhiệm bảo đảm vạch trần người hôn lễ ta trừ bị đã lâu xem như toi công không nói, nương tử nhà ta tức giận trở về nhà mẹ đẻ, thậm chí tuyên bố sẽ không bao giờ bước vào Bạch Đại gia môn của ta nữa!" Ta cố ý phóng đại ra, làm cho hấn cũng áy náy, như thế này cũng có thể hảo hảo vỗ vãi sai sự thật một chút.

Hàm Quang nhú mày, đơn giản đặt mông ngồi xuống.

Bên hồ còn mang theo chút gió, thổi qua thổi lại, ta lạnh đến nhịn không được phát run run, liên tục hắc xì ba bốn cái. Hàm Quang bỗng nhiên quay đầu nhìn qua, ta có một chút xấu hổ mà dụi dụi mũi, ôm chặt hai gối ngồi xuống.

"Thứ hai, khả năng bơi của ta không tốt, vừa thiếu chút nữa thì chết đuối rồi, người có biết hay không?" Ta nói năng đầy lý lẽ hùng hồn lên án hấn, "Lẽ nào ngay cả một chút trách nhiệm cũng không chịu sao?"

"Ừm, hình như cũng có lý."

Bên môi Hàm Quang nổi lên nụ cười nhàn nhạt, một loại thần sắc bí hiểm.

Ta vừa nghe có triển vọng, vội vã đến gần một chút, hưng phấn mà nói: "Biết người lâu như vậy, cuối cùng cũng nghe được một câu giống người! Người định bồi thường cho ta cái gì?"

"Bồi thường cho người?" Hàm Quang kỳ quái nói, "Ta lúc nào nói qua sẽ bồi thường cho người?"

"... Người người người vừa rồi còn nói có lý!"

Hàm Quang cười cười, chậm rãi nói nói: "Có lý đúng là có lý, thế nhưng người cũng không giấu lại, việc này có thể sai là ở ta sao? Thứ nhất, tẩu phu nhân là do người làm cho bức bối bỏ đi, với ta có quan hệ gì đâu? Ta chỉ cầu người giúp ta nhất xác, cũng không cầu người cứu ta a! Thứ hai, mới vừa rồi nếu ta không kéo người nhảy xuống hồ băng, hiện tại người cũng sẽ không đến là canh hồ đơn giản như vậy đâu, mà là bánh thịt hổ."

Hơi thở của ta dồn dập trời dậy, lửa cọ cọ lên trên đầu bốc.

Hàm Quang dừng lại, mắt dài mắt nhỏ bối mớ, nhần thần đảo qua đảo lại trên mặt ta, cũng không biết là nhìn ra gì đó rõ ràng, sau đó chỉ nghe hần rướn người cười vỡ nói: "Người nói xem?"

"A. . ." Ta nhảy dựng lên, bóp cổ hần, "Người là tên vô liêm sỉ! Ngày hôm nay nếu không phải người chết, thì là ta chết! Lão tử nhin người đến trăm năm, không tiêu diệt người không được!"

"Khụ khụ. . ."

Hàm Quang nghẹn đỏ mặt, chậ vật kêu: "Có. . . Nói. . . Được. . . Nói. . . Mọi. . . Việc. . . Phải. . . Thương. . . Lượng. . ."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: -0- đã lâu không viết ra loại văn thụ vui vẻ này, viết được rất hài lòng XDDD

Nhược điểm của tiểu bạch thảo là khả năng không lớn a ha ha ha, vợ Tiểu Bạch Hổ đây ăn xong rau chân vịt, sức lực lớn không gì sánh được! XDDD

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

—

Trong tay ta Hàm Quang chỉ là một con kiến, hiện tại chỉ cần ta nhẹ nhàng chạm vào, hần sẽ xuống dưới chơi cờ với Diêm Vương. Nhưng mà ta rất thiện lương, nghe xong câu nói "Xin thương lượng" của hần, chậ rãi thu hồi tay.

Giữ vững ý chí "tiểu bất nhần tắc loạn đại mưu" (1), ta từ trên người hần trèo xuống, chỉnh lại y phục, trên cao nhìn xuống mà nói: "Muốn thương lượng? Cũng được, vậy thì cứ hảo hảo thương lượng, tất cả phải theo ý ta là mà bàn."

(1) Việc nhỏ nhin không được sẽ làm hỏng việc lớn.

"...Theo người là có ý gì?" Hàm Quang từ trên mặt đất chống đỡ ngồi xuống, sắc mặt đỏ bừng, âm thanh có chút khàn giọng, nhưng lại gọi cảm ngoài ý muốn.

"Y tứ của ta, đơn giản!" Ta cười cười, dương dương tự đắc đắc ý mà nói ra diệp kế của mình, "Người đã làm ta mất đi một hiền thê, vậy theo lý người nên tìm cho ta một người khác."

Hàm Quang trầm mặc.

Ta bỗng nhiên có chút không quen với bầu không khí có chút an tĩnh đến quỷ dị này, nhin không được ho nhẹ một tiếng, nói: "Thế nào? Rốt cuộc người có đáp ứng hay không?"

"Người vẫn muốn thành hôn như vậy sao?" Hàm Quang bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt sắc bén có chút nóng rực.

Vấn đề này hình như có chút. . . sâu xa. . . A. . .

Ta gãi gãi cằm, trầm ngâm nói: "Ai đến tuổi này như ta rồi vẫn là người cô đơn? À, trừ người ra. Tốt xấu ta cũng là Bạch Hổ vương, chuyện này càng kéo dài, thứ nhất đối với danh dự của ta sẽ không tốt, thứ hai Bạch Hổ Sơn của bọn ta thực sự cũng cần một nữ chủ nhân cai quản nha!"

"Người là bởi vì những việc này sao?"

"Đúng vậy, không phải sao?"

Hàm Quang trừng lớn mắt nhìn ta, dường như khó có thể tin được. Ta cũng trừng lớn mắt nhìn hần, thua người không thua trận. Một lát, hần bại trận, gục đầu xuống, âm thanh có vẻ có chút hữu khí vô lực: "Người có từng đi đến cõi âm xem qua cuộc đời của người chưa?"

"Không có a. . ." Xem đông xem tây làm cái gì, quái lạ.

Hàm Quang lắc đầu, thở dài nói: "Bạch Hàn ơi Bạch Hàn, cả một đời của người tuyệt đối là đầu heo. . ."

Cái miệng của hắn thật đúng là không phải loại độc bình thường, đây là xuyên xỏ mắng ta ngu ngốc sao? Hay tính gián tiếp làm nhục heo?

Bị vây ở chỗ này, nhất thời vẫn không ra được.

Trong cốc âm hàn, đông tây không có gì che gió dụt mưa, may là lão Thiên đối với ta không tệ, trời không có mưa để lặn qua lặn lại ta, gió thì có điểm lạnh, nhưng miễn cưỡng có thể đi vào giấc ngủ.

Chúng ta phân chia chiếm mỗi người một bên, ở giữa cách hơn mười thước.

Ta nằm, Hàm Quang ngồi.

Ta trợn mắt, vẻ mặt của hắn trùng hợp ẩn nấp ngay giữa bóng râm, nhìn không quá rõ ràng, nhưng ta mơ hồ nghĩ ánh mắt của hắn rơi vào bên người ta, như là có độ nóng giống nhau, loại cảm giác này rất khó chịu.

Trở một thân mình, ta ép buộc mình đi vào giấc ngủ. Trong cốc ve trùng cúi đầu kêu to, lá cây theo gió nhẹ sà sạt rung động.

Không được! Ta hắt xì, đột nhiên ngồi dậy, hướng Hàm Quang bước nhanh đến.

Hắn tựa như tảng đá, mi mắt khẽ nhắm, khuôn mặt an tĩnh, giống như tất cả sự việc ban nãy kia chỉ là ảo giác của ta. Ta đứng lên bước hai bước quay về, dừng lại, lại nhanh chóng xoay người ngồi xổm xuống, trừng mắt nhìn hắn một lát.

"Hàm Quang?"

". . ."

"Tên họ Hàm?"

". . ."

"Tên họ Quang?"

". . ."

Khóe miệng ta vĩnh viễn lệch ra, lúc này không lấy thì còn đợi lúc nào? Vươn móng vuốt, ta ngừng thở, hướng trong lòng y phục hắn lấy ra túi hương chữ Minh Hải long châu.

Một chút một chút kéo một đường dẫn ra bên ngoài, hô hấp của Hàm Quang nặng nề, có lẽ là cực kỳ mệt, nhưng không có động tĩnh gì khác. Ta trầm tĩnh lại, rất nhanh túi hương mở ra, một hạt châu to bằng lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng màu xanh yếu ớt, so với Dạ minh châu kia của ta màu sắc không biết tinh khiết bao nhiêu.

Giá trị của hạt châu này với ta mà nói, ngược lại không phải là rất quan trọng, trái lại cảm thứ này, có thể Bàn Long Cư dựa vào tín vật này một mặt để đường đường chính chính tái kiến với Tiêm Vân.

Hai tay nâng trụ Thương Hải long châu, mắt ta chiếu sáng, nhưng sau một khắc lòng bàn tay càng ngày càng nóng, càng ngày càng nóng. Tiếp theo lòng ta sợ hãi, vội vã muốn vứt nó xuống, nhưng thứ đông tây kia lại như là dính vào trên tay ta, thế nào cũng không vứt ra được.

Nguy rồi, vẻ mặt ta đau khổ không nói gì ghen cứng lại.

"Phanh. . ."

Một đạo tiên lực dày đặc không chào hỏi liền đánh ta bay đi. Thắt lưng đều nhanh chắt đứt, ta thống khổ rên rỉ, toàn thân lại giống như bị một khối vải bố to lớn bao bọc lại, cái gì cũng không nhìn thấy.

Vội vã thoát ra, ta lộ đầu ra nhìn một cái, trước mắt xuất hiện một đôi giày vải không dính chút bụi, mà cúi đầu một cái, ta xù lông nhìn nhìn, móng vuốt xỉ xào triệt để ngốc nghếch chậm chạp dừng lại.

Hàm Quang bắt ta lại, thân thể thành linh vút lên trời cao khiến ta cảm thấy bất an, bốn chân không ngừng hoạt động giãy dụa. Đối diện với hai tròng mắt đen kịt của hắn, ta cảm thấy có chút nôn nóng, phần nộ mà nhe răng.

Cũng là hắn! Trước đó cũng không nói rõ ràng!

Con giao long kia thế nào không có việc gì đi ăn trộm, ta đi trộm liền bị đụng phải hiện ra nguyên hình. Cái này cũng chưa tính, hiện nguyên hình thì hiện nguyên hình được rồi, hết lần này tới lần khác ta xúi quẩy như thế, thoáng cái trở về đến dáng dấp nhỏ bé. Chẳng lẽ là Hàm Quang sớm biết rằng ta sẽ đi trộm, cho nên cố ý làm phép lên Thương Hải minh châu???

Hàm Quang nhìn ta một lát, rốt cuộc giống như nhịn không được, khóe miệng vênh lên rất cao.

Cười! Cười cái gì mà cười!

Ta hung hăng trừng hắn, nhưng dường như ánh mắt này có một chút uy lực, hắn trái lại cười đến càng vui vẻ: "Ta chẳng qua chớp mắt một hồi, làm sao ngươi lại biến thành cái dạng này?"

Không cách xa, ta nhất định cần một ngụm lên mũi hắn!

Hàm Quang cười đem ta ôm vào trong ngực, khom lưng nhặt lên hạt châu có nhiễm chút bụi ngả nhào vào một bên, đưa tới trước mắt ta, chậm rãi nói rằng: "Hứ, ngươi là có chạm vào nó không? Lúc trước vẫn quên nói cho ngươi biết, để phòng ngừa Thương Hải minh châu bị trộm lần thứ hai, gặp phải rất nhiều tai họa, ta đã làm cấm chú ngay trên thân nó."

Ta nhìn khối hạt châu xinh đẹp kia có một loại quá xúc động muốn khóc.

Hàm Quang nói: "Nhưng mà không cần lo lắng, bình thường yêu thú phải nửa năm mới có thể khôi phục lại. Có ta ở đây, ngươi chỉ cần bảy ngày liền có thể khôi phục như lúc ban đầu."

Ta khinh thường xoay đầu qua, ai muốn ngươi cứu?

Hàm Quang cười cười, đem hạt châu tiến đến bên mép nhẹ nhàng thổi thổi, sau đó hướng đến lông mao hai bên trái phải của ta cọ rờ cô, tự nhin tự nói: "Àn, lúc này sẽ sạch sẽ."

Ta trừng lớn mắt, trong nháy mắt xù lông, giương tay cho hắn một móng.

Hàm Quang cau mày sờ sờ vết thương, không lên tiếng lặng lẽ buông mắt nhìn ta.

Đuôi của ta càng đông đưa càng chậm, sau khi buông xuống vẫn tiếp tục kẹp chặt. Lại nữa rồi, mấy trăm năm nay hắn một chút chưa từng biến đổi, mỗi khi trở về chính là ta kinh ngạc, cho tới sau cùng ngược lại giống như ta đã khi dễ hắn!

Ta nhắm lại con ngươi, ý nghĩ sẵn sàng bị hắn ném xuống đất, qua đến chỗ nào một lát, bỗng nhiên hắn lại cười một chút, hung hăng đánh vào ót của ta, thấp giọng nói: "Tình tình càng ngày càng đại(2), thật là đấu không lại ngươi. . ."

(2) Mình không biết Edit ra thế nào, có thể là anh Thổ đang nói em Hồ ương bướng, lớn gan không nhĩ O.o

Nháy mắt mấy cái, ta ngẩng đầu nhìn hắn.

Hàm Quang cười cười, ôm ta một lần nữa nằm xuống, ngáp một cái, âm thanh mệt mỏi: "Được rồi, ngoan ngoan ngủ, ngày mai mang ngươi quay về. . ."

Ta giật mình vịn vịn, muốn cách thật xa hắn, thế nhưng mỗi khi ta mới bò ra vài bước, tay hắn chụp tới, xong lại lọt vào trong lòng ngực thực sự rắn chắc.

Được vài ba lần, ta mệt mỏi, nhìn lên vết thương trên cổ hắn một chút, nhắm mắt lại ngủ mất.

Được rồi, tựa vào bên người tên vô liêm sỉ này còn rất ấm áp, chỉ ít là không có hắt xì nữa. . .

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Trời đã sáng, Hắc Lân vầy đen chịu không được ánh sáng mặt trời hong phơi, chỉ không đến chốc lát, liền tự động thu kết giới, cảm hận bỏ đi.

Hàm Quang ngửa đầu cả cười nhìn, tiện tay vót ta lên ôm vào trong ngực, sờ sờ lông ta, nói: "Bạch Hàn, sợ rằng hiện nay người trong thứ hình dạng này không thể trở về Bạch Hồ Sơn nữa, không bằng tạm thời đi đến ở trong động phủ của ta, thế nào?"

Ta ỉu xiu cúi đầu suy nghĩ, không muốn phản ứng lại hẳn.

Dù thế nào ta nói chuyện hẳn cũng nghe không hiểu, hỏi ý kiến ta, ta đâu còn ý kiến gì?

Hàm Quang vừa mang ta vào trong Tiên Quân dinh phủ của hẳn, những tiểu nha hoàn liền như ong vỡ tổ bắt đầu xuất hiện, lóu ráu mà nói liên tục.

"Tiên Quân! Cuối cùng ngài cũng đã về rồi! Lúc đi ra ngoài cũng không nói một tiếng làm chúng ta lo gần chết!"

"Ngài có dùng cơm không?"

"Ô! Sao y phục lại bẩn như thế a?"

Ồn muốn chết, ta vui rồi vui vào ngực Hàm Quang, cái lỗ tai bỗng nhiên bị nhéo, âm thanh kinh hãi của tiểu nha đầu vang lên bên tai: "Tiểu đông tây này từ đâu đến đây? Thật là một con mèo nhỏ xinh xắn..."

Người mới là mèo ấy! Ta đột nhiên quay mặt lại hướng nó nhe răng!

Muốn ta đường đường Bạch Hồ đại nhân ở cùng một chỗ với cái ổ thỏ các người đã đủ ủy khuất rồi, còn phải bị nói là mèo! Thật quá đáng! Có lẽ là nó bị ta hù dọa, hét lên một tiếng, liên tục lùi lại mấy bước, lòng còn sợ hãi vô ngữ. Nha đầu khác thì hì hì cười rộ lên.

Hàm Quang khẽ cười một tiếng, vỗ vỗ đầu ta, nhỏ giọng nói: "Người không phải rất biết thương hoa tiếc ngọc sao? Làm sao lại khi dễ một tiểu nha đầu như thế?"

Ta khi dễ nó? Rõ ràng là nó khi dễ ta không phải sao?

Ta đạp đuổi hai chân, từ trong lòng Hàm Quang giãy dụa nhảy xuống, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng bên trong đi vào. Chỉ nghe thấy Hàm Quang ở sau người rướn người cười nói: "Đi lấy sữa hổ đến đây, Tiểu Bạch đói bụng. . ."

"..." Ta không ăn sữa! Người tên vô liêm sỉ!

Bị ép tới ở chỗ này, nghiêm khắc mà nói, cuộc sống tạm bợ còn thích hơn. Mỗi ngày Hàm Quang lại đút cho ta một viên tiên tử, ta cảm thấy tiên khí trong cơ thể dần dần tụ trở lại. Tuy rằng thân thể kia của ta còn trong thời gian đáng dấp bé nhỏ, nhưng mà cứ tiếp tục như thế nào, cũng có thể khôi phục hình dáng con người.

Hàm Quang cung nhanh chóng bận rộn, cũng không thể nào xuất môn. Ban ngày thì bày mở bàn ghế, ngồi ở trong sân một bên uống trà một bên đọc sách, sau đó buổi tối tắm rửa, cũng không chiếu cố tâm nguyện của ta, trực tiếp bám lấy ta thì buồn ngủ.

Làm việc này, ta không biết kháng nghị cự tuyệt bao nhiêu lần, nhưng đều bị hẳn không dòm ngó tới.

Toàn bộ Tiên Quân dinh phủ, đại khái ta thích nhất là cái giường bày thật lớn trong phòng kia của Hàm Quang, mềm mại, ấm vu vu, không có việc gì ngay trên mặt lăn vài vòng, vừa thích lại vừa thoải mái. Ăn no xong thì làm làm chuyển động, còn có thể giúp ích cho việc tiêu hóa.

Hàm Quang ngồi ở bàn bên cạnh, nương theo ánh sáng của nến lẳng lặng đọc sách, hai mắt thỉnh thoảng miết ta. Đương nhiên, ta không chịu tỏ ra yếu kém, thường thường dùng ánh mắt khinh bỉ hướng về hẳn

đáp trả. Thằng cha này tuyệt đối có bệnh, cứ như vậy còn cười đến thoải mái, trực tiếp vứt sách, ta đi tới chỗ ta.

Ta cảnh giác dựng lông lên, bày ra tự thế tiến công.

Hàm Quang bình tĩnh dừng lại bên giường, lắc đầu, có chút bất đắc dĩ cười nói: "Người làm sao mà càng ngày càng ấu trĩ thế?" Suy nghĩ một chút, hắn lại nhỏ giọng bổ sung một câu, "Nhưng mà thật ra so với trước đây có lẽ người khiến cho người ta vui vẻ."

Có ý gì chứ? Ta trừng hắn.

Hàm Quang túm lấy đuôi ta, mang ta từ trên góc giường tha đi, ta gấp đến độ quay đầu cắn tay hắn, nhưng hắn làm thình, rất nhanh đã ôm ta vào lòng.

Nhìn một chút dấu răng hổ hồng hồng trên đó, hắn lại gõ gõ đầu ta, nói: "Đêm đã khuya, chúng ta đi tắm rửa, sớm yên giấc đi."

Ta mệt mỏi nằm sấp trong lòng hắn không nhúc nhích, giả chết.

Lúc Hàm Quang mang ta đi được vài bước ngoài phòng, bên trong sương mù lượn lờ, hơi nóng xông lên, bề rất lớn, đủ để chứa trăm người cùng tắm rửa.

Bây giờ bình thường cùng hắn kéo cả người đổ nước nóng để tắm trong thùng rộng lớn không hề giống nhau, ta thoáng cái đuổi thẳng cái cổ. Hàm Quang đem ta thả trên mặt đất, sau đó vô thanh vô tức bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng.

Ta trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, nghĩ trên mặt có chút nóng lên.

Nói ra cũng không sợ người khác chê cười, ta là người đảm nhiệm chức đại vương duy nhất trong Bạch Hổ gia tộc sợ nước. Nếu như là hình dạng người tắm rửa thì thật là chuyện thoải mái, thế nhưng nếu như với hình dạng tắm rửa của hổ, vậy căn bản không gọi là tắm rửa, mà là dìm nước!

Ta nghĩ chắc chắn là Hàm Quang vì trả thù ta lúc trước cắn hắn một ngụm, cho nên mới mang ta đưa đến nơi đây. Ta quay quay thân mình, dùng cái móng nằm bò xuống đối về hắn.

Phía sau vang lên tiếng nước ào ào, ta giật giật lỗ tai, dự đoán là hắn xuống nước.

"Bạch Hân. . ." Hàm Quang như là đang cười, âm thanh trầm thấp mà có nam châm, bật ra là một đồng nữ nhân tuyệt đối chết ngất. Thế nhưng người có thể không nên gọi hay không hả? Dem mặt vui vào giữa hai chân trước, ta cự tuyệt quay đi.

"Bạch Hân," Hắn lại bảo thêm một tiếng, dẫn dắt từng bước nói, "Qua đây, lông trên người người bắn hết rồi, ta tẩy tẩy cho người. Đi ra ngoài như vậy, cũng không nhục nhã, không phải sao?"

Bắn? Đâu?

Ta vọt người đứng lên, khom đầu vội vàng đi xem, cho đến lúc ngay tại chỗ đuổi theo cái đuôi của mình được vài vòng, ta mới ý thức được vẻ ngu ngốc của mình lúc này.

Hàm Quang ở trong nước, hàng bọt nước trong suốt rõ ràng từ trên người hắn chậm rãi chảy xuống, gọi cảm đến cực điểm, mà trên mặt hắn trước sau mang theo vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, có ngáp nhẹ một chút, thế nhưng cũng rất dịu dàng.

"Mau tới đây, đừng ép ta đến bắt người. . ."

Ghét nhất là bị uy hiếp, ta trừng mắt liếc hắn, miễn

cường mà bước đến. Hắn thấy ta tới gần, một nắm túm lấy ta, giống như là sợ ta hồi hận, nhanh chóng ấn xuống nước!

Ta ở trong nước liều mạng đạp xuống, móng vuốt cào lấy tay hắn không để thả, vạn phần kinh khủng.

Hàm Quang cười cười, trong đôi mắt đen nhánh lóe lên chút ánh sáng, "Người sợ cái gì? Có ta ở đây, người tuyệt đối không chết được."

Ta nét mặt già nua thoáng chốc nghĩ có chút không nhin được.

Hắn một nắm tay nâng ta, thuận tay đổ nước nóng lên người ta, cẩn thận tránh ngay mắt, thường xuyên qua lại, ta được hắn hầu hạ rất thoải mái, cũng gần yên lòng quyết tâm đến không hề giây dựa.

Móng vuốt đặt trong lòng ngực xích lỏa của hắn, hơi nóng ở vờn quanh chóp mũi không đi, nhắt thời cảm thấy có chút khác thường, xung quanh càng an tĩnh, tiếng tim đập lại càng lớn.

Ngẩng đầu là có thể thấy ánh mắt chuyên tâm của Hàm Quang, giao nhau một cái, ta liền hoảng hốt rất nhanh cúi đầu. Thế nhưng nước rất trong suốt, ta liếc mắt liền thấy cái thứ cực đại lổm ngổm giữa cụm dày đặc của Hàm Quang.

Mù mắt a....

Ta thống khổ mà quay đầu, đuổi thẳng móng vuốt đẩy hắn, cố gắng tách ra thật xa.

“Người lại muốn làm cái gì?” Hàm Quang thở dài, xách ta đứng lên nhìn thẳng hắn.

Ta không muốn làm gì, là người muốn làm gì....

Ta cảm giận rất nhanh vung móng vuốt, nhưng mà rõ ràng, Hàm Quang cũng không hiểu rõ ý tứ của ta.

“Ngoan, rất nhanh sẽ tắm rửa xong thôi!”

“ . . . ”

Giữa lúc giằng co, cánh cửa từng từng vang lên hai tiếng, nha hoàn bên ngoài bẩm báo nói: “Tiên Quân, quản gia Tiểu Hồ trong nhà của Bạch Hổ đại nhân cầu kiến. . . ”

Ta thoáng cái bất động.

Hàm Quang lườm ta một cái, bỗng nhiên cười, chậm rãi nói: “Nói ta ngủ rồi, bảo hắn mai trở lại.”

Người tên bịp bợm này! Ta gắng sức trừng hắn!

“Nhưng mà,” Nha hoàn cũng có chút do dự,” Hắn thoát nhìn hình như rất sốt ruột, tựa hồ còn khóc, vành mắt đều đỏ cơ, có thể là Bạch Hổ đại nhân xảy ra chuyện gì hay không?”

Con hồ ly ngọc này, chắc chắn là đã tìm ta vài ngày, tìm không được mới bắt đắc dĩ đến đây xin giúp đỡ. . .

Ta rũ đầu xuống, lòng có chút áy náy.

“Bạch Hổ đại nhân anh minh thần võ, lực lớn hơn người, có thể xảy ra chuyện gì?” Hàm Quang bám chặt lấy lỗ tai ta, chậm rãi cười nói, “Quên đi, bản quân tạm thời đi gặp hắn, người để hắn đợi ở phòng khách đi.”

“ . . . ”

“Làm sao? Bạch Hổ đại nhân cũng muốn cùng ta đi ra ngoài gặp mặt hắn?”

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Gặp! Tại sao lại không gặp? Tiểu Hồ là tâm phúc của ta, hôm nay bị nó thấy được thứ hình dạng này của ta cũng không có gì là quá đáng. Nếu quả nhiên là nó thật là vì ta mất tích mà đến đây, vậy nói cũng được. Nhưng nếu như là trên Bạch Hổ Sơn đã xảy ra việc gì hệ trọng, vậy phải làm sao bây giờ?

Hàm Quang ôm ta đi vào phòng khách, Tiểu Hồ ở tại chỗ đang gấp đến độ xoay người xung quanh.

“A, Tiên Quân!” Tiểu Hồ trên mặt vui vẻ, vội vã đi đến đây, “Tiểu nhân lần này đến là có chuyện quan trọng muốn nhờ. . . ”

Ta cố gắng ngửa đầu đi nhìn Tiểu Hồ, dùng sức nháy mắt với nó. Thế nhưng nó thì căn bản không nhìn ta, chỉ len lén lau nước mắt, vẻ mặt cầu xin đối Hàm Quang nói rằng: “Tiên Quân, tiểu nhân biết, lúc trước Đại

Vương có thái độ không tốt đối với ngài, hơn nữa còn có tội. Nhưng mà nói như thế nào, hai người cũng đã bái lạy làm huynh đệ, chút tình nghĩa ấy vẫn còn không?”

“Ừ.” Hàm Quang sờ sờ đầu ta, cười như không cười.

Tiểu Hồ nói:” Thực không giấu gì ngài, Đại Vương nhà tôi mất tích mà ngày rồi, mọi người lúc này cắt cử đi tìm không được ngài ấy, tiểu nhân sợ. . .Sợ ngài ấy gặp chuyện không may. . .”

“Yên tâm, hần không có việc gì đâu.”

Hàm Quang nói chính là sự thực, nhưng tên ngốc Tiểu Hồ này rõ ràng là hiểu lầm rồi. Chỉ thấy cả mặt nó suy sụp, lấp bắp nức nở nói:”Tiên... Tiên Quân! Ngài mau cứu Đại Vương của tôi đi!”

Cầu hần làm cái gì? Đầu sỏ đi hại Đại Vương nhà người chính là hần đấy!

Ta gấp đến độ giơ chân tay, mạnh mẽ nhảy lên đi cào Tiểu Hồ, tao ra một tiếng ”a”. Áo dài của nó bị ta cào phá, mấy dấu móng thật dài đột nhiên lộ ra trên đó.

Tiểu Hồ đầu tiên là sững sốt, sau đó cúi đầu nhìn sang tay áo của mình, lại nhìn sang ta. Ta kích động mà thẳng sống lưng, trừng lớn mắt nhìn nó.

Đồ ngốc! Rốt cuộc có nhận ra Đại Vương nhà người không?

“Ô. . .”Sau một khắc, miệng Tiểu Hồ méo xệch, ta đang định sẽ đón nó ôm nhiệt liệt, nó lại run run hướng ta chỉ, ủy khuất nói,”Quần áo của tôi! Tiên Quân, con mèo nhỏ của ngài cũng quá bất hảo đi!”

“ ... ”

Ta trở mình khinh khỉnh một cái, tức giận đến nhe răng.

Hàm Quang nắm lấy thân thể lao về phía trước của ta, trấn an mà nói rằng:”Được rồi được rồi, điều này cũng không thể trách nó. Chính người nhìn lại người hiện tại giống hình dáng gì nữa...”

“Tiên Quân,” Tiểu Hồ lui hai bước, rụt rè nói,”Ngài đến giúp tôi đi! Còn nhớ rõ ngày hỉ của Đại Vương, ngài đã tặng hoành phi nọ sao?”

Sao? Hoành phi? Ta vĩnh tại.

“Đáng lẽ sẽ bị Đại Vương thiêu hủy, là tiểu nhân đã len lén giấu dưới giường ngủ, mới bảo vệ đến bây giờ! Xem như tiểu nhân đối với ngài ngài còn thêm vài phần kính trọng, mong rằng ngài không so đo hiềm khích lúc trước, sớm ngày giúp chúng tôi tìm Đại Vương về.”

Không đốt? Ta nheo mắt lại.

Tiểu Hồ người tên tiểu tử lá gan ngày càng phát lớn này, cũng dám cãi lại mệnh lệnh của ta? Xem ta sau này ta có triệt đến sợi lông cuối cùng của con hồ lý nhà người không!

“...Hử? Hóa ra là muốn thiêu hủy sao?”Hàm Quang nói xong câu này thấp mà trầm, rõ ràng mang theo ý cười nhợt nhạt, ta lại nghĩ lạnh cả người, ***g đều dựng thẳng lên.

“Tiên Quân....” Tiểu Hồ lo sợ bất an mà cúi đầu gọi.

Hàm Quang cười, ôn hòa nói:”Bản Quân đã biết, người về trước đi, chuyện Đại Vương các người ta sẽ đến xử lý.”

“Cảm ơn! Cảm ơn Tiên Quân!”

Màn đêm buông xuống, ta nằm sấp trên giường, tâm tình rất uất ức.

Uất ức không chỉ là Tiểu Hồ không nhận ra ta, mà uất ức còn là tên Hàm Quang mang sợi kim tuyến khảm trên Thương Hải minh châu trước mặt ta lắc lư.

“Người không phải thích thứ này sao? Ta tặng cho người, thế nào?”

Vừa nói hần đi đến buộc lên đầu ta. Lần đầu tiên ta né tránh, lần thứ hai mắt thấy sẽ lọt vào đầu ta, ta nóng giận cả buổi, bối móng vuốt một cái!

“Bịch.”

Thương Hải minh châu rơi xuống trên mặt đất, lăn vài vòng, đứng yên, đến sắc mặt của Hàm Quang thay đổi.

Trên đời này người đáng sợ nhất, không phải là loại thường ngày bên trong có tâm sự gì đều xảy ra trên mặt, hỉ nộ phân minh, người hay hung hăng nổi trận lôi đình qua lại. Mà là thường thường cười, gặp người khác đều bày ra một bộ mặt thân thiết, làm người luôn luôn không phát hiện ra được nguy hiểm của người đó.

Rất không may mắn, Hàm Quang thuộc về loại hai. Cho nên hẩn giận vậy, ta động tâm trong mắt có chút sợ.

Kẹp chặt đuôi dơi dài thật tốt, ta rất nhanh chạy đến một góc sàn ngồi chồm hổm, tròng mắt đảo quanh theo hẩn.

Hàm Quang khom người, nhặt Thương Hải minh châu lên, chậm rãi nắm vào lòng bàn tay, nhìn về phía ta, thấp giọng nói: “Hể ta đưa đồ đặc cho ngươi, ngươi chưa bao giờ muốn. Hoành phi như vậy, Thương Hải minh châu cũng như vậy, lòng. . . Cũng như vậy. . .”

Hẩn nhìn ta cười cười, chỉ là thần sắc không được tốt lắm, khổ nhiều thù sâu đến giống như ta đã thiếu hẩn rất nhiều nợ.

Ta có chút không rõ, vẫn không có suy nghĩ cẩn thận rốt cuộc hẩn đang vì cái gì đau lòng. Hẩn đã tiện tay đem hạt châu quăng ra ngoài cửa sổ, xoay đầu bước lớn mà đi.

Gió từ cửa mở ra tiến vào, lạnh đến ta run run một cái.

Tức giận thì tức giận, nhưng hạt châu đáng giá như thế để làm cái gì? Vật thần tiên phá sản này! Ta nằm lên cái giường mềm mại, nhìn ánh sáng từ nền chập chờn đông đưa dờ ra.

Hoành phi là ta hạ lên thiêu, Thương Hải minh châu cũng là ta ném đi, nhưng mà lòng hẩn... Ta lúc nào cầm qua? Vô liêm sỉ! Đây là nói xấu!

Đột nhiên đứng lên, ta nhảy xuống giường, đi ra cửa phòng.

Bên trong đình viện cỏ dại sinh sôi dày đặc, không đến mức rất cao, nhưng mà với vóc người của ta lúc này, vừa mới không dài không ngắn đâm vào mặt ta, vừa ngứa vừa đau.

Cầm phấn mà cắn nát chúng, trái lại khiến cho miệng mình đầy vị chất, ta nôn nóng nổi giận gầm lên một tiếng, phát ra âm thanh như mào kêu, không có sức uy hiếp.

Phiền muộn...

Vậy vậy đâu, ta tiếp tục tìm kiếm trong bụi cỏ. Thương Hải minh châu vào ban đêm đúng là có ánh sáng, chỉ là ta không biết lúc Hàm Quang ném ra dùng nhiều lực, quả thực mất một phen công sức mới tìm được.

Không có tay, mang đồ vật cũng đặc biệt phiền phức. Ta cắn hạt châu ném vào không trung, sau đó nhảy dựng lên, tựa đầu tiến vào. Lúc bước đi, Thương Hải minh châu trước ngược lúc ẩn lúc hiện, trông rất đẹp mắt.

Trong phủ tịch mịch, các nha hoàn phần lớn đều đã đi ngủ.

Ta ló đầu ra nhìn chuồn vào thư phòng, quả nhiên thấy Hàm Quang ngồi bên cạnh bàn, nhâm nhi môi, cẩn thận tỉ mỉ lật xem sách vở, thỉnh thoảng cũng đề bút phê bình ở trên đầu chú giải chút gì đó.

Bàn dài rất cao, ta nương theo ghế nhảy vài lần, rất vất vả bám vào mép, còn kém một chút ngã xuống. Tiếng động luân phiên rốt cuộc phát lớn, nhưng tên quỷ hẹp hòi Hàm Quang này lướt qua cũng không liếc mắt qua ta.

Hẩn không để ý tới ta, ta cũng không để ý tới hẩn, trực tiếp nằm sấp trên bàn ngủ.

Một canh giờ trôi qua, sách của hẩn vẫn lật qua lại, động tác lại trước sau không gì thay đổi.

Ta bực mình mà trừng hắt một lát, rút cuộc cam chịu số phận đứng lên, đi đến dựa vào, dùng đầu cọ rồi cọ vào tay trái của hắn. Hắn thờ ơ, ta lại đổi bên phải, lần thứ hai dùng đầu cọ rồi cọ vào tay phải của hắn.

Thằng nhãi này thật là đáng ghét, ta đường đường Bạch Hổ đại nhân cũng chịu thua, hắn còn cao ngạo bày ra bộ dạng thú ỳ. Đáng tiếc chính là, ta ném hạt châu, trước đây không đúng, trong lòng tự giác đuối lý.

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ta vòng vo một thân, vung đuôi, khéo léo mà quần lấy cánh tay hắn, khẽ than một tiếng, một lần nữa nằm úp xuống. Chẳng qua chỉ là âm thanh than nhẹ đi ra, đến chính ta cũng càng hoảng sợ, tiếng kêu “Ngao ô” tinh tế nhẹ nhàng kia, lại giống như ủy khuất làm nũng.

Trên mặt ta không nhịn được, bỗng nhiên dựng thẳng thân thể.

Vào lúc này Hàm Quang lại cười khẽ một chút, âm thanh rất ôn nhu: “Người đây là hướng ta nhận sai?”

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Miền cường... Xem như là vậy đi...

Ta dè dặt quay đầu lại nhìn hắn, nhất thời ta lại ngẩn ra, ngay cả chớp mắt cũng quên luôn.

Ánh sáng từ nền chiếu vào mái tóc dài đen bóng của Hàm Quang, giống như mạ một lớp viền vàng, khiến cả người hắn lộ ra một luồng cảm giác nhu hòa. Trong cặp mắt hơi cong lên kia chảy ra chút ý cười, lại nhìn sâu vào bên trong, lại sâu xa giống như là biển cả, cuộn cuộn sinh ra bọt sóng ôn nhu.

Hắn lớn lên hiển nhiên là phi phạm, có thể chính là bởi vì hình dạng này, nhìn lâu mới có thể khiến người người ta cảm thấy tim đập có chút rối loạn. Ta nhắm mắt lại, mới bắt đầu muốn xoay đầu lại, Hàm Quang bỗng nhiên lại chỉ chỉ mũi của ta, nói: “A, chảy máu mũi rồi...”

Hả? Ta vô thức cúi đầu xuống.

Máu một giọt, hai giọt, vàng quanh trước mặt ta chảy xuống, giống như Bạch Hổ Sơn mỗi khi đến mùa đông hóa đá hóa hàn mai(1) nở ra khắp nơi.

“Dùng” Thân thể nghiêng ngã một cái, ta hôn mê.

Hàm Quang giống như vừa cười, dường như lúc này cách ta rất gần, bởi vì lỗ tai cảm thụ được hơi thở ấm áp của hắn. Ta nhắm chặt mắt, chết cũng không nhúc nhích.

Hắn dùng ngón tay chọc chọc bụng ta, cười nói: “Bạch Hổ đại nhân bị máu của chính mình dọa đến hôn mê sao? Sách, làm sao bây giờ đây nhỉ? Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, các cô nương ngưỡng mộ đại nhân anh dũng phi phạm này chẳng phải là tâm hồn (thiếu lữ :>) sẽ hết sức đổ bể sao?”

Đây là gian kế, không được mở mắt không được mở mắt!

Ta tiếp tục giả chết...

Hàm Quang lại trầm mặc, ta kỹ càng nghe động tĩnh xung quanh mình. Tiếng ánh nền thỉnh thoảng rần rần nổ vang, ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, thổi trúng lá cây cũng ào ào rung chuyển. Bất luận là loại âm thanh gì tựa hồ so với tiếng hít thở của Hàm Quang đều lớn hơn rất nhiều.

Ta chớp mắt mở ra một khe hở, đang muốn len lén nhìn hắn. Hắn lại bỗng nhiên nói rằng: “Bạch Hổ, còn không đứng dậy sao?”

Hừ, thể diện đều mất hết rồi, chết cũng không muốn đứng lên!

“Thực sự không đứng dậy?” Hắn hỏi lại một lần nữa, ta mơ hồ có dự cảm không tốt.

Qua nửa ngày, hắn khẽ thở dài một hơi, đứng lên, vỗ vỗ cái mông ta, thấp giọng nói: “Người đã thích ở đây, vậy người liền tiếp tục ngủ đi, ta trở về phòng.”

Ta nghĩ nhiệt độ trên mặt thoáng cái tăng lên cao, nó có lực đạo không nặng, nhưng người khác nghĩ cảm thấy thẹn. Ta đột nhiên nhảy dựng lên, một ngụm cắn lấy ngón tay hắn.

Hàm Quang buông mắt nhìn ta, hình như cũng không sợ đau, liền như thế mặc cho ta cắn. Khóe miệng hơi cong lên, hấn dùng tay kia sờ sờ đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu như cả đời người chính xác đều là như thế này, dù sao ta cũng cùng người..."

Ta hoang mang chớp mắt mấy cái, chậm rãi buông khớp hàm ra.

Ai muốn cả đời đều như vậy hả? Người biến trở về thành con thỏ nhìn thử xem? Ta cũng muốn cho người ăn sữa!

"Đừng nao loạn, đến đây, chúng ta đi về ngủ."

Hàm Quang cười cười, đem ta ôm lấy, kỳ thực mức yêu thích sạch sẽ của hấn cũng không thua gì ta, nhưng mà lúc này có một chút máu nhuộm bầy y bào trắng tuyền của hấn, hấn cũng không nổi giận.

Vẫy vẫy đuôi, ta an tâm là ở trong lòng hấn, một mặt cảm thấy trong lòng rất an tĩnh, giống như ngọn gió nhẹ nhàng thổi qua thảo nguyên, có luồng sức mạnh ôn nhu thấm vào.

Cách sáng sớm vừa lên, ánh mặt trời vẫn là nắng như cũ, cây vẫn là màu xanh, gió ấm áp. Hàm Quang vẫn là Hàm Quang đáng ghét trước kia, nhưng mà hình như ta có chút khác biệt.

Hai cánh tay ấm áp đặt vào trên lưng ta, chỉ cần hơi giương mắt lên là có thể thấy đường cong sắc bén trên khuôn mặt của Hàm Quang, mà cúi đầu có thể nhìn thấy... Cả người mình xích lửa.

Tình huống này nói rất quý dị, thì có rất quý dị.

Ta cau chặt mày, đang vắt óc suy nghĩ làm thế nào không đánh thức hấn len lén trốn đi, một đạo âm thanh khàn trầm thấp thâm vang lên ở đỉnh đầu: "Người đang suy nghĩ cái gì vậy?"

"Nghĩ đi như thế nào đó!" Ta nghe theo mà nói ra tiếng lòng: "Nghĩ thế nào cũng giống như nằm mơ..."

"Quả thực giống như đang nằm mơ. Sáng sớm tỉnh lại, Bạch Hổ đại nhân trần truồng nằm ở trong lòng ta, hoàn toàn khó có an phận được như vậy." Người nọ cười nói.

"Đúng...A..."

Ta đột nhiên tròng lớn mắt, lưng từng trận lạnh cả người, mồm gấn chặt đóng đóng mở mở nhưng một chữ cũng không phát ra được.

Hàm Quang mỉm cười thưởng thức hết vẻ lúng túng của ta, ánh mắt dần dần đi xuống. Ta sửng sốt, cũng theo đường nhìn của hấn hướng trên người ta nhìn, gương mặt cảm thụ được nhiệt độ từng lúc tăng cao, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt lại, thẹn quá hóa giận mà rống: "Nhìn cái gì vậy! Chưa từng thấy dạng người xuất sắc sao!"

"Gặp thì đã gặp qua!" Hàm Quang tiếp cận gần một ít, cùng với hơi thở cũng quanh quẩn tại chóp mũi của ta, "Nhưng mà bộ dáng tú sắc khả xan(2) giống như vậy của Bạch Hổ đại nhân chính là lần đầu tiên nhìn thấy."

Tim càng đập càng nhanh, âm thanh lớn đến nỗi vang động ở màng tai, ta vội vàng ngẩng mặt rồi ngấn mặt, rất sợ bị hấn nghe thấy, rất không tiền đồ nói: "...Đừng, đừng nhúc nhích!"

Hàm Quang rất nghe lời, hơi vênh khóe miệng nhìn ta, quả thực là không đến gần hơn chút nữa.

Thế như cánh tay hấn vẫn còn đặt trên lưng ta, nhiệt độ kia dường như suýt thiêu cháy da thịt ta, làm người ta cảm thấy hoảng loạn, thất thố. Ta không dám nhìn thẳng hấn, ánh mắt rời khỏi cảm của hấn, âm thanh ổn định nói: "Họ Quang kia! Bỏ tay người ra..."

Đỉnh đầu chỉ có tiếng thở đều đều của Hàm Quang, nhưng hấn nửa ngày không hề di chuyển, thậm chí không thốt lên một tiếng.

Ta nhịn không được ngẩng đầu nhìn hấn, khi ánh mắt chạm nhau, hấn liền cười rộ lên: "Bạch Hổ đại nhân đây không phải là làm khó ta sao? Đầu tiên người nói không nên cử động, sau đó lại bảo ta cử động. Tà hạ ngu dốt, thực sự lúc này không động được đâu, vẫn còn bất động được chứ?"

"Hàm Quang! Theo ta người ít múa mép khua môi đi!"

Ta tròng mắt liếc hần, hết nhần nại không thể làm gì khác hơn là một nắm đẩy hần ra, đứng lên muốn đi. Bên trong chính là giường ngủ của ta, muốn đi ra ngoài tất nhiên thì phải vượt qua thân thể của Hàm Quang, vì vậy, chẳng khác nào ngồi cười trên người hần. Nếu như di chuyển đủ nhanh, đáng lẽ sẽ không xấu hổ như vậy, nhưng ngay khi ta một bước vượt qua, bàn tay nóng hổi của hần bỗng nhiên cầm lấy thắt lưng của ta.

Lúc đó ta quả thực ngay ngắn cả người, lúc buông mắt nhìn hần, trên mặt người này hầu như không biểu lộ cảm xúc gì cả.

Ngực có chút sợ hãi, ta nhếch cằm môi, giữa lúc ta muốn một quyền đánh ngất hần, trực tiếp trốn chạy trốn, không ngờ lúc hạo hạo nói với hần một chút, hần lại khẽ cười ngồi dậy, thấp giọng nói: "Thương Hải minh châu người muốn, sẽ không bao giờ có thể thấy nữa đâu, biết không?"

Như là bị nét mặt chăm chú của hần hù dọa, ta cư nhiên ngu ngốc gật đầu như vậy.

Hàm Quang thỏa mãn buông tay ra, tâm tình dường như là không tệ, khước miệng nhếch lên cười nói: "Người phải trở về đi thôi, chậm trễ thì ta có thể đổi ý..."

Đổi ý? Tên bạch thổ tinh người đây có tư cách gì để đổi ý! Ta lưu lạc như vậy, còn không phải do người!

Huống hồ nếu là không có người, hôm nay ta đã cùng Tiêm Vân tiên tử tình đầu ý hợp từ lâu, đã kết thành phu thê, Thương Hải minh châu đáng lẽ là của ta! Còn nói là huynh đệ ư!

Trong nháy mắt ta nhớ tới chuyện thương tâm trăm năm, trong cơn giận dữ, nhào đến bóp cổ hần, hung tợn uy hiếp: "Người nói đi! Trước đây rốt cuộc người đã lừa dối Tiêm Vân thế nào để nàng mang hạt châu này đưa cho người!"

"Lừa gạt?" Hàm Quang đang sửng sốt, bỗng nhiên quái lạ cười: "Trước tiên người buông tay nắm ra, ta sẽ từ từ nói cho người..."

Ta hừ lạnh một tiếng, đưa tay buông ra.

"Thương Hải minh châu quả thực làm Tiêm Vân cho ta, nhưng mà từ đầu cho tới đuôi ta cũng chưa từng lừa dối nàng." Hàm Quang chìa tay thay ta chải mái tóc dài rồi rạc trên vaim cười nói, "Mà nàng mang hạt châu tròn này cho ta, cũng không phải là bởi vì trong lòng nàng có ta..."

Ta vô cùng ngạc nhiên nhìn hần, hần cũng lẳng lặng nhìn lại ta, khước miệng trước sau vẫn hàm chứa nụ cười.

Bởi vì vừa rồi ta kích động tấn công, lúc này khoảng cách hai người bọn ta rất gần, ta rốt cuộc hầu như cả người có thể nằm úp vào người Hàm Quang. Bỗng nhiên bình tĩnh lại, hô hấp hai bên như là tan ra ở cùng một chỗ. Ta chớp mắt mấy cái, tim cũng căng thẳng theo.

Bàn tay Hàm Quang di chuyển tới ót của ta, ngón tay thon dài xen kẽ trong tóc, giọng nói có chút trầm thấp: "Bạch Hổ đại nhân, có từng gần gũi với nữ nhân chưa?"

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Ta nuốt nước bọt, hai mắt nhất thời lờ mờ bất động, xấu hổ đến không biết chạy đi đâu. Nhưng mà Hàm Quang không nói lời nào, ánh mắt sắc bén thiêu đốt khuôn mặt ta thành một lỗ thủng.

Có hơi khiến hần coi thường, ta cố gắng cười to hai tiếng, rất nhanh nói: "Đương nhiên là có rồi! Bản vương phong lưu phóng khoáng, một đồng mỹ nhân vội vàng đuổi theo để cho ta âu yếm! Đâu giống như người!"

"Thật không?" Âm thanh của hàm Quang càng nghe càng thêm khàn khàn, cũng không biết có thực sự nghe được lời nói của ta hay không, "... Vậy nam nhân thì sao?"

"... Cái, cái gì?" Trái tim thùng thình nhảy một cái, ta trợn to mắt.

Tay Hàm Quang đặt ở sau đầu ta hơi buộc chặt, khoảng cách ta bị ép đến gần hẳn lại càng gần hơn. Cùng lúc đó, một đôi môi nhẹ nhàng bật lên, trầm thấp gọi: "Bạch Hàn.."

Đầu lưỡi ở khe hở giữa môi tới lui tuần tra một lần, hẳn nhẹ nhàng đến mở khớp hàm không phòng bị của tam thật sâu hôn đến. Trong phòng quá mức yên tĩnh, thế cho nên ta rõ ràng có thể nghe thấy tiếng nước riu rít khi đầu lưỡi bị mứt vào.

Máu phun ra trên mặt, cả người ta sắp phát nổ.

Đây là... Mơ sao...

Ta buông mắt xuống, Hàm Quang nhắm mắt lông mi nhẹ nhàng run trong tầm mắt ta khuếch đại mấy lần. Đây thật là mơ sao? Ta nghĩ đầu có chút đau buốt, dồn sức cắn chặt hàm răng, hung hăng muốn cắn làm mình tỉnh lại!

Mùi máu tươi tức khắc trong miệng lan ra, ta bình yên vô sự, nhưng Hàm Quang lại kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi lui ra. Hẳn giường mắt nhìn ta, con người sáng rực mập mờ tắt ngúm, sâu không lường được. Trên phiến môi mỏng kia còn nhiễm một chút máu, rơi vào trong mắt đặc biệt gai mắt.

Ta sợ sệt trợn to mắt, lắp bắp tố cáo: "...Người người người điên, điên rồi sao? Uống nhầm thuốc hả?"

Sau chốc lát trầm mặc, Hàm Quang bỗng nhiên nở nụ cười một chút, thấp giọng nói: "Ta chính là tên người, hôn chính là môi người, thì đến ôm trong lòng cũng chính là người, như vậy không thanh tỉnh sao?"

"...Người thích nam nhân?"

Hàm Quang chỉ nhìn ta, không nói.

Ta hít vào thở ra hít vào thở ra trừng mắt nhìn hẳn, sau đó chậm rãi siết chặt năm ngón, bỗng nhiên một quyền đánh về hẳn, mặt đỏ lên quát: "Vô liêm sỉ!"

Trong nháy mắt Hàm Quang từ trên giường bay khỏi, thân thể va lên tường, một đường thối lui về sau, ba gian phòng thông nhau thành lỗ thủng có hình dạng một người! Phủ đệ tiên quân hảo hảo bị ta chà đạp một cú, thỉnh thoảng có những nha hoàn che quần áo, tiếng cảnh kêu gào.

Ta cũng không kịp đi quần Hàm Quang đang bị chôn vùi giữa đồng gạch ngói vụn thể nào, rất nhanh lao đến lấy một bộ y phục khoác lên mình, liều lĩnh chạy vội đi.

Gió thổi trúng làm nhiệt độ trên mặt tản ra một ít, nhưng mà tim tựa hồ càng nhảy càng nhanh.

...Ta uống nhầm thuốc rồi.

Trở lại Bạch Hồ Sơn, Tiểu Hồ thấy ta quần áo không chỉnh tề, sừng sốt một hồi, bắt đầu bỏ nhào đến ôm lấy ta mà khóc: "Đại vương ơi, tôi còn tưởng rằng đời này sẽ không nhìn thấy người nữa! Ô ô, mấy ngày nay tôi chỉ cần nghĩ đến đại vương ngài phiêu bạt bên ngoài, ăn không đủ no mặc không đủ ấm,... thì, thì cảm thấy khổ sở!"

...Rốt cuộc là ai nói cho người ta thê thảm như thế?

Trong lòng ta cảm động và nhớ đến lòng trung thành của nó đối với ta như vậy, miễn cưỡng nhịn xuống kích động muốn mắng chửi nó, vỗ vỗ vai của tiểu tử ngốc, đang muốn lời ầm giọng mềm trấn an hảo một phen, nó lại khụt khịt một cái, vui vẻ nghẹn ngào nói: "Đại vương! Lần này nhờ có Hàm Quang tiên quân, bằng không Tiểu Hồ cũng không biết bao giờ mới có thể nhìn thấy đại vương! Ngài ấy thật đúng là người tốt!"

Không đề cập tới cái tốt của hẳn, nhắc tới hẳn thì ta lựa giận đầy mình.

Cổ sức gồ xuống ót của Tiểu Hồ, ta thở ra nói: "Sau này trước mặt ta không được nhắc tới người này! Bằng không ta nhổ sạch lông của người!"

Tiểu Hồ nhút nhát liếc mắt nhìn ta, run run một chút.

Ta giữ giữ y phục, đang có chút dư vị trở về năng lực uy hiếp, nó bỗng nhiên "Ồ" một tiếng, túm tay áo ta, kinh ngạc nói: "Đại vương! Tay áo của ngài bị đứt sao!"

Có lẽ là bởi vì những vết cắt vừa rồi, hiện tại ta chỉ cần nghe đến những từ giống như “Tay áo đứt”(*), phía sau lưng liền đổ mồ hôi. Ở tại chỗ nghiêm mặt một lát, thấy Tiểu Hồ trước sau vô tội nhìn ta, tâm trạng thờ phào nhẹ nhõm. Ta giả vờ không kiên nhẫn vẩy vẩy tay áo, nói: “Đi đi đi, bản vương đói bụng!”

(*) Tay áo. Đồng Hiền được vua yêu, nằm gối vào tay áo vua Hán Ai đế mà ngủ, khi vua dậy trước, mới dứt tay áo mà dậy, vì thế bọn đàn ông được vua yêu gọi là đoan tụ. Ám chỉ là nam nhân yêu nam nhân ý ý =))

“Đại vương,...” Tiểu Hồ vừa lau lau nước mắt, cuống quýt đáp: “Bây giờ tiểu nhân liền đi chuẩn bị thức ăn cho đại vương!”

Chờ tiểu tử này vừa đi mất, dưới chân ta mềm nhũn, lập tức ngã xuống giường.

Ta lấy ngón tay sờ sờ nhiệt độ môi tựa hồ còn sót lại, ấn đường xoắn xuýt mặt nhăn lại một khối.

Muốn chết... Chuyện thế nào lại biến thành như vậy....

Lão tử ngày hôm nay cư nhiên bị một nam nhân hôn! Người này còn là kẻ địch đối đầu Hàm Quang! Nhưng mà thế nào hắn lại thích nam nhân chứ? Nếu như hắn thích là nam nhân, tại sao lúc đầu phải đoạt lấy Tiêm Vân tiên tử từ tay ta, lúc nào cũng tranh giành nữ nhân với ta! Nghĩ đến đúng là đáng trách!

“Đại vương...” Bên cạnh tự hồ truyền đến âm thanh, “Đại vương? Thức ăn đã đem tới, đại vương đang suy nghĩ cái gì?”

Nhưng mà hỏi hắn, hắn cũng không hé răng, nghĩ đến ta im lặng chuyện hắn thích nam nhân có độc đoán quá hay không? Sẽ không sẽ không đâu, Hàm Quang nhìn thế nào cũng không như người cắt tay áo!

Hắn nên sẽ không... là trêu đùa ta đi?

Càng nghĩ càng có khả năng, ta thoảng cái trở mình ngồi xuống, đầu đụng với một vật cứng, ta cùng với người nọ đau đến đồng thanh kêu to “Ồi”.

Tiểu Hồ ngồi dưới đất, nước mắt lưng tròng nhìn ta, lúng túng nói: “Đại vương, ngài làm sao vậy?”

“Là người làm sao vậy? Tự nhiên khoảng cách gần như vậy, dọa chết người rồi!” Ta xoa cái trán đỏ lên hướng ghế đá ngồi xuống, thăm thì nói, “Đau chết ta rồi...”

Tiểu Hồ bật người đứng lên, khẩn trương nói: “Tiểu nhân đi tìm thuốc cho đại vương!”

“Không cần,” Ta vung tay phất, từng ngậm từng ngậm bịt đông tây trong miệng, hàm hồ nói, “Người ngồi đi, ăn cùng nhau!”

Tiểu Hồ theo lời ngồi xuống, cười tủm tỉm mà lắc đầu: “Tiểu nhân ăn rồi, không đói bụng. Đại vương mệt rồi, ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút!”

Ta liếc nhìn nó một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Được rồi,” Tiểu Hồ trợn to mắt, thần thần bí bí nói, “Mới vừa rồi tiểu nhân bọn Thổ địa công nói chuyện phiếm, có một việc hiếm thấy! Tường trong phủ Hàm Quang tiên quân sụp hơn phân nửa, cũng không biết là ai làm vậy như thế! A!..”

“Phốc _____”

Nước canh trong miệng văng lên mặt nó, ta kinh ngạc nói: “Thật không!” Tin tức làm sao truyền nhanh như vậy, tiểu tử người không chết, đại vương cũng dám nói nhà người làm vậy!

Tiểu Hồ ủy khuất thay đổi sắc mặt một chút, ai oán nói: “Đại vương...”

Ta phỉ phỉ vạt áo dưới, mỉm cười, ôn nhu nói: “Được rồi, ta đến ôn tuyền sau núi ngâm nước, không có việc gì đừng đến quấy rầy ta, biết không?”

“...Nga.”

Phía sau núi là nơi tốt để đi, ta cởi sạch ngâm mình trong ôn thủy, chỉ cảm thấy huyết mạch cả người đều bị đả thông, thoải mái đến ngứa mặt lên trời thở dài: “Vẫn còn đối đã tốt...”

“Ân, đối đãi đúng là không sai.”

Ta híp mắt cười ha ha: “Không phải sao? Ta đi một chuyến, thực sự là linh hội tràn đầy!” Không đúng, ai đang nói chuyện với ta đây? Ta cả kinh ngồi dậy, hoảng loạn đập một cước làm khuôn mặt của tên hỗn trướng kia xuống dưới đáy nước!

...Này không thể trách ta, chỉ có thể trách hần xuất hiện dọa người.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

(Note nho nhỏ: Vì lần trước trong cuối chapter 8, ta đã Edit sai nghĩa, tên trời đánh thật sự là Ngọc Đế =A= Cờ mà lười sửa a~ Hoàn truyện Beta luôn thể =))))

Một phút sau đó, ta ngồi đối mặt với Ngọc Đế, một tay ngay vịn vào cái mũi đỏ bừng điên cuồng hất xì, một tay run run chìa vào người ta, oán hận nói: “Dĩ hạ phạm thượng... Hất xì! Bất, bất tri sở vị!”

Ta vui cầm vào trong nước, ủy khuất nhỏ giọng nói: “Điều này sao có thể trách ta? Điều ta vừa làm là phản ứng bình thường, ngài nhân hạ đến không có việc gì làm cũng không nên đến đây làm ta sợ...” (Ê đít tơ: Thím là hổ mà sao thím xử nữ tể? :b)

Ngọc Đế trợn mắt nhìn, hất nước qua!

Sớm biết rằng ngài sẽ làm trò gì, ta lóe lên tránh thoát, lòng đang đắc ý, nào biết rằng quay sang cười thì một nắm nước lớn hơn nửa hất đến mặt ta, trực tiếp đánh cho ta ngứa đầu rồi ngã xuống!

“Ngọc Đế...”

Duy đến Ngọc Đế nuôi dưỡng Hàm Quang khó khăn cũng.... Ta nức nở chảy nước mắt, khôn hơn một chút, kè tiếp im bặt không nói, chỉ hung hăng lườm ngài, nhằm biểu đạt bất mãn ấy của ta.

Ngọc Đế chậm rãi vận vẹo thân thể, không đếm xỉa ánh mắt tràn đầy địch ý của ta, ưu tai du tai nói: “Bạch Hân, lần này trăm tới tìm ngươi, thực ra là có chuyện quan trọng cần thương lượng, chà lưng cho nhau có được không?” Ngài nở nụ cười “Nhưng mà đừng để ai biết...”

Ta lé mắt nhìn ngài, khoe miệng trệ thành dấu phẩy (Ê đít tơ: Chắc là thể lầy lầy =____,=)

Ngọc Đế hạ giọng nói: “Ngươi cũng biết hiện nay ở bờ biên cương có một tòa thành, tên là Phụng Thiên Thành, tự do ngoài vòng tam giới, vừa tà vừa chính, cũng không chịu sự quản thúc của bất kì ai.”

Đúng là nghe qua, các thế hệ thành chủ của Phụng Thiên Thành thần lực phi thường, Thiên Đình với Ma Giới đều có ý lôi kéo, nhưng mà bọn họ vẫn an ổn ở mức trung lập, với ai cũng không có phản ứng. Ngọc Đế kể vị tới nay, từ đầu đến cuối đều xem nó là đại họa ngầm kín.

Không phải là kêu ta đi diệt nó chứ, ta rụt cổ xuống. (Ê đít tơ: *lộn bàn* =..= cho nên lão làm thụ là đáng lắm)

Ngọc Đế nhìn ta một lát, hiểu rõ cười nói: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, ý nghĩ viễn vông trăm chưa bao giờ làm.”

Ta nhin không được phản bác: “Vậy cũng không có nghĩa là ngài không muốn...”

“Ồ?” Ngọc Đế bày ra bộ mặt kinh ngạc đến cực điểm, “Biến mất mấy ngày, đầu óc của ngươi linh hoạt ra không ít nha, thật đáng mừng!”

“...”

Ngọc Đế cười nói: “Có một số việc tạm thời không thể nóng lòng, trăm biết chứ. Cho nên lần này tuy rằng muốn phái người lên vào Phụng Thiên Thành, nhưng không tiêu diệt nó, mà là để lấy Triều Thiên Thư.”

Nghe đồn người có được Triều Thiên Thư có thể biết rõ tất cả những chuyện thế gian người muốn biết. Ngọc Đế muốn nó để làm cái gì, cũng không phải là chuyện ta có khả năng quản, có thể quan tâm, nhưng mà...

“Ta không đi.”

Ngọc Đế dường như có chút kinh ngạc khi ta khước từ nhanh như vậy, chỉ chốc lát không ngừng truy vấn nói: “Tại sao? Người không hỏi xem trăm thưởng gì khi mọi việc hoàn thành sao?”

“Phần thưởng vô cùng lớn ta cũng không đi...” Đi thì mất mạng có tốt hay không, thực sự là lên không rõ, ta tình ý sâu xa nói: “Ngài... nên tìm hữu tài chi sĩ khác đi!”

Ngọc Đế nói: “Triều Thiên Thư cũng không khó đến mức không đạt được như người tưởng tượng. Hiện nay thành chúa Phụng Thiên Thành chính là Chức Tú phu nhân, nàng cực kỳ yêu thích kẻ thiên hạ hữu tình, chỉ cần trước mặt nàng người có thể chứng minh mình là người có tình, có thể nói Triều Thiên Thư dễ như trở bàn tay!”

Ta xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía ôn tuyền bọt nước, ý chí kiên quyết.

“Không đi.”

“Lúc sự thành, trăm giúp người dọn dẹp tai họa đào hôn lần trước người gây nên, cũng sẽ hứa hôn cho người!”

“Không đi.”

“Người suy nghĩ kỹ chưa, thật là không đi?”

“Không đi.”

Ngọc Đế trầm mặc chốc lát, dùng giọng điệu thấp phần đau lòng nói: “Được rồi, trăm cùng không làm khó dễ người.” Phía sau vang lên tiếng nước ào ào, “Người đâu, lập tức trói Bạch Hàn lại, đưa đến chỗ Nam Hải Long Vương! Việc đào hôn gây tổn hại đến thể diện của công chúa. Bây giờ chuyện đã thành to, trăm cũng không quản được nữa, xử giết mặc ý Long Vương quyết định!”

Bóng đen phía sau lóe lên, thân kiếm sáng trưng gác trên cổ ta. Ta oa khóc đến thành tiền, nhào đến ôm lấy bắp đùi của Ngọc Đế, nhanh chóng nói: “Dao kiếm không có mắt, cẩn thận cẩn thận!”

Lúc này Ngọc Đế quần áo nón nẫy đã chỉnh tề, cười dài mà sờ sờ đầu ta, nói: “Hừm?”

“Ta đi ta đi!”

“Hừm.”

Ta méu máo nhìn trường kiếm vẫn đang uy hiếp sinh mệnh của mình.

“Thu kiếm!” Ngọc Đế phát phát tay, “Đi!”

“...Ngọc Đế,” Ta cúi đầu, khóc không ra nước mắt, “Ta hận ngài.”

Ngọc Đế thở dài, “Kiền đa(cha nuôi) thấy người như vậy, cũng yêu thương không ngớt. Như vậy được rồi, trăm để Hàm Quang đi giúp người, có hai người các người hành sự, nhất định có thể làm ít công to(2).”

(2) Làm ít công to (): Làm chơi ăn thật X”D

Lão thiên gia dùng từ ngữ khiến người quả thật ngứa ngáy a~ X”D

~~”...Ta không muốn!” Ta kinh hoàn trọn to mắt, xảy ra cái loại chuyện này, gặp lại nhất định sẽ xấu hổ, “Chết cũng không muốn đi cùng với hắc!”

Ngọc Đế tự cố tự địa cười nói: “Được, cứ quyết định như vậy đi.”

Ta: “...”

Kiền đa trước sau vẫn là Kiền đa, tuy rằng bình thường sau lưng ta làm ta tổn thương hại oan ta, nhưng mà đứng một chỗ cùng Hàm Quang, hình tượng của ta đứng là cao to. Ngâm lại, vì thiên đình hy sinh bản thân, hoàn thành việc lớn, cũng không cao lớn gì lắm ư?

Đến bản thân ta cũng không tin ta có thể làm ra loại chuyện này, Hàm Quang bị Ngọc Đế dốc lòng lừa dối, cư nhiên tin! Còn thập phần thuận lợi chủ động chờ lệnh mà đến, ta sợ chuyện hắc có chuyện gì, ngược lại hắc lại cho là chuyện tốt, cũng không biết rốt cuộc trong đầu đã giả bộ cái gì?

Mã xa(xe ngựa) trên đường lắt lư chạy đến Phụng Thiên Thành, ta đặc ý kết kết phe phẩy cây quạt, không chớp mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Hàm Quang câm nín như bị bệnh, mới vừa thấy mặt, đến một câu cũng không nói với ta.

Thôi được, không nói thì không nói, ta còn nghĩ cả người không được tự nhiên chứ! Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy bên trong bộ mặt không được tự nhiên có chút ý giận hờn.

Bị cưỡng hôn chính là ta, ta đánh người nhiều lắm xem như là huề nhau, người giận cái gì mà dỗi?

Mặc dù phòng ở lổm xoống, nhưng mà trước khi đi ta có lệnh cho Tiểu Hồ tìm người đi giúp người sửa chữa. Như vậy hai bên không thiếu nợ nhau, người muốn phải như thế nào đây? Xin lỗi cũng không phải là không được, chẳng qua nghĩ đến lòng lại không cam...

Đang suy nghĩ đến mức xuất thần, mã xa bỗng nhiên như là đâm vào vật gì vậy, xóc nảy lên một chút, đột nhiên dừng lại. Ta giật giật vẫn duy trì động tác, cái cổ có chút xót mỗi, vung mở màng trướng, hỏi:”Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu tư(3) xấu hổ cong cong đầu, nói:”Bánh xe không cẩn thận rơi vào vùng lầy, thỉnh cầu đại nhân với tiên quân đi ra một chút, rất nhanh sẽ ổn thôi.”

(3) Tiểu tư (): người nam đi ở chưa thành niên. (gọi tiểu đồng chắc cũng được nhỉ =__???)

“Ừ.”

Lúc này đã vào nội thành Phụng Thiên, trên đường phố người đến người đi, có chút náo nhiệt, qua loa nhìn nhân gian cũng không có gì khác biệt. Ta đi tới một quầy hàng, khom lưng xuống tỉ mỉ nhìn chủ gánh chế tác tinh xảo. Ông ta thấy ta cảm thấy hứng thú, cũng dốc hết sức chào hàng.

Hàm Quang đứng bên cạnh ta một chút, tự ý đi đến chỗ cột thông cáo.

Ta suy nghĩ một chút, đi theo đến đám người bắt đầu chen chúc, thấy bên trên dán một tờ giấy, nói là Phụng Thiên Thành cứ mười năm sẽ tổ chức một việc trọng đại. Chúc Tú phu nhân làm thử thách người thiên hạ hữu tình có thành tâm yêu nhau hay không, vì vậy bố trí tiếp đấu trận, miễn là người thắng cuộc, là có thể vì chiến thắng mà thực hiện cho người hữu tình một nguyện vọng.

“Đây thực ra là một cơ hội tốt,” Ta phe phẩy quạt, cảm thán nói, “Đáng tiếc hai người chúng ta đều là nam, nghĩ đến trận đấu này đúng là không có cách nào tham gia.”

Hàm Quang bỗng nhiên nói:”Không nhất thiết phải vậy, Bạch Hồ đại nhân nếu đồng ý cải trang thành nữ nhân...”

“Ai, cách này quả thực không tệ!” Ta kinh hỷ vỗ vỗ vai Hàm Quang, cười tủm tỉm nói, “Vậy làm phiên tiên quân cải trang thành nương tử ta rồi!”

Hàm Quang dường như giật mình, đôi mắt đen nhánh phản chiếu dáng vẻ cười khờ của ta. Ký ức ngày ấy cuộn cuộn mà đến, mặt ta thoáng cái đã đỏ lên, vội vã xấu hổ quay đầu đi.

“Có thể...”Hàm Quang dừng lại, nhẹ nhàng nói:”Có thể làm nương tử của Bạch Hồ đại nhân, cũng coi như là vinh hạnh của ta.”

“Quyền, quyền nghi chi kế(4)...” Ta ho nhẹ một tiếng.

(4): Quyền nghi chi kế (): Giải thích: Quyền nghi: tạm thời thích nghi; biến báo; kế; kế hoạch biện pháp. Chỉ là để ứng phó tình huống nào đó mà áp dụng biện pháp tạm thời.

Hàm Quang cười khẽ một tiếng, bước chân đi đến bên cạnh ta. Không khí như thoáng cái đã dừng mảnh vụn vào lòng ngực, ta thở hắt ra, lúc này mới cảm thấy trái tim không ngừng nhảy lên trở lại bình thường rồi.

Mã xa ra roi thúc ngựa, rất nhanh đến phủ đệ của Phụng Thiên thành chủ.

Ta nhảy xuống xe đầu tiên, ngoảnh lại trông thấy nữ tử một thân bạch y cũng từ mã xa đi ra. Đôi mắt mãnh mẽ mở to, trong não trống không, miễn cưỡng giật giật mồm mép, nhưng một câu cũng nói không nên lời. Lúc này trông về Hàm Quang vẫn không đổi, chẳng qua hần trái ngược với nam tử, lại có vẻ tinh tế mỏng manh một chút.

Ta nhìn không chớp mắt, cho đến khi Hàm Quang tiến đến bên tai ta, thấp giọng nói: "Bạch Hổ đại nhân, nhìn ngốc gì thế?"

Hơi thở ấm áp bên tai quanh quẩn không đi, ta nhanh chóng che miệng mũi, lui về phía sau hai bước, ngược ngùng nói: "Nương, nương tử... Dừng lại!!!"

Note to to: Chả là định làm 1 lượt 5 chương post lên cho đã :v cơ mà h buồn quá đổi ý rồi TTATT Chắc là ta sẽ làm pic vài chương quá! Như đã hứa thì sẽ tiếp tục hoàn Hồn trước tháng 8 = "3 Còn mấy truyện kia cũng từ từ đê, ta làm vote, ai muốn truyện nào hoàn, ta làm truyện đó trước :v (cùng do buồn quá đổi ý rồi) theo nguyện vọng của reader đi :3 *vây vây* các bạn có silent hay koing silent cũng vào vote truyện ha, cái vote thôi mà (Lắm nhầm nói chuyện 1 mình nữa rồi =Q=)

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Ta vụng trộm cho bản thân một tiếng gọi nương tử đến cực kỳ thỏa đáng, bản thân thôi ngậy ngốc hề hề nhìn cục diện bế tắc của hần, vừa khiến cho người bên ngoài hiểu rõ quan hệ của hai người bọn ta, cũng gọi là một hòn đá ném trúng hai chim.

Đáng tiếc Hàm Quang tựa hồ chẳng nghĩ như vậy, trên mặt lộ ra vẻ tựa tiểu phi tiểu, hần yếu ớt nói: "Vừa rồi Bạch Hổ đại nhân gọi ta là nương tử, vì có gì? Lại dừng lại xa cách như vậy? Chẳng lẽ tướng mạo ta xấu xí, làm "tướng công" chàng đây sợ sao?"

Nghe cái danh xưng tướng công này ta nhất thời run run, ta vội vã đi đến gần một chút, ngược ngùng cười nói: "Không phải, làm sao lại thế? Dung mạo tiên nhân của nương tử, chỉ là phu quân... phu quân không chịu được mùi son trên người nàng...."

"Thật không?"

"Thật thật!"

Hàm Quang thực sự là càng ngày càng kinh khủng. Ta xoa nhẹ ngực, có chút lo lắng ngày tiếp theo có thể bị hần hù dọa đến phát bệnh tim hay không.

Hạ nhân đi báo, cổng phủ đệ thành chủ rất nhanh mở rộng ra, một hồng y nam tử bước nhanh đi tới, trước tiên thấy bọn ta là phủ thực cú đầu, ân cần nói: "Hai quý khách đợi đã lâu, gia mẫu đang bàn bạc chuyện quan trọng với trưởng lão trong tộc, vì vậy bảo tại hạ thay mặt người đón chào."

Y ngẩng đầu lên, tiểu dung long lạnh xuất hiện trên khuôn mặt kia. Mặt mày tuấn lãng như tranh, một đôi mắt hoa đào dường như mang theo điện, chỉ liếc mắt nhìn về, thân người bị nhìn sẽ yếu mềm hơn phần nửa. Ta thầm than thở đúng là một mỹ nhân, đáng tiếc đáng tiếc, cũng là một nam nhân...

Quần gia dùng ngón trở sờ sờ hai phiến râu của ông, cười tủm tỉm tiến lên một bước, nói: "Còn đây là thiếu chủ của Phụng Thiên Thành chúng ta, Nam Phong!"

Tên này quen thuộc thế nào ấy...

Ta vẫn không nhớ ra được, ánh mắt khiêu nhân của tiểu tử Nam Phong kia cuộn tròn dạo qua một vòng trên người Hàm Quang, lướt nhanh qua ta một cái, rồi lại quay lại hạ trên người Hàm Quang thật lâu, cười dài nói: "Gọi A Phong là được rồi, không cần khách khí. Không biết quý danh của tiểu thư là gì?"

Đồ *** dục! Sắc lang!

Ta hít vào một hơi, cất bước lên che chắn trước mặt Hàm Quang, cau mày nói: "Đây là nương tử nhà ta, tên gọi là gì, có liên quan đến người không?"

Hàm Quang kinh ngạc liếc mắt nhìn ta, khóe miệng hàm chứa chút nụ cười.

Khuôn mặt Nam Phong một lúc mới vừa như người chết, kiêu căng nói: "Nương tử nhà ngươi? Thành thân rồi sao?"

Ta biết lúc này giúp y mở mang kiến thức, thật sự là có đánh mất phong độ của Bạch Hổ đại nhân, nhưng mà lúc trong lòng có một lửa bốc khói lên đầu, cho dù nén xuống vẫn không được.

"Đương nhiên..."

Ta lên giọng nói ba chữ "Thành thân rồi" còn chưa nói ra miệng. Hàm Quang vẫn không hé răng ngắt lời ta, thản nhiên nói: "Đương nhiên không có."

Nam Phong mừng rỡ cười rộ lên, lông mày hướng ta khiêu khích dương dương tự đắc.

Ta sững sờ nhìn lại khuôn mặt Hàm Quang, một lúc lại tiếp tục trầm mặc, có chút bức mình.

Quản gia có lẽ là thấy bầu không khí gượng gạo, vội vã khom người làm tư thế thỉnh cầu, nói: "Quý khách đi đường mệt nhọc, mau mau theo tiểu nhân đi vào uống chén rượu nhạt,

Hàm Quang gật đầu, cũng không nhìn đến ta, tự ý đi thẳng vào trong.

Nam Phong cười tủm tỉm theo sau, trên đường giằng giằng hoa, nói nói cở vớ với hấn. Hai người này thấp giọng nói cười, thật là vô cùng thân thiết, giống như bọn họ mới là một đôi! Mặc dù ta với Hàm Quang đăng ký tên tuổi là phu thê, cũng là vì thuận lợi hành sự, nhưng mà thẳng nhai này cũng không giữ mặt mũi cho ta sao?

Quản gia đưa bọn ta đến ở tại đình viện rồi, liền lên đường trở về.

Hàm Quang ở kế bên phòng ta. Lúc sắp chia tay, Nam Phong vẫn lưu luyến không rời mà cười nói: "Phụng Thiên Thành có rất nhiều nơi để đi chơi, nếu tiểu thư muốn đi đây đó chơi, có thể nói ta!"

"Thiếu chủ không vội sao?"

"Không vội, chỉ cần là tiểu thư..."

Ta lạnh lùng trừng mắt liếc bọn họ, "thành thịch" đóng sầm cửa lại. Hai người kia bên ngoài vẫn tĩnh lặng như không có chuyện gì, lại lải nhải cần nhần ta gì đó, tiếng cười chói tai đến cực điểm. Ta lấy bàn tay che hai lỗ tai lại, tức giận đến đỉnh đầu như sắp bốc hơi.

Tiếng bước chân xa dần, cửa nhẹ nhàng vang lên hai tiếng.

Ta hừ một tiếng, trái lại tên đó da mặt dày, thấy ta không lên tiếng trả lời, tự mình sử dụng tiên pháp, đẩy cửa mà vào.

Một khắc Hàm Quang đóng cửa lại đã biến trở về thành nam nhân. Ta nhấc mắt liếc hấn một cái, nghiêng mở cơ thể, xoay lưng ngược lại, cố ý châm chọc nói: "Không phải tiểu thư phải đi ra ngoài chơi sao? Vào đây tìm ta làm gì, ta là lộ si(1), chỗ nào cũng không dẫn ngươi theo được đâu!"

(1) Lộ si (): là chỉ người không có phương hướng tình cảm hoặc phương hướng tình cảm sai lạc, hoặc là nói đi qua đường mà tâm không chú ý quan sát. Người không nhớ được phương hướng đường đi, không phân rõ được phương hướng, sẽ thường hay tìm không ra đường, đi quanh một chỗ.

Trên cơ bản nói đơn giản là không nhận ra đường, cho dù người đó đã đi rất nhiều lần. Bản thân không nhận ra đường, lại lạc đường. Nếu như chỉ là bình thường không nhận ra, vậy còn được; nếu như thực sự đi quá nhiều lần rồi mà nói không nhận ra, đó là siêu cấp lộ si. (ta cũng lộ si, dạng nhẹ =u=). Nói chung, mấy đứa lộ si rất nguy hiểm =__=

"Hừm, vậy lộ si đại nhân" Hàm Quang tùy ý đi đến ngồi xuống trước mặt ta, ngón trở khê khô trên mặt bàn, thản nhiên nói: "Ta chỉ là tới nói cho ngươi, Chúc Tú phu nhân sẽ mở tiệc đón gió tấy trần người hữu tình đến đây dự thi tối nay. Trong khoảng thời gian này, ngươi sẽ không được đi lại chung quanh, để tránh khỏi bỏ lỡ yến tiệc."

"Không cần ngươi phải nhắc nhở, tự bản thân ta biết!"

Trà cụ bị ta dời qua dời lại cầm đến rung động. Hàm Quang hạ mắt liếc liếc, sau đó chỉ lặng lẽ ngồi, không lên tiếng nữa. Ta thử phì phì đảo ngược tách trà, nhìn như không nhìn liền để sát bên mép, nước trà mới vừa ở trong đầu lưỡi lăn một vòng, thì khiến cho ta có thể nước mắt lưng tròng, “phốc” một cái phun toàn bộ ra.

Hàm Quang ngăn người, đối mặt với ta một chút, bỗng nhiên một tay đỡ lấy trán, một tay vỗ nhẹ mặt bàn, cúi đầu kiềm nén cười rộ lên. Cười cười cười! Người chỉ biết cười nhạo ta!

Ta thẹn quá thành giận, hung hăng đứng lên đập hấn một cước, lớn tiếng nói: “Người đi ra ngoài!”

“Bạch Hổ đại nhân hà tất phải tức giận như thế? Lúc này ta tuyệt không có ác ý, bất quá nghĩ là gần đây người ngớ ngẩn đến mức căng quá mà thôi...” Hàm Quang ngừng đầu nhìn ta, ánh mắt rất vô tội.

Ta ngớ ngẩn, vậy thì cái đầu bị lừa dối của người thông minh! Quay người bước chân sải đến nằm lên giường một cái, ta dùng chân bóp nghẹt mặt, nổi giận dùng dưng quát: “Mau cút đi! Bản vương buồn ngủ rồi! Không muốn nhìn thấy người nữa!”

Trong phòng thoáng cái yên tĩnh, sau đó truyền đến âm thanh sột soạt sột soạt, ngữ khí Hàm Quang lãnh đạm nói: “Đã như vậy, ta đi là được, không vướng mắt người...”

Cửa kít két mở một tiếng, đóng lại.

Ta xoay người từ trên giường ngồi dậy, nhìn gian phòng vắng vẻ ngơ ngẩn chờ ra, không biết tại sao trong lòng lại có một chút mất mát và khó chịu.

Đêm đến, Chức Tú phu nhân quả nhiên phái người đến mời bọn ta đến trung đình dự tiệc. Bốn phía trung đình vòng hoa tím tùm, hương khí áp người, ngay giữa khoảng không xuất hiện một nơi rất lớn. Tiệc đã bố trí xong, các loại rau quả cùng thức ăn tinh xảo được xếp đặt thêm bên ngoài, chỉ ngay đến cả nha hoàn đi tới đi lại hầu hạ từng người cũng tiểu dung vui tươi.

Ta chợt có ảo giác tham dự tiệc bàn đào, không khỏi cúi đầu cười.

Đã cùng Hàm Quang giả trang tình nhân, tự nhiên là ngồi cùng chỗ. Người ta đều là nói nói cười cười, tình ý nồng đậm, riêng chỉ có bầu không khí ngọt ngào đến tới chỗ bọn ta đây thì cứng ngắt đông lạnh.

Trong lòng ta tức giận, không chịu mở miệng nói chuyện với Hàm Quang trước, hiển nhiên hắn cũng không đến hống ta. Nam Phong tự mình bắt đầu yến tịch thì ánh mắt nóng bỏng liền tiếp bắn đến, Hàm Quang cười rộ lên, xa xa nâng chén đối ẩm với gã, lại làm ta giống như một kẻ không liên quan gì, tự mình đi vào thế giới của người khác.

Chức Tú phu nhân với trong tưởng tượng của ta không khác gì mấy. Dung mạo vô cùng xinh đẹp vẫn chỉ là thứ yếu, chủ yếu là trong khuôn mặt nàng mang theo anh khí, trong lúc ăn nói trang nhã khéo léo, nữ tử thông thường cũng không so sánh được.

Chỉ là Thiên Hậu với nàng có vài phần giống nhau.

“Hai vị khách nhân,” Chức Tú phu nhân nhìn về phía bọn ta bên này, “Thiếp thân thấy thần sắc các người đây xa cách lạnh lùng, muốn lắm mồm hỏi một câu, hai người các người hẳn là có mâu thuẫn âm ỉ sao, tại sao trong yến tịch cũng chưa hề thấy các người nói chuyện nhiều?”

Hàm Quang khẽ cười lên, thanh âm nhu hòa: “Phu nhân lo lắng nhiều rồi, thân thể tướng công nhà ta hôm nay không khỏe, cho nên tương đối ít nói.” Hắn phần nữ nhân lại phần đến hình dáng rất giống, nghiêm nhiên là một người vợ hiền lành. Ta bĩu môi, đối với bộ diện mạo tình chân ý thiết đây của hắn cảm thấy khinh thường.

Chức Tú phu nhân nhìn ta một chút, lại cười nói: “Theo thiếp thân nhận thấy, cũng không giống như theo như lời người như vậy. Vị công tử này, người quả thật có thích vị cô nương... bên cạnh không?”

Nàng hỏi có lẽ quá trực tiếp, ta ngược lại sửng sốt, trong đầu trống rỗng.

Hàm Quang bên dưới đột nhiên dùng sức nhéo bắp đùi ta một cái, ta “Ôi” một tiếng kêu to ra, tại ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người quăng đến xấu hổ cười cười, vội vã lấp bắp nói: “Ách...Đương, đương nhiên là rất thích...Rất thích đó...”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, sau khi đến chính ta nghe cũng giống như bầm việc lại như thế, quay đầu chống lại ánh mắt chớp chớp của Hàm Quang, ta cảm thấy gương mặt không chịu thua kém bắt đầu phát nhiệt.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Chức Tú phu nhân cười, cũng chưa nói gì nữa, chỉ là trong ánh mắt nhìn qua tựa hồ có thâm ý khác.

Yến tịch đầy vẻ náo nhiệt, biểu diễn rất nhiều loại phong phú, xem ca hát tạp kỹ, xướng ca khiêu vũ, đánh đàn múa kiếm, vốn đều là tiết mục thập phần hấp dẫn ta. Nhưng mà ngồi ở bên cạnh Hàm Quang, cả người ta liền cảm thấy khó chịu.

Tâm tình của hắn lại dường như rất tốt, thậm chí đúng lúc rót rượu cũng rót giúp ta một chén. Ta nơm nớp lo sợ ánh mắt dõi về phía sắc mặt hắn, trong lòng đang phỏng đoán vậy có tính là hắn đang ám chỉ nhắc ta hòa hảo, bỗng nhiên Hàm Quang lại đánh mắt nhìn ta, thấp giọng nói: "Thế nào? Không muốn uống?"

"...Không có, ta uống."

Ta bưng chén chạm chạm môi, sau đó uống được nửa chén thì đặt xuống, lúc ngẩng đầu phát hiện Hàm Quang còn đang nhìn ta, đôi mắt đen nhánh ánh lên dịu dàng. Ta giật mình, cấp tốc vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, ngượng ngùng nói: "Người nhìn ta làm gì?" Hàm Quang hạ mắt xuống, rất nhanh quay đầu đi, cuống quýt rót hai chén rượu.

Ta bĩu môi, cầm đầu ăn đồ ăn mang đến.

Lúc yến tịch kết thúc, trăng đã lên giữa trời. Chức Tú phu nhân giống như đã uống say, điệu điệu hoàng hoàng được nha hoàn đỡ dẫn dắt rời đi.

Nam Phong uống đến mất đồ bình, thoát nhìn lại rất là phấn khởi. Chờ lão nương già vừa đi, thì nổi rầm lên đã chạy tới đây, híp mắt cười nói với Hàm Quang: "Trong hầm cất giữ rất nhiều hảo tửu, yến tịch này thật là không thú vị. Người đi nâng chén cùng ta, chúng ta cầm đuốc soi đèn trò chuyện, không say không về. Thế nào?"

Ta vừa mở miệng nói chuyện, lại im lặng ngậm lại.

Bạch Hàn ơi Bạch Hàn, sao người lại ti tiện như thế? Hắn cũng không muốn người quản, người đui mù lẫn lộn với tình cảm gì chứ? Kết quả cũng là dẫn đến một câu đại loại như "Chúng ta không quan hệ" của người ta sao?

Hàm Quang cười cười, ta khê cần môi muốn xoay người đi, lại nghe hắn nói: "Đa tạ công tử có tình, đáng tiếc thời gian đã muộn, những ngày tới chúng ta hãy tái ước đi."

Nam Phong không chịu buông tha, tiến lên nắm lấy cổ tay Hàm Quang, trợn to mắt nói: "Ngày tới há có còn tâm tình tốt như bây giờ. Ta không lừa người, thực sự là thiên hạ độc nhất vô nhị hảo tửu!"

Đây là nương tử nhà ông! Người nắm tay cái quái gì! Sắc lang!

Ta gắt gao nhìn chằm chằm tay gã, tức giận tận trời, đang muốn xông lên để đẩy tay gã ra. Một bàn tay thoát khỏi tới, dễ dàng nắm lấy sau cổ Nam Phong, nhắc một cái, ném một cái, giống như khiêng bao tải nâng gã lên vai, đi nhanh quay về.

Nam Phong phút chốc ngây người, bỗng nhiên "A" một tiếng kêu to lên, giãy dụa lộn xộn trên vai người kia, nổi giận nói: "Người thả ta xuống! Thả ta xuống! Tên mãng phu này!"

Người nọ lạnh lùng nói: "Thiếu chủ, thỉnh yên lặng."

Nam Phong cấp bách vùng lên, cắn vai người kia một hơi. Ta nhìn đến da đầu tê rần, người nọ lại lù lù bất động, tựa hồ đối với tiết mục rất quen thuộc, chỉ khe khẽ thở dài, vững bước đi trở về.

“...Thật, thật kinh khủng.” Ta nuốt nước bọt, nghĩ rằng nếu rằng nhọn của Nam Phong lúc này cắm trên người ta không biết sẽ đau nhức bao nhiêu.

Hàm Quang phiêu ta một cái, thản nhiên nói: “Trình độ cần người của ngươi cũng không kém nhiều đâu.”

“ ... ”

Ta liền hiểu rõ cái tên quỷ hẹp hòi này chắc chắn mang hận, nhưng mà lúc ấy ta cần hắn cũng là do bị đánh biến về nguyên hình thôi. Việc làm bất đắc dĩ có được hay không? Ta buồn bực đến cực điểm, Hàm Quang lại nhếch khóe miệng cười rộ lên, cũng không biết có cái gì buồn cười.

Từng người trở về phòng, ta lật qua lật lại không ngủ được, lại tỉ mỉ đo gọt một lát, càng nghĩ càng cảm thấy không hợp lý. Có nam nhân nào lần thứ hai gặp mặt liền lôi kéo nữ tử đi uống rượu? Còn muốn cầm đuốc soi đêm nói chuyện?

Lúc lần đầu gặp mặt cũng vậy, mặc dù làm Hàm Quang và ta vẫn chưa thành thân, nhưng mà hắn nói như thế nào, cũng xem như vị hôn thê của ta.” Nam nữ hữu biệt”, Nam Phong này cũng không biết tránh nghi ngờ. Tuy rằng thoát nhìn gã phong lưu, nhưng mà hình như cũng không phải là người lỗ mãng. Hơn nữa tên này... Tên này...

Trước mắt hiện lên ánh mắt vốn đặc biệt thâm ý của Chức Tú phu nhân, ta bỗng nhiên đứng lên, xông đến trong phòng Hàm Quang!

Vội vàng gõ gõ cửa, người cũng không lên tiếng trả lời. Ta nôn nóng vung tay lên muốn dùng sức mở ra, tay mới và đụng vào khoảng không đã lao về phía trước, nghiêng đi thân người phía trước, đầu đánh một cái lên ngực Hàm Quang.

Thực sự mềm nhũn... Giống như là bộ ngực của nữ nhân....

Hắn chìa tay đỡ lấy vai ta, ta ấn ấn cái đầu có sao đầy trời ngậy ngốc nhìn hắn, lắp bắp nói: “Ngươi ngươi người... Sao vẫn còn là nữ?”

Hàm Quang nói: “Hạ nhân mới vừa mang nước nóng đến, ta còn chưa kịp biến hình trở lại. Ngươi tìm ta có chuyện gì?” Hắn thu tay, thì thì như thế cứ đi vào.

Ta đóng cửa lại, bước nhanh đi vào, nói: “Ta cuối cùng đã nhớ ra Nam Phong là ai rồi!”

“Ừ,” Hàm Quang thối thối trà nóng, không đếm xỉa tới nói, “Không phải là thiếu chủ của Phụng Thiên Thành sao? Còn có thể là ai? Ngươi không nên suy nghĩ nhiều quá.”

“Không phải!” Ta đi đến trước mặt hắn, “Trước đây ta từng nghe tên hắn, vài năm trước một đạo trong tiên giới vẫn lấy chuyện tình ái của hắn làm đề tài tám chuyện! Hắn tuổi còn nhỏ không học vấn không nghề nghiệp thì cũng thôi, trọng điểm là hắn thích nam nhân đó!”

Động tác trên tay Hàm Quang dừng lại, chậm rãi giương mắt nhìn ta.

Ta giống như hải tử phát hiện ra một bí mật lớn lao, vội vã tranh công cầu xin người lớn khen ngợi, vội vàng vui vẻ nói: “Ngươi xem! Rõ ràng là hắn thích nam nhân nha! Nhưng mà lần đầu gặp nhau liền tỏ ra cực kỳ hứng thú đối với kẻ sắm vai nữ tử như ngươi! Điều này không phải là có vấn đề sao?”

Sắc mặt Hàm Quang khẽ biến, ánh mắt nhìn ta có chút kỳ quái.

ta đoán hắn lúc này hẳn là võ ngực dậm chân, hối hận không ngót, không khỏi nhướn đuôi lông mày, thích ý mà nói: “Nam Phong Nam Phong, ngươi nghe xem đi, cái tên này được đặt, vừa nghe liền là đoạn tụ (đồng tính)”

Hàm Quang đột nhiên vỗ bàn, loảng xoảng leng keng một tiếng, rung động đến chén trà cùng run rẩy vài cái!

Ta bị hắn dọa một chút, vô ý thức lui từng bước một, chậm rãi nói: “Vừa.... Vừa rồi... Ngươi làm sao vậy?”

“Bạch Hổ đại nhân,” Hàm Quang lạnh lùng cười, lời nói hàm chứa châm chọc nói: “Ở trong mắt ngươi, cứ thích nam tử như thế là chuyện buồn cười sao? Người đời đều cho rằng nam nữ yêu nhau chính là nhân luân cương thường, vậy là có thể tùy ý khinh miệt tình cảm của nam tử với nam tử sao?”

Mỗi lần hắn nói một câu liền bước tới một bước, ta “đông” một cái ngã ngồi ở trên giường, bị hù đến ngây dại.

“Đoạn tụ thì làm sao? Tình cảm người ta chẳng lẽ giống như các người giảm đi một hai cân? Duy nhất chỉ có tình cảm của các người mới đầy tràn quý, tình cảm của bọn họ thì chịu hết thờ ơ với chế giễu sao?”

Ta ghen hòng nhìn trần trời, chưa bao giờ thấy qua Hàm Quang tức giận như vậy.

“Ta, ta không có ý này...” Ta vội vàng xua tay, “Ta chỉ là bức hấn có ý đồ quấy rối với người, cho nên mới nói năng lỗ mãng. Sao người càng nói càng sai lệch vậy?”

Đôi mắt sâu thẳm của Hàm Quang giống như đại dương, triều khởi triều lạc (sóng triều dâng lên chìm xuống), sâu xa đến mức khiến kẻ khác có chút hít thở không thông. Hắn lẩn thân mà đến gần, có thêm nữ trang (anh vốn đang phần nữ nhê :”>), tay của ta đẩy trước ngực cũng không dám tiến tới. Bầu không khí vừa quỷ dị lại xấu hổ.

“Người nói vậy” Âm thanh Hàm Quang âm trầm lắng xuống:”Trong lòng người, có nghĩ là nam tử ở bên nam tử là chuyện thiên lý bất dung hay không?”

Trái tim mạnh mẽ co rút lại, ta lại nghĩ tới nụ hôn lần trước kia, lại có chút chột dạ né tránh động tâm nhìn, nhẹ gục đầu xuống, lúng túng nói:”Ta không biết...”

Hàm Quang nhắm mắt, rời khỏi ta, ưỡng sống lưng, ngữ khí lãnh đạm hạ lệnh trực khách:”Ta mệt rồi, thỉnh Bạch Hổ đại nhân trở về đi.”

Ta ủy khuất chạm chạm môi, lại không biết nên nói gì. Dù đã bao nhiêu thời gian rồi, tựa hồ bất kể là nói gì, cũng luôn không có cách nào nói ra câu nói hắn muốn nghe.

“... Ta đi đây.”

Ta ủ rũ cụp đầu xuống, đi tới cửa, bỗng nhiên lại nghĩ tới gì đó, vội vã vúi lấy cánh cửa Hàm Quang muốn đóng, trợn to mắt chăm chú nói:”Người thật sự phải tin ta! Nam Phong như vậy, tất là có ý đồ, nghìn vạn lần không nên ở gần hắn quá!”

Lời còn chưa dứt, phanh một chút, cửa hung hăng đóng lại!

“ ... ”

Ta tức giận đến mức đá một cước vào cửa, sau đó đau đến khê kêu một tiếng, ôm lấy cái chân bị thương ở tại chỗ xoay vòng. Con thỏ cứng đầu! Không tin ta! Rồi có lúc người sẽ khóc thôi!

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Sáng sớm hôm sau, ta đang mơ mơ màng màng rửa mặt, chợt nghe thấy phòng bên cạnh lú lú rú rú vô cùng náo nhiệt, đặc biệt âm thanh Nam Phong là lớn nhất. Gã lại tới làm gì?

Tinh thần động một cái, ta vội vàng mặc y phục, bước nhanh đi qua.

Nam Phong sai mấy nha hoàn bày đồ ăn tinh xảo ra xong, đối Hàm Quang cười mỉm nói:”Đến đây, mau ngồi vào, những thứ này đều là mỹ thực (thức ăn ngon) khó gặp của Phụng Thiên Thành chúng ta. Ta cũng là mất một phen khí lực rất lớn mới tìm được sự phụ làm một bàn như thế.”

Hàm Quang cười nói:” Thiếu chủ phí sức rồi.”

Nam Phong bình tĩnh nhìn Hàm Quang chằm chằm, dáng điệu kia rõ ràng là nói tình sâu đậm bao nhiêu có bấy nhiêu. Hàm Quang cũng cười để gã quan sát, ánh mắt hai người dây dưa trong không trung, cũng sắp muốn lòe điện ra rồi!

Đôi câu nam nữ này! Sai! Cầu nam nam! (=))))))))))))))))))))~ *cười dài*)

Nam Phong tình ý nồng đậm nói: "Chuyện ta có thể làm vì người còn rất nhiều rất nhiều, những thứ này không tính là gì."

Ta bầu vú ở cửa phòng, móng tay khảm vào tấm ván gỗ, phát ra một tiếng vang chói tai.

Hàm Quang bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về ta, ánh mắt hơi hơi khiêu, thì sắc mặt bình tĩnh đưa cúi đầu bắt đầu ăn. Nam Phong chóng đầu, đầu lệch ra nhìn ta, cười rộ lên: "Bạch công tử cũng dậy sớm như vậy sao? Đã ăn chưa? Muốn ăn cùng không?"

Nghe khẩu khí này tương đối có tồn tại cảm giác khoe khoang. Đối lại bình thường ta chắc chắn cự tuyệt lời mời của gã, sau đó quay đầu đi ngay. Nhưng mà hôm nay, ta hiểu rõ một khắc ta đi, thì sẽ đúng như ý muốn của gã.

Hàm Quang không chịu tin ta, Nam Phong thì bụng dạ khó lường. Nếu như ta bỏ mặc, không phải là thấy chết mà không cứu sao?

Ta ho nhẹ một tiếng, bản thân miễn cưỡng cười đến thoải mái: "Thiếu chủ đã có tình tương yêu, tại hạ mà từ chối thì bất kính rồi." Nói xong, ta bước vào trong đặt mông ngồi xuống. Nam Phong sững sốt, sắc mặt có phần cứng lại.

"Làm phiền cô nương giúp tại hạ mang lên một đôi chén đĩa!" Ta ngẩng đầu nói với nha hoàn.

Nha hoàn dè dặt nhìn Nam Phong một cái. Hắn uất ức gật đầu, ta nhìn một lát liền nở nụ cười (châm biếm =)))~ cướp chồng chực)

Thức ăn này so với thức ăn được mang lên trong yến tiệc hôm qua vẫn muốn ngon không ít. Nam Phong này quả thực là tốn một phen tâm tư rồi. Ta cố gắng nhai thức ăn, nhưng thực khó nuốt xuống.

Nào ngờ hai người bọn họ rõ ràng xem ta như người vô hình, nói nói cười cười hoàn toàn không cố kỵ.

Nam Phong ân cần giúp Hàm Quang cầm đĩa gấp thức ăn, cười nói: "Ta muốn chút nữa dẫn người ra ngoài đi ngao du nhé. Nơi này có nhiều phong cảnh người cũng chưa từng nhìn thấy, thực sự là đáng tiếc!"

Hàm Quang không chút suy nghĩ liền gật đầu nói: "Vậy phải đi một chút nhỉ, đa tạ thiếu chủ."

Lòng ta hoảng hốt, vội kéo Nam Phong nói: "Người, thị vệ kia của người đâu?" Nếu người nọ ở đây, nói không chừng còn có thể ngăn gã lại...

Nam Phong kỳ quái nói: "Thị vệ nào?"

"Chính là người tối hôm qua đến khiêng người trở về đó!" (Chồng bọn Phong =>)

Nam Phong đỏ mặt, lúng túng nói: "Hắn bị mẫu thân gọi đi thăm hỏi rồi, không rảnh đến quản ta." Dừng một chút, gã lại nhanh chóng bổ sung nói: "Bản thiếu gia là chủ tử, hắn là nô tài. Ta đi đâu cần bản không cần báo cáo với hắn!"

Ta mệt mỏi cúi đầu. Bọn họ đứng lên, một trước một sau đi ra cửa.

Suốt ngày ở lại đây cực kỳ buồn chán, ta ở trong phòng đi tới đi lui, vô luận làm gì tâm cũng không tĩnh lại. Thật vất vả chịu đựng đến tối, mà Hàm Quang lại còn chưa trở về.

Trong lòng ta nảy lên một cái, sợ hắn gặp chuyện không may, vô cùng lo lắng chạy ra cửa.

Có lẽ là thần sắc của ta rất lo lắng, quản gia cho rằng xảy ra đại sự gì, liền vội vàng kéo ta lại hỏi. Ta nghĩ tự mình đi ra ngoài cũng không biết nên tìm như thế nào, liền đem sự tình từ đầu tới cuối kể một lần cho ông ta nghe. Quản gia sau khi nghe xong, cười tủm tỉm sờ sờ hai chòm râu của mình, thần nhiên nói: "Bạch công tử không cần lo lắng, thiếu chủ nhà chúng ta có chừng mực, tuyệt đối sẽ không thất lễ với tiểu thư nửa phần, người tạm yên tâm."

Nói cái rắm! Người nhà các người đương nhiên bênh vực gã!

Mặt ta nhăn nhu, nói: "Quản gia cũng biết bọn họ đi đâu sao?"

"Việc này... Không rõ lắm..."

“Vậy ta tự ra ngoài tìm, đa tạ.”

Nói thì dễ, Phụng Thiên Thành lớn như vậy, ta quanh quẩn hơn nửa vòng chân tay như nhũn ra. Không có cách, ta lại chán nản trở về ở đình viện.

Hàm Quang vẫn không trở về, ta đắm chân ngồi ở trước bậc thang một lúc cũng có chút mơ màng.

Hắn đáng ghét thì đúng là có điểm đáng ghét, nhưng mà ta chưa bao giờ muốn hắn chết hoặc là bị thương, dù sao cũng là một hồi huynh đệ mà (Thiệt hông??? =>). Tiêm Vân tiên tử không xuất hiện trước, hắn cũng đối xử rất tốt với ta.

Đang nghĩ đến say sưa, phía trước truyền đến tiếng bước chân lão đảo. Ta vừa ngẩng đầu thì thấy Hàm Quang có lẽ say rượu như vậy mà đi vào, hơn nữa còn biến về dáng vẻ vốn có của hắn.

“Sao ngươi không cải trang thành nữ tử?” Ta kinh hãi, tiến lên đỡ hắn.” Đường đến đây chắc chắn bị rất nhiều người nhìn thấy ngươi phải không? Hay là nói... Nói Nam Phong đã làm gì ngươi?!”

Ta càng nghĩ là càng đúng có chuyện như vậy, hận không thể băm tiểu tử kia ra.

Hàm Quang liếc mắt lườm ta, bên mép kéo một nụ cười hơi châm chọc, sau đó đẩy ta ra. Bản thân lão đảo lay lắc đi vào trong phòng. Sao vẫn còn tức giận à? Ta nói Nam Phong đoạn tụ, cũng chưa nói người nha...

Chớp mắt ta đuổi đến trước lúc Hàm Quang muốn đóng cửa rồi đi vào. Hắn nhíu nhíu mày, lặng lẽ đối diện cùng ta một lát, buông tay, xoay người đi vào trong, không hề để ý ta.

Ta đóng cửa, lại lục lọi thấp nền, Hàm Quang nằm nghiêng ở trên giường vẫn không nhúc nhích. Bình tĩnh đứng một lát, ta đi đến giúp hắn cởi vân ngoa (giày mây == mà để thế có mượn hông? Hông. Cho nên bản đạo để nguyên a~ X”D

cơ mà chương này thấy Tiểu Hàn dễ thương na~~ rất là vợ thảo a~ =>), sau đó khiêng cái chân kia hắn còn để trên mặt đất kia đặt trên giường, lại giúp hắn đắp chăn.

Ánh sáng chiếu nên màu vỏ quýt làm gương mặt của hắn đỏ bừng. Mặt mày diễm lệ vô song, mà diện mạo này trên mặt hắn lại không có một chút nữ khí, ngược lại cương nghị tuấn mỹ.

Ta một nửa ngồi trên giường chờ ra nhìn hắn, trong phút chốc sinh ra ý nghĩ vô lý “Trên thế gian này sẽ không có ai so được với kẻ lớn lên càng dễ nhìn như hắn.”

Lắc đầu, ta ra ngoài kêu người mang tới một chậu nước trong, dùng khăn bố tỉ mỉ lau lau mặt hắn. Lúc đầu động tác vẫn rất nhẹ nhàng, tới sau đó, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh khanh khanh ta ta ban sáng của hắn với Nam Phong, trong lòng lại có một cổ bực bội bắt đầu toát loạn, ra tay cũng mạnh hơn một chút.

Hàm Quang từ từ nhắm mắt, khó chịu phát phát tay.

Ta cười ghen, trong lòng vui vẻ gặp được dịp trả thù. Vứt khăn bỏ đi, ta quỳ sấp trên giường, nhân lúc hắn đang ngủ sâu, thò tay kéo mặt hắn về hai bên.

“Hàm Quang chết đi! Ta rốt cuộc đã làm sai cái gì? Ngươi phải đối với ta như thế!” Ta cảm giận lời chuyện cũ ra,” Lúc làm huynh đệ ngươi đoạt nữ nhân của ta. Lúc thành người đứng người còn muốn tranh thủ đồng cảm của ta, khiến ta đi cứu ngươi! Không có việc gì còn không để mặt mũi cho ta. Ta đâu có chọc tới ngươi, ngươi đây nói thẳng ra đi!”

Hai đầu lông mày Hàm Quang nhăn đến hết mức, mặt bị kéo có chút vặn vẹo, thoát nhìn rất là tức cười.

“Cái này quên đi...” Ta trừng hắn, có chút không được tự nhiên lúng túng nói,”Ngươi, ngươi hôn ta làm gì? Làm hại ta đến bây giờ còn đang suy nghĩ, quả thật là sắp bị ngươi lộng điên rồi!”

Ta chậm rãi buông tay ra, ngây ngốc nhìn hắn, cảm xúc chấn động, có chút hồi hợp, lại có chút phiền muộn. Ánh mắt rơi vào trên cái môi hơi mỏng, ta lại có giống như mất hồn đến gần tới, lén hôn một cái. (A

~~ X”D

trả thù a~)

Cánh môi của hắn mềm mềm, còn mang theo hương rượu. Ta trợn to mắt, trong một lúc tim như trống nổi.

Hàm Quang giật giật, mi mắt khẽ run. Thoảng cái ta từ trong cục diện không khống chế được tỉnh táo lại, hoang mang rối loạn căng thẳng nhảy xuống giường. Có lẽ động tác quá mạnh, chậu nước đặt ở bên cạnh giường bị ta đụng phải, loảng xoảng làm một tiếng rơi xuống trên mặt đất!

Gương mặt nóng như là muốn bốc hơi, ta không dám nhìn tới Hàm Quang, thậm chí không dám ở chỗ này thêm một khắc, tâm trạng hỗn loạn vội vã mở rộng cửa chạy về phòng mình.

.... Ông trời ơi, ta vừa làm gì vậy?

Ta mân chặt môi, cắn đầu chui vào giữ chần bằng gắm mềm mại. Tiểu Hồ, bây giờ thăm rồi, lẽ nào đại vương nhà người cũng đoạn tụ giống như Nam Phong rồi? Đối với một nam nhân chắc chắn tâm ta cư nhiên lại động! (X"Đ đã đoạn rồi chứ lẽ cái nói giề Hàn Hàn a~?)

Hơn nữa đối tượng chính là... Hàm Quang...

Mặc dù hấn cải trang thành phu nhân của ta, nhưng mà trên thực tế lại không phải nha. Ta rành rành rất mình mẫn, tại sao còn có thể sinh ra cảm giác như vậy đối với hấn? Lại nhịn không được đi hôn hấn? Đây chẳng lẽ là chơi giả làm thật....

Không phải! Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Ta nhảy dựng lên, bắt đầu ở trong phòng run rẩy toát loạn. Nhớ tới lúc trước Chức Tú phu nhân phái người mang hảo tửu tới, ta lục tung tìm ra, bật nắp nhắm mắt lại trút vào trong miệng.

Một bình uống hết, trong môi lưỡi tràn lan một mùi hương ngọt ngào, đầu óc lại vẫn thập phần thanh tỉnh.

Lúc nào tửu lượng ta lại tốt như vậy? Ta rầu rĩ đá cái bình văng ra. Lúc này cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, lưng Hàm Quang mang theo ánh sáng trắng dựa vào cửa mà dừng lại, trong tay mang theo một bầu rượu.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Trong phòng không có đốt đèn, ta không thấy rõ vẻ mặt của hấn. Chỉ là loáng thoáng cảm thấy ánh mắt nóng bỏng mà âm trầm rơi vào trên người, như là đã ẩn dấu nhiều tình tự, nhiều bí mật lắm.

Ta ngồi trên mặt đất tựa vào gần giường, vẫn không nhúc nhích nhìn hấn, lòng vừa chột dạ vừa thấp thỏm. Không phải là say hay sao? Lúc này làm sao, làm sao lại tỉnh... Vậy vừa rồi hấn có biết ta hôn hấn không nhỉ?

Nắm ngón tay túm chặt xiêm y, rõ ràng là lạnh cả người, lòng bàn tay lại thấm đẫm mồ hôi. Ta nuốt nuốt nước bọt, giống như một hải tử phạm sai lầm, trong nháy mắt không biết làm sao.

Hàm Quang đứng ở cửa một chút, chậm rãi đi vào, cước bộ cũng chệnh vênh, thân thể còn có chút đóng đưa. Ta thấy hấn như vậy, ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Hấn lách đến, ngồi xuống bên cạnh ta, không lên tiếng mở cái giần rượu ra, ngửa đầu uống một ngụm, đưa tới trước mặt ta, thấp giọng nói:"Bồi ta uống rượu."

"..."

Ta nhìn bầu rượu, lại nhìn hấn, cuối cùng chọn cách cầm lấy, ừng ực ừng ực uống vào, vào miệng hơi lạnh, nuốt xuống lại nóng hừng hực, đến mức làm cho cơ thể cũng cảm thấy ấm áp lên. Phải chi có thể uống bình rượu có mùi vị thơm ngọt kia, lại càng hăng hái.

Ánh mắt Hàm Quang rời rạc nhìn chằm chằm cái bóng của bình hoa trên mặt đất, hơn nửa ngày cũng không nói câu thứ hai với ta.

"..Hôm nay đi ra ngoài không xảy ra chuyện gì sao?" Ta phiêu hấn một cái, nhỏ giọng nói xong câu này ngay lập tức trút vào miệng mình một ngụm,"Hình như... Tâm tình không tốt?"

Hàm Quang nghiêng đầu nhìn ta, ánh mắt đen yếu ớt. Trong lòng ta căng thẳng, vội vã nâng ly đưa tới trước mặt hấn, khẩn trương đến mức ngay cả nói cũng nói không lưu loát:"Người uống, uống uống không?"

Hắn dựa vào gần đối diện ta, hai tay chống ở hai sườn ta, lúc tóc dài rủ xuống dưới lướt qua mu bàn tay của ta, ngứa ngứa.

Ta tròn to mắt nhìn hắn, lưng cứng đờ, thoáng cái quên hít thở luôn.

“... Uống.” Âm thanh hắn hơi khàn khàn, bàn tay thì đến đề lấy tay của ta, cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy môi của ta, liếm lộng và hôn môi cực kỳ kiên trì.

Gương mặt “Oanh” thoáng cái nổ tung. Nhẹ buông lỏng tay, bầu rượu lỏng lốc lắn xuống. Dòng nước rượu im lặng, dần dần thấm ướt góc áo của ta. Hàm Quang thuận thể cầm tay của ta, hôn càng sâu tới.

Đến mức sắp chết đi rồi, ta hé miệng, đầu lưỡi trơn trượt của hắn liên tiếng vào, hôn đến vừa phiến tình vừa kéo dài. Có lẽ là có tình buông thả, có lẽ là bị bầu không khí lây nhiễm, ta cũng ma xui quỷ khiến vui vẻ nhắm mắt lại, hôn trả lại.

Bị Hàm Quang kiềm hãm, cầm tay ta có hơi dùng lực, đau đến ta hừ một tiếng. Sau đó, môi hắn lại dần dần trở nên điên cuồng chiếm giữ ham muốn vốn có. Ta hầu như không chịu nổi nhiệt huyết xảy ra bất ngờ của hắn, muốn nghiêng đầu tách ra, tay của hắn lại vững vàng chìa ra kìm chặt cầm ta.

Hôn sâu dừng lại, ta ngơ ngẩn không nói được, đầu lưỡi bị mút vào đến tê dại.

Nhiệt độ từ trái tim liên tiếp lan rộng ra khắp nơi, bọn ta đối mặt trong bóng tối, ngón tay Hàm Quang đặt ở cổ ta nhẹ nhàng vuốt ve, nhả ra hơi thở vẫn mang theo mùi rượu.

“Y phục người ướt rồi...”

Thanh âm của hắn vừa thấp vừa khàn, ánh mắt mơ hồ mang theo ánh nhìn bức người: “Cởi có được hay không?”

“... Được.” Ta ngơ ngác nói xong, lỗ tai nóng đến kinh hãi.

Hàm Quang hình như cười cười, tiếng cười rất thấp, nghe được ta càng thêm quẫn bách. Đang có chút đổi ý, đôi môi ẩm ướt mềm mại của hắn lại tiếp cận đến tỉ mỉ hôn vành tai của ta, một mạch xuống phía dưới.

“Dưới đất lạnh, chúng ta đi lên giường...” Hấp thấp giọng nói, bàn tay đã đặt trên người ta di động khắp nơi.

Toàn bộ quá trình ta đều là mê mẩn, trong lòng trong ánh mắt dường như chỉ có hắn. Đợi cho đến lúc có chút ý thức, người đã ở trên giường, quần áo đã mở ra phân nửa rồi.

.. Cầu nam nam.

Lúc này trong đầu ta bắn ra ba chữ rất rõ ràng. (=”> Em nó bây giờ tự nhột ta ơ

~)

Ta thuyết phục bản thân uống say cho nên mới cùng hắn làm loại chuyện hoang đường này. Thế cho nên dấu hôn điểm chấm rải rác khắp toàn thân, nơi chưa bao giờ bị người chạm qua cảm thấy then tiếp nhận ngón tay càng ngày càng để vào càng nhiều của hắn. Cũng chỉ là đến cắn chặt môi dưới, nắm chặt cánh tay hắn, để dòng mồ hôi thấm ướt tóc mai.

Ánh mắt hắn quá mức ôn nhu và si mê, mơ hồ hàm chứa vui sướng, nhưng khiến ta cảm thấy đau lòng.

Vì sao người lại như vậy, đến chính mình cũng nghĩ không ra...

Trăm nghìn năm qua đã thích rất nhiều người, giờ lại giống như đến thích là như thế nào cũng nháo không hiểu. Môi, tay Hàm Quang, chạm vào trên người cũng đều có độ nóng, rung động như vậy liên khiến trái tim không chịu nổi

Đây có thể gọi là thích hay không?

Ta bỗng nhiên nghĩ, biết đâu đoạn tự cũng không phải là đáng sợ như vậy....

Ý nghĩ này vừa mới hình thành, còn chưa kịp ngẫm nghĩ, môi Hàm Quang liền hôn lên, chớp mắt đầu lưỡi luân chuyển. Hắn đã tiến vào rồi, ta nghe tiếng kêu cao vút của mình, mất mặt đến cực điểm.

“Bạch Hân...” Hắn nhắm chặt mắt, biểu tình sung sướng vừa đau khổ.

Ta nghe hần gọi tên của ta, trái tim như là run động nhộn nhạo, một vòng một vòng lan ra, tràn đầy đều là vui sướng. Giữa va chạm càng ngày càng nặng, ta chống đỡ thân trên, môi tiếp cận hàm dưới của hần hôn lên, đầu lưỡi nếm được vị mỡ hôi, hơi mặn.

Hàm Quang thoáng cái mở mắt ra, đôi mắt đen đặc, sâu đến mức giống như mực đen hòa không ra.

Ta cũng có chút sững sờ, vì hành động khó hiểu của bản thân.

“Bạch Hàn...” Khóe miệng Hàm Quang hơi vểnh lên, liên tục gọi ta hai tiếng, “Bạch Hàn..”

Như vậy không hề có ý nghĩa đối thoại, ta lại cảm thấy khuôn mặt nóng lên.

Hần đem ta kéo đến ngồi ở trên người hần, ta thuận thế ôm lấy cổ hần. Lần này vào càng sâu thêm một chút, tiếng thở dốc dễ lộ ra ngoài, nước mắt ta thoáng cái chảy xuống.

“Đừng khóc.” Hần giống như lừa tiểu hài tử cần lỗi tai nói nhỏ với ta, bên dưới lại khi dễ đến tàn nhẫn hơn. Ta mơ mơ màng màng nghĩ, Hàm Quang quả thật là lão hổ trưởng nghìn năm, sau đó cắn một ngụm trên vai hần!

Đương nhiên, mặc dù động tác ta hung ác độc địa, nhưng mà tình thế mạnh hơn người, nên một đêm xương sống thất lưng của ta yếu muốn gãy rớt luôn.

Trời hửng sáng, ta ở trong thùng nước tỉnh lại.

Ngón tay Hàm Quang đặt tại huyệt khẩu sưng đỏ của ta, chưa vội tiến vào. Hần hơi cau mày lại, dạng biểu tình này không biết là có ý tứ gì. Vừa mới bắt đầu ta cho rằng ta đang ở trong mộng, đập vài cái phát hiện xung quanh đều là nước, giật mình một cái, sợ đến thoáng cái mí mắt nặng nề mở ra, đọng ở trên người Hàm Quang.

Hai người bọn ta trần truồng lỏa thể, thoáng động một tý, là có thể chạm được da thịt ấm áp của hần.

Ta nghĩ ta nhìn hần nhất định có vẻ rất ngốc, Hàm Quang hầu như lập tức liền nở nụ cười, ngón tay dọc theo lưng của ta nhẹ nhàng trượt xuống phía dưới, thấp giọng nói: “Bạch Hồ đại nhân, cảm thấy ngủ có ngon không?”

Hô hấp ta cứng lại, hoảng loạn đẩy hần ra, bây giờ mới phát hiện bọn ta còn đang ở trong phòng, chỉ là thùng tắm này rất là lớn. Từ khe hở của bình phòng nhìn ra ngoài, còn có thể thấy cái giường lớn nom lộn xộn kia.

Ánh nắng dương dương tự đắc chiếu, lá cây xanh nhạt từ hai cửa sổ đuổi thân tiến đến.

Hàm Quang đến gần, tiếng nước ào ào cực kỳ chói tai. Ta cúi đầu nhìn thấy dấu hôn đỏ sẫm trên người mình, hoảng hốt nghĩ mình chỉ là một con nhái, sắp bị đem luộc rồi. (X”D luộc tối qua rồi a

~~)

Đây không phải là mơ...

Tại sao không phải là mơ chứ?

Ta vươn tay đặt vào ***g ngực Hàm Quang, loạn thất bát tao nói: “Chờ, chờ một chút.... Ta còn chưa nhớ rõ được... Không phải, sao, sao thành như vậy. Ta, ta...”

Hàm Quan túm lấy cánh tay của ta, kéo ta vào trong lòng, hàm dưới cọ trán ta, ôn nhu cười nhẹ nói: “Người có thể chậm rãi nhớ lại, nhưng mà trước tiên bên trong có thứ muốn chảy ra...”

Hần chưa cho ta thời gian, ngón tay đã đâm vào.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Phía dưới hầu như không hao khí lực gì liền ngậm lấy ngón tay hần. Ta nghe chính mình hừ một tiếng, thậm chí âm đuôi còn có run rẩy, ở trong căn phòng yên tĩnh có vẻ vô cùng cao vút.

Toàn thân đều giống như nóng lên, ta cau mày, cắn môi dưới, bản thân nhất định không bật ra nữa, ngay cả thân thể cũng không chưa hề mảy may cử quảy. Không phải ta không muốn động, chỉ là tình cảnh quỷ dị trước mắt này, chuyện không nên xảy ra đã xảy ra rồi, giãy dụa nữa khó tránh lại càng xấu hổ.

Dường như Hàm Quang cực kỳ hài lòng khi ta ngoan ngoãn như thế, tiếng cười trầm thấp ở bên tai ta tản ra:” Bạch Hồ đại nhân, mở chân ra chút nữa, đúng, đúng là như thế này...”

Ngón tay thon dài của hắn hơi cong lên, thậm chí hơi ác ý gãi gọt một chút. Ta thoáng cái thở dốc nặng nề, ngẩng đầu trừng hắn, cắn răng nói:” Hàm! Quang! Người...”

“Ta làm sao?”

Hàm Quang rất là vô tội nháy mắt nhìn.

Cái kiểu bị hắn nửa ôn trong ngực này, tư thế bấp dùi mở ra khiến người khác thẹn đến cực điểm. Ta đỏ mặt muốn đẩy hắn ra, hắn lại không đồng ý buông tha kẻ sát càng gần hơn, bức ta tới mép dục dưng vững vàng vây hãm lấy.

Hơi gom mày lại, hắn ôn nhu hôn hôn cái trán ta, thấp giọng nói:” Được rồi, không đùa ngươi nữa. Đêm qua là ta không tốt, không hảo hảo khắc chế lại. Những thứ bên trong, không đi ra sẽ rất khó chịu. Không lẽ ngươi muốn giữ lại cả đời sao?”

Đây, đây là nói gì?

Mặt ta oanh một chút nổ tung, run giọng nói:” Vô liêm sỉ! Người cút xéo đi!”

“Ta đi ra, ngươi sẽ tự mình rửa được sao?”

” Không cần ngươi phải quản!”

“Ta vẫn muốn quản, thứ còn lưu lại trong thân thể ngươi chính là dịch thể của ta,” Hàm Quang chống chống mày, từng bước một không đồng ý nói,” Bây giờ ta muốn lấy đồ của mình về, Bạch Hồ đại nhân dựa vào cái gì ngăn cản?”

” Ngươi, ngươi không được cưỡng từ đoạt lý(1)!”

(1) Cường từ đoạt lý (): Già mồm ác lễ phải, mọi người cũng hiểu rồi he :> Đạo này ta lười Baike quáđue=3=

Hàm Quang nhìn ta một lát, khe thở dài một cái, bất đắc dĩ nói:” Bạch Hàn, loại chuyện này làm cũng đã làm rồi. Đêm qua là ai vừa khóc vừa kêu, bây giờ còn có thể rất xấu hổ nữa hay không? Lại không phải là nữ tử, làm sao còn...?”

Mỗi lần hắn nói thêm một chữ, lòng ta liền đứt ra một khúc. Mặc dù biết rằng hắn nói có lý, nhưng vẫn là nhẹn không được thẹn quá giận quá:” Đó là do chúng ta uống say thôi! Sau khi uống rượu loạn tính! Bây giờ còn ai nhớ rõ đâu?”

“Ta nhớ kỹ...” Nhân tình Hàm Quang nhìn vào ta thật sâu, thản nhiên nói:” Ngươi cũng nhớ kỹ...”

“Ta không nhớ kỹ! Ta uống say!”

“... Uống say sao?” Hàm Quang cong khóe miệng, cúi đầu dán ở bên tai ta, có phần trào phúng trầm thanh nói:” Tửu lượng Bạch Hồ đại nhân kém được như vậy sao? Cũng chỉ uống hai ngụm rượu liền đủ say đến cả ta là ai cũng không biết?”

Nói đều là nói đến phần này, chột dạ nữa cũng không thể mất mặt được, ta phát lên đủ dũng khí trợn to mắt nhìn hắn, kiên định nói:”Ta thật sự đã uống say! Hơn nữa trước khi uống rượu ngươi mang tới, ta... ta còn uống một bình rất lớn!”

“Thật không?” Hắn kéo giọng nói cao lên, bên trong thoáng hiện ra tiểu ý:” Nếu như thế, ngược lại ta có chút hiếu kỳ, vì sao Bạch Hồ đại nhân uống một bình mật thủy(nước mật ong) lớn lại có thể say tí gì được?”

... Mật thủy?

Ta hiểu ra dịch thể thơm ngọt hôm qua đã uống kia, tạm thời có chút không rõ:” Ngươi nói cái gì?”

Hàm Quang thông thả cười:” Chứ Tú phu nhân phái người đem tặng rượu đúng là thật, nhưng mà bầu rượu kia trong phòng người. Ta trước sợ là người uống loạn hỏng việc, cho nên sáng sớm thì dùng mật thủy ta mang được từ Tiên Quân Phủ lên thay rồi.”

Ngạnh vật chặn ở huyết khẩu, thân thể ta co rụt lại.

Hàm Quang chỉ dùng tay nắm thắt lưng ta, ánh mắt hơn trăm xuống, trầm thanh nói:”Nếu không uống say, Bạch Hổ đại nhân, làm sao có thể thuyết phục ta tin người không phải là cam tâm tình nguyện đây?”

“Dừng....”

Ta há miệng, định nói cãi lại thì bị hấn đâm một cái như thế, đâm đến từng chi bị nghiền nát.

Quanh quần bên tai là tiếng nước ba ba, xung quanh đục dưng đã ướt sũng một vùng. Trong cơ thể ta như là một nắm lửa đốt, ma sát kịch liệt va chạm làm hô hấp cũng nhu nát. Bàn tay Hàm Quang trở lại, mười ngón tay ở trong nước giữ chặt ta, khẽ cười nói:”... Cảm thấy thế nào? Thoải mái không?”

Ta hơi mở mí mắt lên nhìn hấn, rên rỉ nhỏ vụn không dừng lại được phát ra.

Được hồi lâu Hàm Quang không hé răng, nhưng bỗng nhiên môi tiếp cận đến nhẹ nhàng hôn hôn lên khóe mắt của ta, giọng khàn khàn:” Bạch Hấn, phục tùng dục vọng chẳng qua chỉ là bản năng, ta thích dáng vẻ động tình của người...”

Lời này hấn nói cực kỳ ôn nhu, ta mềm lòng rung động, nhin không được tỉ mỉ nhìn biểu tình trên khuôn mặt hấn. Hàm Quang cười cười, đột nhiên đánh vào không ngừng. Ta bất ngờ không kịp phòng ngự thét chói tai, hấn lại nhân cơ hội cúi đầu xuống hôn lấy môi ta.

Thân thể uể oải như vậy, nhưng vẫn hưng phấn mà run lên.

Ta nghĩ mình dần dần đắm chìm vào nụ hôn của hấn, ngay đến cả đầu lưỡi cũng tự động quấn đến, dây dưa với hấn không ngắt. Đến nỗi lúc tưởng hấn muốn rời đi, quyến luyến không muốn khe khẽ cắn.

Hàm Quang đang cười, tiếng cười thấp trầm, từ trong ***g ngực phát ra. Chỉ là nghe như thế, nhiệt độ trên mặt của ta liền nóng bỏng đến ngay cả bản thân ta cũng không dám sờ.

Nụ hôn này rất dài, dài đến cả hô hấp cũng gần trở nên mỏng manh, Hàm Quang mới rút ra.

Tinh thần ta còn đang bình tĩnh, cánh cửa lại bang bang vang lên.

Âm thanh Nam Phong om sòm phát ra từ bên ngoài:” Bạch công tử! Bạch Hấn! Ta nghe tiếng! Biết người ở bên trong! Mở cửa nhanh đi, nếu không thì ta xông vào đó!”

Nghe, nghe tiếng gì?

Ta kinh hoàng muốn đẩy Hàm Quang ra, đôi mắt đen nhánh của hấn lại thoáng hiện tiểu ý, phía dưới rất nhanh di chuyển. Hơi thở ta rối loạn, liều mạng cắn chặt môi mới không để bản thân phát ra âm thanh kỳ quái.

Nước ào ào rơi xuống mặt đất, ta nhắm chặt mi đầu trùm hấn. Hàm Quang lại giống như xem kịch vui hướng ta cười cười, bên trong rất có ý tứ “Tự người lo lấy, dù thế nào ta sẽ không dừng lại”.

Nam Phong không có kiên nhẫn, ở bên ngoài cửa tới tới lui lui đi hai vòng, một bên vừa gõ cửa một bên vừa lớn tiếng nói:” Này! Ta muốn vào!”

“... Cút!” Ta cả kinh cả giận nói.

Có lẽ là Nam Phong không ngờ ta đột nhiên hung dữ như thế, thoáng cái không có tiếng động.

Hàm Quang tựa đầu ở cổ ta, cười đến vai hơi run rẩy.

Nam Phong tức giận nói:” Tên họ Bạch kia! Người hung hăng thế làm gì? Ta cũng không phải tới tìm người! Nhân tiện ta hỏi một chút, Hàm Quang đang ở đâu?”

Nghe âm thanh này ngược lại có chút ủy khuất, cũng không biết là sáng sớm ai nhiều nhân thanh mộng(2)!

(2) Nhiều nhân thanh mộng (): quấy rối giấc ngủ của người khác.

Ta trở mình khinh bỉ, đang muốn giương giọng nói ra Hàm Quang ở đâu, cho tên vô liêm sỉ này khỏi chịu được gì, hấn lại cắn lỗ tai của ta, nhẹ giọng nói:” Bạch Hổ đại nhân chớ có quên, bây giờ để người khác thấy, mặt mặt cũng không phải chỉ có mình ta...”

Ta nom dáng vẻ chật vật của bản thân, lại nhìn Hàm Quang thần nhiên tự đắc, vẻ mặt xuân quang đắc ý, dưới mặt ngáp ngừng thoáng cái đỏ lên.

“Sao không trả lời? Thiếu chủ đang ở bên ngoài chờ đấy, hấn là người nôn nóng, nếu chờ không kịp...”

Lúc này động tác Hàm Quang cũng không có gì lớn, chẳng qua là bàn tay dọc theo phần eo ta đi xuống. Lúc đến cái hông kia, hấn liền dừng lại, khoe môi không có ý tốt nhếch lên hướng ta cười.

Sắc thổ ! Đồ hỗn trưởng!

Ta cuống quýt đẩy ta hấn ra, cắn răng nói:” Sáng sớm nàng đi ra ngoài rồi! Không biết là đi đâu, người tự tìm đi, ta không biết gì hết!”

“Đi ra ngoài? Đi làm gì chứ? Rõ ràng hôm nay còn hẹn ta chơi cờ...”

“Đi phiêu kỹ!” Chơi chơi chơi chơi cái con cờ-him á! (Nguyên văn a~ Nguyên văn a~ QAA~~)

“ ... ”

Bên ngoài yên lặng một hồi lâu, Nam Phong bỗng nhiên chợ cười ra tiếng, một bên nhấc tới hai chữ phiêu kỹ một bên cười lớn đi khỏi. Cũng không biết tên nhị hóa này cười cái gì, ta bĩu môi, ngẩng đầu chống lại bộ dáng tươi cười của Hàm Quang, lưng một trận lạnh cả người.

“Hừm, phiêu kỹ?” Hàm Quang nhàn nhạt cong khoe môi,”Vậy ra Bạch Hổ đại nhân cũng là đi ra ngoài bán *** rồi?”

“ ... ”

Ta sợ hãi kẹp chặt đùi, giận mà không dám nói gì.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tuyệt không muốn thừa nhận thường ngày ỷ vào sức mạnh vô cùng lớn, thể lực hơn người của Bạch Hổ đại nhân ta, mà một chút bản lĩnh như thể sáng sớm liền bị Hàm Quang lấn qua lấn lại đến hôn mê luôn.

Theo đường sự Hàm Quang sau này kể lại:”Vốn còn đang chửi lấy chửi để đến đại tổ tông thứ mười sáu của ta, nhưng mà người khóc rất lợi hại, một bên khóc một bên chửi, sau đó.. Đầu lệch ra, thì nhắm mắt luôn...”

Ta nằm úp xuống giường hưởng thụ xoa bóp dưới lực đạo vừa phải của Hàm Quang, cảm thấy mỗi nhức tiêu tan không ít, bản thân mệt mỏi đến chớp mắt nhắm lại. Nghe xong lời này lại bất thành linh quay đầu rống về hấn, kích động nói:”Sao người không dứt khoát nói ta tắt thở luôn đi!”

Hàm Quang nhú nhú mày, áp vai lật ta quay lên giường lần nữa, ngữ khí có chút bất đắc dĩ:”Nằm cho khỏe đi, nói thì đã nói rồi, đừng có luôn xộn.”

Ngón tay hấn ở trên lưng hơi dùng sức, ta bất ngờ không kịp chuẩn bị kêu lên một tiếng “A”. Âm thanh do mang theo tiếng khàn khàn của tình sự qua đi, đến chính ta nghe xong, cũng rất xấu hổ vùi đầu vào trong áo ngủ bằng gấm.

Hàm Quang nhẹ cười rộ lên, lỗ tai ta càng nóng lên thêm, nhin không được cả tiếng nói:” Không được phép cười!”

“Ừ” Hàm Quang ngừng cười, chăm chú nói:”Không cười nữa.”

“Trong lòng cũng không được phép!”

“Bạch Hổ đại nhân quả đến thật rộng, không chỉ muốn quản miệng ta, còn muốn quản lòng ta...” Tay Hàm Quang theo vật tiết y (áo lót) vói vào, lòng bàn tay nóng hổi thắt lưng ta nhẹ nhàng dùng sức vuốt ve.

Ta đem hai tay chống lên để ở trán, đầu vùi thật sâu vào trong, giống như thế này là có thể làm trái tim bang bang đập loạn bình ổn một chút. Rõ ràng là vô cùng đứng đắn mà ung dung kéo dài bủn rủn, ta lại cảm thấy hần sở tới sở lui đặc biệt, đặc biệt tình sắc... Mà đến cả câu vừa nói xong cũng như là ẩn tàng một nỗi buồn giấu kín khác ở bên trong...

Càng nghĩ mặt càng nóng, ta giật giật, Hàm Quang lập tức đánh vào cái mông ta, nghiêm túc nói:” Không phải kêu người đừng nhúc nhích sao? Tự mình không chuyên tâm thì thôi, còn muốn hại người khác tâm viên ý mã(1)!”

(1) Tâm viên ý mã (): sớm nắng chiều mưa, =c= không hiểu anh Quang nói câu này có ý gì nhỉ?

“A, vô liêm sỉ!” Ta cuốn quýt lên, nổi giận nói, “Người, người cư nhiên dám...”

Hàm Quang lẳng lẳng nhìn ta, trong đôi mắt đen nhánh thoáng hiện tiểu ý:” Ta làm sao? Cũng không phải là chưa từng đánh, người Bạch Hổ đại nhân lớn như vậy, còn xấu hổ như vậy sau này thế nào cho phải?”

“Người cứ thích nói những lời ngụy biện!”

Hàm Quang mỉm cười:”Ngụy biện như thế nào? Ta nói xấu hổ là chỉ...” Dừng một chút, hần hạ giọng, “Sau này ở trên giường...”

Ta trừng lớn mắt, hận không thể một cước đuổi hần ra ngoài. Nhưng mà lúc này nha hoàn đến báo lại, Chức Tú phu nhân mời bọn ta đến tiền thính(2). Hàm Quang giúp ta mang xiêm y sạch sẽ tới, thấp giọng hỏi:” Còn đi đường được hay không? Không thì người ở trong phòng nghỉ ngơi, một mình ta đi cũng được rồi.”

(2) Tiền thính (): là gian phòng để thông vào phòng chính hoặc phòng làm việc, có thể dùng để tiếp khách.

“Đương nhiên có thể!”

Ta đỏ mặt đoạt lấy xiêm y, dùng tốc độ nhanh nhất mặc vào.

Ra tới cửa lại phát hiện Hàm Quang cũng không biến về nữ tử, ta cả kinh kéo hần, vội vàng nhắc nhở nói:” Người cứ như vậy đi ra sao? Vạn nhất bị phu nhân bọn họ phát hiện, vậy...”

Hàm Quang cười thần bí, nói:”Không sợ, đừng kéo dài nữa, đi thôi.”

Cước bộ hần như bay, ta ngờ vực theo sau, rất sợ đuổi theo không kịp, vừa khiến cho miếng da trâu(3) Nam Phong kia bắt đầu dính như kẹo đường.

(3) Da trâu hay theo nghĩa Hán Việt là Ngưu bì (): Theo QT thì còn có nghĩa là khoác lác, kẻ khoác lác, khoe khoang. Mình thấy truyện nó troll quá thể rồi thì để vậy luôn X”D

~Thành thật mà nói, mặc dù Hàm Quang rất bình tĩnh, nhưng mà ta vẫn rất là lo lắng. Nói như thế nào, chuyện Hàm Quang biến thành làm nữ tử cũng xem như một loại lừa dối...

Đến tiền thính rồi, lúc này mới phát hiện những người cùng dự thi khác cũng đã tới, mọi người nói nói cười cười rất náo nhiệt. Chức Tú phu nhân thông dong đến trễ, đến liền nói rằng ngày mai chính thức bắt đầu đầu trận

Địa điểm đầu định ở Mê Vụ Sâm Lâm (rừng cây um tùm có sương mù dày đặc)ngoài Phụng Thiên Thành. Tìm được thượng nguồn, người hữu tình cũng có thể mang về một bình nước trong nhanh nhất được coi như là thắng. Mà người thắng cuộc có thể nói ra một nguyện vọng, Chức Tú phu nhân đều sẽ giúp họ hoàn thành vô điều kiện.

Mọi người sau khi nghe xong, đều tỏ ra vui mừng.

Ta cũng tràn đầy tự tin vỗ ngực, sáng lạn cười rộ lên:” Cái này nghe thì rất đơn giản nha. Ngày mai chỉ cần chúng ta sử dụng một chút tiên thuật, đừng nói một bình nước trong, một hồ luôn cũng không thành vấn đề. Hahaha, người nói sao?”

Hàm Quang nghiêng đầu nhìn ta một chút, lắc đầu thở dài, dùng ngữ khí lo lắng lo buồn nói:” Ngu ngốc, khinh địch như vậy chúng ta chưa đấu thì đã thua rồi. Ta thực sự là bực mình, chinh chiến ở Thiên Giới nhiều năm, lẽ nào Bạch Hổ đại nhân mỗi khi đi ra ngoài cũng không mang đầu óc theo?”

“Ta...”

“A” Hàm Quang làm ra một bộ mặt tỉnh ngộ, cười híp mắt chế nhạo ta:” Bạch Hổ đại nhân vốn cũng không có đầu óc, ta thực sự là sơ suất rồi.”

“Con thô tình chết tiệt! Người mới không có đầu óc!”

Ta triệt để dừng lông, cũng không kịp nhìn nơi này là nơi đông người, nhào đến muốn bóp chết hắn. Hàm Quang lại ha ha cười rộ lên, thuận thế ôm giữ thắt lưng của ta, phun hơi nóng ở bên tai ta nhỏ giọng trấn an:” Được rồi, an phận một chút, cũng là ta sai, ta xin lỗi. Phu nhân đến rồi, chẳng lẽ muốn người ta chê cười sao?”

Lưng cứng đờ, ta nhanh chóng đẩy Hàm Quang ra. Chức Tú phu nhân quả thật đang đi tới bên này.

Ta khấn trương nín thở, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, trận đấu còn chưa bắt đầu, nếu như lúc này mà chọc giận phu nhân, nàng trực tiếp bảo bọn ta cút xéo, Ngọc Đế thế nào cũng không thể không lột da ta ra!

Chức Tú dừng bước, ánh mắt chuyển động trên người bọn ta một vòng, cuối cùng lại ở trên người Hàm Quang, cười đến ý vị thâm trường:”Bộ trang phục đây của Tiên Quân so với lúc cải trang nữ tử đẹp hơn. Nếu dưới trường thiếp thân có nữ, nhất định sẽ vừa gặp đã thương người.”

Nam Phong chồm vào nói:” Mẫu thân! Nhi tử kỳ thực đối với Tiên Quân...!”

Ta tròn to mắt, trong lòng thoáng chốc có dự cảm không tốt, vội vàng vàng ngắt lời nói:” Phu phu phu nhân này!”

Chức Tú phu nhân cười dài nhìn về phía ta, ta hơi cảm thấy quẫn bách, suy nghĩ một hồi, một hoa một thoại(không biết là gì =__=) nói:”Hức... Phu nhân nếu đã biết Hàm Quang không phải nữ tử, tại sao mà một chút cũng không tức giận?”

Ánh mắt Nam Phong rõ ràng trở mình trùng ta, thập phần không nhịn được giải thích:”Việc này có gì quá kỳ quái đâu? Đừng nói mẫu thân, dù cho ta, trong lần đầu tiên diện kiến các người, thì đã sớm nhìn ra một điểm huyền hóa thuật nhỏ bé không đáng kể ấy rồi.”

” Phong Nhi.” Sắc mặt Chức Tú phu nhân vì giận tái đi:”Sao có thể nói với khách như thế?”

“.... Vâng, nhi tử đã mạo phạm rồi.”

Thần sắc Nam Phong thu lại, uể oải rũ đầu xuống không hề hé răng.

Ta lại bởi vì loại đối thoại này mà giật mình không ngớt, ghen hòng trăn trối nhìn Hàm Quang. Hàm Quang chuyển tới ta một tiểu dung như trấn an, quay đầu đối Chức Tú phu nhân chấp tay cúi xuống, trịnh trọng nói:”Đa tạ phu nhân bao dung, vẫn để chúng ta múa rìu qua mắt thợ trước mặt người.”

Hai người bọn họ nhìn nhau cười, trong lòng hai bên dường như ẩn dấu bí mật không thể cho kẻ khác biết.

Ta kinh ngạc nhìn, đầu óc xoắn xuýt lại thành một cái bánh quai chèo.

Chức Tú phu nhân vừa đi, Nam Phong trọng trọng thở ra một hơi, tiến đến trước mặt Hàm Quang cười thầm nói:” Nghe nói hôm qua đi phiêu kỹ một mình. Chao ôi, sao không gọi ta, huynh đệ ta lại cùng đi xem vẻ bối rối của người a ha ha ha ha....”

Hàm Quang lúng túng nói:”Được rồi, người đừng nói nữa.”

Ta thấy bọn họ ngôn ngữ thân mật, tựa hồ có chút rất quen, lại thêm ngây người:”Người nói như vậy là có ý gì?”

Nam Phong mừng rỡ nói:”Ha ha ha ha, cười chết ta rồi, người vẫn chưa biết sao? Lần trước theo ta đi uống hoa tửu (uống rượu mà có mấy em kỹ nữ uốn éo kề bên =)))

), uống say rồi ôm cô nương người ta không buông tay, liên tiếp gọi Bạch Hàn Bạch Hàn. Cuối cùng, còn hỏi ‘Bạch Hàn, sao người lại có ngực...’ Ha ha ha!!!”

Ta càng nghe mặt càng đen, Hàm Quang muốn ngăn cản, Nam Phong ngăn hẳn lại, càng sống động hơn nói rằng:” Sau đó ta uy hấn tỉnh tửu đàn, hấn sợ đến mức chạy vụt đi, làm cô nương đầu bài người ta cũng khóc luôn, ha ha ha!!!”

Gương mặt Hàm Quang ửng đỏ. Trăm nghìn năm qua, ta vẫn chưa một lần thấy hấn tỏ ra loại bộ dạng xấu hổ. Con thỏ chết tiết người được lắm! Ta hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bước nhanh rời khỏi.

Nam Phong ở phía sau kinh ngạc gọi:”... Đây, sao các người cũng đi rồi?”

Mới đi ra hành lang, Hàm Quang liền đuổi tới, hơi cau mày túm ta lại, thấp giọng nói:” Bạch Hàn, sao không đợi ta? Tức giận sao?”

“Những thứ hấn nói đều là thật?”

“.... Đúng vậy.”

“Nói như vậy, lần trước rõ ràng là người ăn tỉnh tửu đàn, nhưng cái bộ dạng say khướt trở về đều là giả bộ đến cho ta xem? Đúng không?”

“... Không hẳn vậy.”

Ta khẽ cắn môi, hít một hơi:” Chúc Tú phu nhân và Nam Phong sớm đã biết chuyện người là nam tử, người sợ thì đã sớm biết rồi sao?” Ta thực sự là quá ngốc rồi, Chúc Tú phu nhân do dự gọi hấn là cô nương, Nam Phong đoạn tụ này thì cư xử ân cần với hấn, cùng ở chung với bọn họ thì không có các loại cấm kỵ nam nữ bất đồng, những cái này không phải là điểm đáng ngờ rất lớn sao?

Hàm Quang khôn khéo như thế, ta có thể nghĩ đến, tất nhiên hấn sớm đã nghĩ đến. Nhưng mà chuyện hấn nghe ta nói rằng Nam Phong đoạn tụ này thì, lại may mắn không tỏ ra giật mình chút nào.

Như vậy có lẽ, chỉ có một mình ta ngu ngốc bị lừa mà thôi.

Hàm Quang chần chừ gật đầu nói:” Có thể nói như vậy, nhưng ta làm vậy cũng là...”

“Lừa đảo đúng là lừa đảo! Có thêm lý do tốt đẹp gì cũng là lừa đảo!” Ta tức giận xiết chặt nắm tay:” Trong mắt người ta cứ ngốc như vậy, thế cho nên nhiều lần người đều tính như thế với ta? Nhìn ta lo lắng cho người người hài lòng lắm phải không? Nhìn ta vì sau khi uống rượu loạn tính mà không biết làm sao người dễ chịu lắm phải không?”

Hàm Quang thu mày, ánh mắt ám trầm, thần sắc nghiêm túc nói:” Người hiểu lầm ta rồi, ta chẳng bao giờ nghĩ như vậy.”

Ta căng miệng cười cười:”Đúng, kỳ thực ta không có đầu óc, không phải ban nãy người đã nói sao?”

” Bạch Hàn!” Gân xanh trên trán Hàm Quang bạo khởi.

Ta cũng trừng lớn mắt, vén tay áo lên cả giận nói:” Người rống cái éo gì! Bây giờ là người sai!”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Kết quả tranh cãi đương nhiên là chẳng có gì vui, Hàm Quang như bị ta làm đến tức giận không ít, lúc mỗi người đi một ngã mặt ai cũng đen hết. Thực sự là không hiểu vì sao, rõ ràng người bị hại là ta, tiện nghi gì đều để hấn chiếm hết rồi, hấn còn giận con mẹ nó gì mà giận?

Ta phùng má không ngừng nhét đồ ăn vào miệng, nha hoàn hầu hạ ở một bên nơm nớp lo sợ mà khuyên nhủ:” Công tử ăn vừa vừa một chút, buổi tối không cần ăn nhiều, sợ là khó chịu.”

“Không có gì! Ta đói!”

Thực ra ăn no đến mức gần ói ra, mà tưởng tượng thấy cả một bàn đồ ăn đều trưng ra bộ mặt ghê tởm của Hàm Quang kia, ta liền muốn nhai nát toàn bộ rồi nuốt vào trong bụng!

Quả thực, tối đến ta vẫn lẩn qua lẩn lại no đến ngủ không được, đôi khi cũng bị buồn nôn, không biết còn tưởng ta mang thai giống như nữ nhân ấy. Đi tới đi lui trong phòng, ta vuốt bụng, có chút ý nghĩ buồn cười.

Đi hơn nửa canh giờ, cái bụng rớt cuộc dễ chịu ra không ít.

Ta đang muốn đi ngủ, sát vách tường bỗng nhiên nện đấm không ngừng, tựa hồ tỏ ý bảo ta yên lặng một chút. Ta vừa nghĩ hiện tại bản thân khó chịu như vậy đều là bị hấn làm bực bội, không khỏi lửa giận công tâm, bước tới, cũng ra sức nện vài cái vào tường!

“Đùng đùng đùng!”

Rất vang dội, khí thế hơn mấy tiếng nện kia của Hàm Quang, ta đặc ý vĩnh viễn môi, đang muốn quay về giường ngủ, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, phía sau tường đã nứt ra một cái lỗ khác thường. Hàm Quang ngồi ở trên giường, hơn nửa thân thể lộ ra từ trong lỗ, sắc mặt âm trầm nhìn ta.

Ta sửng sốt, lắp bắp nói:” Ta, ta làm sao biết nó không rắn chắc như thế?”

Hàm Quang lạnh lùng cười, nói:”... So với quả đấm thép của Bạch Hổ đại nhân, nó đương nhiên là rất không rắn chắc rồi.”

“...” Ta xấu hổ đỏ mặt.

Hàm Quang đẩy tường đổ ra, từ trong cái lỗ sỏi từng bước tiến vào phòng ta, thản nhiên nói:”Phòng bị người phá hỏng rồi, đêm nay ta cũng chỉ có thể nơi đây của Bạch Hổ chịu thiệt một đêm thôi.” Nói xong, động tác tự nhiên bò lên giường ta, xóc chăn lên thì nằm xuống.

Ta trừng lớn mắt, tiến lên đẩy hấn:”Tên họ Quang! Người đứng lên!”

Hàm Quang không có tốt cười rộ lên:”Muốn ta đứng lên cũng được, vậy trước tiên làm phiền người giúp ta sửa phòng xong đi.” Ta ngượng ngùng khó chịu ngậm miệng lại, không nói lời nào trừng hấn.

Vỗ vò vào chỗ tường trống không, Hàm Quang thản nhiên nói:”Nếu không ngủ ngay, thì người phải đi sửa tường. Chọn cái nào?”

“...”

Hàm Quang thở dài, dùng ngữ khí thập phần thương tiếc nói:”Xem ra Bạch Hổ lại thích đi sửa tường hơn, cũng không nguyện theo ta cùng giường chung gối. Vậy người đi đi, ta rất mệt, ngủ trước.”

Hấn nâng nâng tay, một giận gió nhẹ thổi qua, ánh sáng màu vàng ảm áp của nến tắt đi.

Ta ngồi trong bóng đêm ngồi im một lát, hần hừ cái vãi nói:”Ta muốn ngủ bên ngoài!”

“Không được.”

“Ta muốn ngủ bên ngoài! Con thỏ chết tiệt!” Ta bổ nhào đến kéo hấn, không ngờ hấn một tay túm lấy cổ tay của ta, trực tiếp kéo ta ngã vào trong, sau đó tung chăn lên, thắt vô cùng chặt bao lấy ta.

Hàm Quang khẽ cười một tiếng, tay chân đồng thời sử dụng kéo ta không có cách nào nhúc nhích kéo vào trong lòng, nhắm mắt lại, âm thanh dần nhỏ lại:”Ngoan, hảo hảo ngủ. Ngày mai còn phải nghỉ ngơi dưỡng sức đi thi đấu, đừng cẩu kính nữa...”

Ôm trong lòng rất ấm áp, ta nghĩ thấy khí tức sạch sẽ trên người hấn, trong lòng ôn hòa xuống.

Ý thức mê man, dần dần quên vì sao phải tức giận, bất tri bất giác cũng ngủ rồi.

~~Sáng sớm hôm sau, gặp mặt trong Mê Vụ Sâm Lâm, Chúc Tú phu nhân phát mỗi chúng ta một bản địa đồ, giải thích rồi một phen cổ vũ nói thời gian để bọn ta tiến vào.

” Theo sát ta, Mê Vụ Sâm Lâm này đi vào dễ, đi ra cũng là khó...” Thần sắc Hàm Quang trang nghiêm:” Hơn nữa ở đây bỏ hoang đã nhiều năm, không dám đảm bảo không có yêu ma dã thú trà trộn vào. Nhớ kỹ, đèn trong tay không được tắt.”

Ta nắm chặt đèn ***g trong tay, bắt đầu quay ra chỗ khác, đi nhanh về phía trước.

Hàm Quang cũng biết ta còn đang tức giận, chỉ là thở dài thật dài, nhắm mắt theo đuôi sát ở phía sau ta.

Thành thật mà nói, một khắc kia giọng cãi nhau với Hàm Quang ta liền bắt đầu nghĩ, nếu Chúc Tú phu nhân cũng không ngại Hàm Quang là nam, thì tại sao hắn còn muốn biến làm nữ tử, lừa ta như vậy đối với hắn mà nói lẽ nào thực sự chỉ là vì cười nhạo ta?

Ta hỏi Hàm Quang, hắn chỉ rũ mắt cười: "Không vì sao cả, chẳng qua là tiếng 'nương tử' người gọi vô cùng êm tai, êm tai đến nỗi cho dù là cải trang làm nữ tử, ta cũng vui vẻ chịu đựng."

Say khi nghe xong, ta ngoai trừ mặt đỏ lên xấu hổ mà đứng, một câu cũng không nói nên lời.

Mê Vụ Sâm Lâm quả nhiên rất lớn, vẫn có gặp phải một hai con yêu thú, nhưng đều là mấy con có ít sừng. Ta tiến lên phải một quyền trái một quyền, chúng nữu xù chạy đi. Nhưng mà âm khí trong rừng rậm trùng điệp, đi một hồi, ta đã lạnh đến phát run, hàm răng khanh khách va vào nhau.

Hàm Quang lấy tay sờ sờ mặt ta, cau mày nói: "Nghỉ một lát đi, uống một chút rượu cho ấm bụng."

"Không, không uống..." Ta run run rẩy rẩy lắc đầu nói.

Hàm Quang kéo ta ngồi dưới tàng cây, tháo túi rượu đưa tới bên mép ta. Ta nhắm mắt, âm thanh run rẩy nhỏ giọng nói: "Người... người... người phải xin lỗi ta, còn phải phạt, phạt thế, sau này không được tính toán với ta nữa..."

"Được, ta xin lỗi." Thần sắc Hàm Quang có chút bất đắc dĩ: "Uống nhanh..."

"... Còn phải phạt thế mà?" Ta trừng hắn, kiên trì nói.

Hàm Quang mở miệng, ta nhanh chóng bổ sung nói: "Nói phải làm, làm phải được. Người người... người không được phép làm lấy lệ với ta!"

Lộ ra vẻ tựa tiểu phi tiểu, Hàm Quang nhịu mày, chậm như rùa nói: "Người đã nghiêm túc như thế, ta đây cũng nghiêm túc nói, yêu cầu này... Cơ bản không có khả năng làm được..."

"Tại sao?"

"Giang sơn dễ đổi..." Hàm Quang chẳng biết xấu hổ cười: "Ta không thể bảo đảm chuyện không thể nào làm được."

"..."

"Được rồi, uống nhanh đi." Hàm Quang lại đưa túi rượu đến gần đựng đựng mép ta, ta mân chặt môi chuyển sang tránh mặt, nhớ tới sau này còn phải bị hắn tính toán thì ghen khuất, mà lại vừa hết cách với hắn, tự mình đành phải sinh hồn đổi.

"Thật không uống?"

"..."

"Cho dù là lạnh đến mức cũng đi không được, rồi vì vậy mà thua cuộc cũng không hề gì?"

"..."

Không uống rượu của người ta cũng có thể đi! Ta oán hận nghĩ, lập tức đẩy hắn ra, muốn đứng lên. Thế nhưng cái móng vừa rời đất, Hàm Quang bỗng nhiên đè vai ta lại, gần đến.

Đôi môi lạnh lẽo bắt đầu dán vào, dịch rượu ấm áp chuyển vào trong miệng ta.

Ta lại càng hoảng sợ, sau khi miễn cưỡng nuốt xuống một ngụm, mạnh mẽ ho lên. Hàm Quang vỗ nhẹ lưng ta, cười nói: "Cho người uống không uống phí, không nên lặn qua lặn lại như thế, người nói người..."

.... Sao lại thành lỗi của ta rồi? Nếu như người bằng lòng không tính toán với ta, ta có thể tức con mẹ nó giận như vậy sao?

Ta dùng tay áo cọ môi thật mạnh, liếc mắt trừng hấn, tức giận đến nói cũng không muốn nhiều lời nữa. Nhưng thằng nhãi Hàm Quang này hiển nhiên còn chưa kết thúc, lại kéo ta, bắt chước làm theo uy ta thêm vài ngụm. Lần này ta có chuẩn bị tâm lý, mặc dù không tới mức bị sặc, nhưng mà dưới sự hấp tấp trước không có cách nào tách ra.

Hàm Quang rời khỏi môi ta, ta làm trò phốc vào mặt hấn một cái, khạc rượu chứa trong miệng ra! Thấy sắc mặt hấn khê biến, ta không khỏi đắc ý nhếch môi, sau đó dùng cái lau sạch cái môi dính nước.

Hấn không mất hi vọng, còn muốn đến như vậy, ta cố gắng đẩy hấn ra, lạnh nhạt nghiêm mặt đi về phía trước. Trong ruột gan hùng hực, so với lúc nãy có lẽ cảm thấy ảm áp hơn một chút, bước chân ta tự nhiên muốn bước nhanh hơn.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, ta còn chưa kịp quay đầu lại, cánh tay bị túm giữ, cả người thoáng cái bị ném vào thân cây. Mặt Hàm Quang không chút thay đổi trước mắt vô cùng phóng to ra.

“... Người làm gì vậy!” Ta nhin đau kêu lên một tiếng, vô thức co rút cổ, đẩy lòng ra một chút khiếp ý (ý nghĩ sợ hãi).

Đáy mắt Hàm Quang mờ mịt khó phân biệt. Ta sững sốt, chỉ nghe hấn khàn khàn nói:” Đối với ta vẫn chống cự như thế sao? Bạch Hàn, người có bản lĩnh đi hôn lén, mà không bản lĩnh thừa nhận trong lòng người có ta?”

Lòng “Đồng” lên đập một cái, ta sợ sệt trợn to mắt.

Đúng rồi, lần trước đó là hấn giả bộ say rượu, sao lại không biết ta.... Hôn, hôn lén chứ?

Hai má nóng thật là nóng, ánh mắt ta lóe ra, lớn gan hơn lúng túng nói:” Hôn... Thì thế nào... Chẳng lẽ một đại nam nhân như người còn muốn ta chịu trách nhiệm sao?”

“... Vậy tại sao người lại chủ động hôn ta? Tại sao muốn hôn một nam nhân?”

Hàm Quang từng bước tới gần, ta khẩn trương đến cả hô hấp cũng ngưng trệ luôn.

Ta làm sao biết vì sao! Có một đáp án toán loạn ở trong lòng vừa lập tức bị gạt bỏ. Nháy mắt hoảng loạn đứng dậy, ta khóc không ra nước mắt, vội vàng nói:” Chúng ta đi nhanh đi, nếu không đi thì sẽ không kịp nữa...”

Hàm Quang ở phía sau cúi đầu nói:”Bạch Hàn...”

“Hả? Đi mau đi mau!”

“Ta thích người.”

Sương mù dày đặc tản ra nhiều, đường phía trước như ẩn như hiện, ta hít thật sâu một ngụm khí lạnh ướt, kinh ngạc nói:”Bắt đầu nói đùa gì rồi, chúng ta là huynh đệ...”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

“Thật không?” Âm thanh của Hàm Quang như là châm biếm vào tim, bước chân ta có chút bất động:”Rốt cuộc chúng ta vẫn là huynh đệ sao? Tạm thời không tính ba trăm năm trước người đoạn tuyệt với ta, thì nói hiện tại, người lại lên giường với huynh đệ sao?”

Ta nắm chặt đèn ***g trong tay, bị những lời nói này của hấn làm nổi lên khó chịu.

Hàm Quang tựa hồ còn đang chờ câu trả lời. Mặc dù là không quay đầu lại, ta dường như cũng có thể cảm thấy được nhiệt độ của ánh mắt nóng rực của hấn gắt gao nhìn chăm chú ở sau lưng ta.

Ta muốn nói là sau khi rượu vào loạn tính, nhưng buồn cười ngày hôm đó hai chúng ta ai cũng không uống say. Ta muốn nói đó chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, có thể chỉ là hai bên quá tịch mịch, cho nên nhất thời loạn ý tình mê mới có thể làm ra loại chuyện hoang đường này, nhưng mà vì sao lại ý loạn tình mê chứ?

Rất rõ ràng, nếu trong lòng không có hấn, thì lúc đó ta sẽ không để chuyện như vậy tiếp tục phát triển. Rõ ràng là có đường cự tuyệt, thế nhưng ta cứ nhiên cũng giả bộ hồ đồ theo, sa vào trong sự ôn nhu của hấn không thể tự kiềm chế được.

Bạch Hàn ơi Bạch Hàn, chẳng lẽ ngươi quả thật thích cái lão hỗn trưởng nghìn năm rồi sao?

Ta mân chặt môi, không quay đầu lại đi về phía trước, trong lòng hoảng sợ không yên.

Đi được một đoạn, phía sau không có tiếng bước chân. Ta quay đầu lại nhìn qua, Hàm Quang tay cầm đèn ***g lẳng lặng đứng tại chỗ, thần sắc là vẻ bị thương cùng tịch liêu ta chưa bao giờ nhìn thấy.

Hàm Quang...

Ta hé hé miệng, cuối cùng chậm rãi ngậm lại, tim vô cùng căng thẳng, co rút đến nhói đau. Điểm dừng không tính là xa, nhưng tựa hồ giống như thời gian dai dẳng trăm nghìn năm, đi thế nào cũng không đến.

Cũng không biết đứng như vậy bao lâu, Hàm Quang rút cuộc di chuyển. Chậm rãi đi tới bên cạnh ta, hấn rử mắt cũng không nhìn ta, dừng một chút, thì tiếp tục đi về phía trước.

“Ta muốn suy nghĩ một chút...” Ta vội vàng nói.

Hàm Quang coi như không nghe đến, bước chân liên tục. Gió lạnh thổi trúng làm bụi bay vào mắt ta, khoảng cách thất lạc bao trùm lên, kèm theo khiến ta cảm thấy bàn chân cũng như bị đổ chì lên, đi được rất chậm.

Vừa quanh quẩn trong Mê Vụ Sâm Lâm hơn một nửa canh giờ, rốt cuộc tìm được tìm được thượng nguồn rồi. Chỉ có một cái ao nhỏ nhỏ, bốn bề trái lại lục ý (nhiều cây) dạt dào, không bị điều kiện khắc nghiệt chung quanh ảnh hưởng đến một chút.

Hàm Quang ngồi xổm xuống, khuấy khuấy trong nước, thản nhiên nói: “Hấn là cái này rồi...”

“Ừm” Ta dời mắt ra nhìn hấn.

Hàm Quang đổ sạch sẽ rượu còn trong túi, lại cầm nó ấn vào ao chứa đầy nước trong. Cảnh trí đầy màu sắc trước mắt, ta hoàn hồn, đang nhìn thấy tay Hàm Quang thu lại lung lay trước mặt ta, cau mày đuổi tới: “Ta muốn nói với ngươi, ngươi đi vào cõi thần tiên nào rồi? Trước tiên để đèn ***g sang một bên, nước ở đây không đi vào, có thể đã bị làm phép, ta cần ngươi giúp ta.”

Bàn tay ảm lạnh của hấn đụng tới mu bàn tay của ta. Trong lòng ta hoảng hốt, thoáng cái không để ý liền buông lỏng tay ra, đèn lồng ba một tiếng rớt xuống nước, ánh sáng màu cam thoáng cái tắt đi.

Đèn ***g di chuyển theo dòng nước dập dờn, chậm rãi trôi xa.

Ta kinh ngạc nói: “A, thăm rồi, đèn tắt...” Sắc mặt Hàm Quang âm trầm. Ta cắn cắn môi, thấp giọng áy náy: “Ta không phải cố ý, xin lỗi. Bây giờ phải, phải làm sao đây?”

Lời này mới nói xong, ta hốt nhiên cảm thấy gió lớn nổi lên, lạnh đến thấy xương.

Cảm thấy toán loạn khủng hoảng muốn về đầu tiên, ta nhất định phải về đầu tiên. Hàm Quang đột nhiên đứng lên một tay kéo ta vào lòng, một tay cùng lúc che mắt ta, một thân cùng ta quay đầu ngược lại!

Hàm Quang kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể run rẩy kịch liệt.

Tay hấn còn dính nước, bọt nước lạnh ngắt nhỏ giọt rơi vào trên mặt ta, giống như nước mắt. Không nhìn thấy gì cả, ta trừng mắt nhìn, thân thể cứng nhắc đến không dám động. Tiếng vừa phát ra chính ta cũng không đoán được khàn giọng run rẩy: “Hàm Quang... Hàm Quang... Ngươi, ngươi làm sao vậy?”

Lúc giờ tay yếu ớt ôm lấy hấn, đầu ngón tay chạm vào dịch thể ảm áp. Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, ta run lấy bấy đầy cái tay che mắt ta ra.

Sắc mặt Hàm Quang rất tái nhợt, lúc này lại cười cười, nhẹ giọng nói: “Buông đi, phía sau ta bị tên bắn, người dính máu, bắn.”

Tim bóp chặt, khổ sở đến cả hô hấp cũng như là sắp ngừng.

Ta nhớ lại thời gian mới quen rất nhiều năm trước, hắn đã từng cười ta: "Bạch Hổ đại nhân yêu nhất là sạch sẽ, chút vết rượu sẽ chà lau nửa ngày như thế. Có lẽ sợ là đến một chút máu bản cũng chịu không nổi chẳng?"

"Đúng vậy, mỗi ngày quay về từ chiến trường, cũng vì ta có thể gặp ác mộng mấy ngày liền, màu máu với mùi của nó đúng là loại xấu xí khó nghe nhất của thế gian...."

"Ai, ngày kia sau khi huynh đệ ta bị thương cũng không trông cậy vào Bạch Hổ đại nhân có thể gần người chiếu cố rồi?"

"Haha, người biết là tốt rồi!"

Phong tuyết dần dần lớn, khắp bầu trời đều là một vùng trắng xóa.

Mắt nhắm đầy hơi nước, ta nhìn không rõ dáng vẻ của hắn. Chỉ có thể vờn vờ nắm chặt tay hắn, mơ hồ không rõ nói rằng: "Ta rút mũi tên ra, người đừng sợ, không có việc gì đâu..."

Nói lời này ta không biết là ta đang an ủi hắn, còn an ủi chính bản thân mình. Rõ ràng biết rõ một khi loại tên này cắm vào người, liền cùng huyết mạch tương liên. Đừng nói người bị trúng tên phải chịu đựng đau đớn như bị khoan giữa trung tâm, ngay đến cả người rút tên không có tiên khí thâm hậu cũng có thể tổn thương đến nguyên thần.

Đập vào mắt là có thể thấy được một mảnh đều đỏ sẫm, máu chảy không ngừng, mũi tên bằng không ngừng hấp thu tiên khí trên người Hàm Quang, yếu ớt lóe tử quang (ánh sáng màu tím). Ta hít một hơi, nhỏ giọng nói: "Người chịu đau chút, ta bắt đầu rồi..."

Bàn tay lạnh lẽo của Hàm Quang bỗng nhiên duỗi đến cầm chặt cổ tay ta, ánh mắt hơi trầm xuống, thấp giọng nói: "Đừng rút."

"Nhưng mà nếu tiếp tục như vậy, lúc máu và tiên khí của người hao hết, cũng chính là lúc dầu hết đèn tắt." Ta khẽ cắn môi, nghiêm túc nói: "Hàm Quang, người tin ta, ta sẽ không để người có chuyện gì đâu!"

Cũng không biết là hắn có nghe lọt hay không, chỉ là nhẹ nhàng cười, hơi lắc đầu. Lúc này hắn giữ kháng kháng làm ta có phần luống cuống, vẫn còn... Tức giận sao?

"Bạch Hân" Hàm Quang giật giật cái môi không có huyết sắc, dường như đang cười: "Sao người lại ngốc như vậy. Nếu lúc này người cứu ta, không chừng sau đến chính người cũng sẽ bị thương. Trong rừng này tiểu yêu rất nhiều, đến lúc đó cả hai người chúng ta đều trọng thương, chỉ sợ còn chưa đi ra vùng sương mù trong rừng này, đã bị bọn chúng làm thành bữa ăn no bụng rồi."

Ngược lại ta chưa hề nghĩ đến chuyện này, ngẩn ngơ, hỏi: "... Vậy bây giờ phải làm sao?"

Tiên khí mất đi quá nhiều, hắn đau đến cắn chặt môi, đối diện với ta lại chớp mắt giãn mi đầu nhú chặt ra, nhẹ giọng dụ ta: "Ta còn có thể chống đỡ thêm một thời gian nữa, trước tiên người ra ngoài tìm Chức Tú phụ nhân, pháp lực nàng cao cường, tự nhiên sẽ nghĩ cách đến cứu ta..."

Ta chăm chú nhìn vào mắt hắn, không hề hé răng.

"Làm sao vậy?" Hàm Quang hỏi.

.... Lại đang gạt người!

Ta cắn miệng mỉm cười, lưng còng Hàm Quang, đập gió bay ra khỏi rừng. Máu trên người hắn dần dần thấm vào người ta, nóng giống như in dấu. Trong lòng ta căng thẳng, càng thêm không dám chậm trễ, tốc độ nhanh hơn tách vỡ sương mù.

"Hà tất làm như vậy? Thi triển tiên thuật căn bản là bay không ra, đến lúc đó người kiệt lực..." Âm thanh Hàm Quang bị gió thổi thành nhỏ vụn.

Ta có chút tức giận cắt lời hắn: "Vậy cùng chết!"

Hô hấp Hàm Quang có chút lộn xộn, có lẽ là cực kỳ đau đớn, được một lát cũng không nói chuyện. Ta hơi nghiêng mặt nhìn hắn, cổ họng khô khốc phát ra: "Tên họ Quang, người không được phép chết trước ta.... Có nghe hay không..."

“Không chết được...” Hàm Quang thở dốc một chút, khẽ cười rộ lên: “Ta còn chưa nghe được câu nói ta muốn nghe kia, sao cam lòng chết đây?”

Viễn mắt nóng lên, nước mắt giọt giọt rơi xuống, ta nghe mình khàn giọng nói: “... Người mới là đồ ngốc.”

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Hứa hẹn Chúc Tú phu nhân nhận lời cũng không đạt được dễ dàng như vậy, Mê Vụ Sâm Lâm quá lạ gần như khiến chúng ta mất mạng. Nhưng mà dù sao Hàm Quang với ta vẫn muốn sống, mặc dù sinh lực không được tốt, nhưng hẳn cũng có thể dựa vào trí nhớ nói cho ta biết hướng nào nên đi.

Như bây giờ, trên đường có thể ngẫu nhiên đi lạc, nhưng mà cũng có thể nhanh chóng tìm được đường chính.

Rất không may, âm khí hàn khí rất nặng, tương khắc với dương khí trong cơ thể ta. Ta bị vây trong đó, so với người thường càng cảm thấy lạnh hơn ba phần, thậm chí đến tiên khí cũng tiêu hao rất nhanh. Sau khi kiên trì bay thêm một đoạn, rốt cuộc mệt mỏi rồi không chịu nổi ngã quỵ thẳng xuống đất!

Hoa tuyết rơi trên cao, có một số rơi vào mi, có một số rơi vào mặt, tan ra thật chậm.

Trời rộng đất rộng, màu xanh thẫm in trong mắt kia, thật là vô cùng đẹp mắt. Sương mù dày đặc bị ta phá tan rất nhanh lại tụ lại, dần dần che khuất khung cảnh phía trên gốc cây. Ta thu tay lại, cứng đờ đến gần như cũng không cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay của Hàm Quang nữa. Nhưng không biết vì sao, chớp mắt nhắm lại lòng lại như đang mỉm cười.

Lúc phạm nhân kết nghĩa huynh đệ, đều thích lập thế trước ông trời, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Ta nghĩ, lần này ta với hắn lại ứng nghiệm rồi.

Trong bóng tối ý thức rơi vào hư vô, đau nhức, là cảm giác duy nhất. Xương cốt toàn thân đều như là hủy đi toàn bộ rồi, bủn rủn đến cực điểm, ta ngay cả động cũng lười động.

“Người còn muốn ngủ tới khi nào?” Giọng nói nóng nảy của Nam Phong đánh vào màng tai: “Bản thiếu gia không hầu hạ nữa!”

“Thiếu chủ đi đâu?” Giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt của nam tử vang lên: “Phu nhân nói rồi, trước khi Bạch công tử tỉnh lại, ngài cũng không thể đi ra ngoài.”

“Người...”

Ta xoa thái dương, híp mắt nhìn về hai người đứng giằng co ở phía cửa, hữu khí vô lực cắt ngang bọn họ: “Này, có gì ăn không, ta muốn chết đói...”

“Hừm? Người tỉnh lại rồi!” Nam Phong quay đầu tròn to mắt nhìn ta, bước vài bước đến gần, chìa tay bắt mạch cho ta, nhủu mày, lại thu hồi tay như không có việc gì.

“Hàm Quang...” Tim ta đập đập, chỉ gọi tên hắn liền không dám hỏi tiếp nữa.

Nam Phong nở nụ cười, hiếm khi không cố ý làm ta hồi hộp, chỉ gật đầu nói: “Yên tâm, có tên sao chổi xui xẻo như người ở bên cạnh, hẳn đã sớm luyện được tấm thân mình đồng da sắt, có chết cũng không chết dễ như vậy đâu.”

Chúc Tú phu nhân nghe thấy hỏi han đến thăm ta, sau đó một phen khoan dung nói cho ta biết, mũi tên băng làm tổn thương lưng của Hàm Quang, lại đâm thẳng vào tâm mạch, tính mạng đúng là được bảo vệ, nhưng cũng không thể làm nhiều việc nặng nhọc, đề nghị bọn ta ở trong phủ thêm mấy ngày.

Dù sao thì đấu thua rồi, không lấy được Phụng Thiên Thư quay về chắc chắn cũng bị Ngọc Đế trách phạt, trở về trễ cũng có sao nữa đâu, huống hồ thương tích của Hàm Quang cũng không thể đi lại nhiều nữa. Ta nghĩ nài nỉ nói có lý, sau đó tạ ơn, rồi gật đầu đồng ý.

So với thương thế của Hàm Quang, ta chẳng qua là tiên khí tiêu tổn quá nhiều, cũng không lo ngại, nghỉ ngơi một chút, thì vội vã chạy đến phòng kế bên thăm hắn.

Hắn còn ngủ, hơi thở trầm ổn, sắc mặt như thường. Ta thở dài một hơi, khe khẽ đến gần. Chúc Tú phu nhân nói tâm mạch hắn bị hao tổn, cũng không biết bị thương đến mức nào?

Ta khom xuống vén tiết y của hắn ra, chính là đang muốn tỉ mỉ nhìn ngực của hắn, bỗng như có điều cảm thấy ngáng đầu lên, đúng lúng đối mặt với đôi mắt đen nhánh như mực của Hàm Quang.

Trong khuôn mặt ấy hàm chứa tiểu ý tinh nghịch, ta vội vàng buông tay ra, đứng thẳng lưng, lúng túng nói: "Ta chỉ là muốn nhìn vết thương của người một chút, việc khác gì đó chưa có làm!"

"Ta cũng không nói, Bạch Hổ đại nhân hốt nhiên chợt dạ vùng lên giải thích, ngược lại khiến người ta cảm thấy có gì đó." Hàm Quang hình như muốn ngồi xuống, ta lập tức giúp đỡ đỡ lấy: "Ta muốn uống nước..."

"Ừm, chờ một chút." Ta gạt đầu, đi tới cạnh bàn lấy chén nước cho hắn, chỉ là nước này rất nóng, bưng đến trước mặt vẫn còn bốc hơi nóng, ánh mắt Hàm Quang nhìn ta cũng không đưa tay ra lấy.

Ta gạt mình, đem nó đến gần mép, vừa thổi cho nguội rồi ta mới lại đưa cho hắn.

Hàm Quang cười, lấy trên tay ta, ừng ực uống xong, ngửa đầu nói: "Ta muốn uống một chén, làm phiền."

Ta liếc hắn một cái, lại lấy một chén cho hắn, vẫn thổi cho nguội đưa đến gần miệng hắn.

"Còn muốn uống sao?"

Hàm Quang chậm rãi ung dung dựa vào phía sau, lắc đầu, cười nói: "Không, cảm ơn."

Ta xoay người đặt chén trà xuống, nghe hắn ở phía sau người lẩm bẩm than thở: "Nằm vài ngày rồi, hai chân dường như mất cảm giác..."

"Muốn ta giúp người đấm bóp một chút không?"

"Ừ, cũng được."

Ta quỳ gối trên giường, xốc chân lên giúp hắn đấm chân, trong lòng nghĩ có chút không được tự nhiên. Thần sắc Hàm Quang lại là một bộ hưởng thụ, cười híp mắt, thập phần thiếu đòn.

"Bạch Hổ đại nhân, nhẹ một chút, chân ta không phải là những bức tường kia..."

Ta đỏ mặt lên, cả giận nói: "Người cảm miệng được chưa!"

Hàm Quang cười cười, không bối mồm nữa, ta cũng không tự giác phóng nhẹ lực đạo trên tay.

"Được rồi, hình như vai cũng có chút mỏi, Bạch Hổ đại nhân có thể thuận tay hay không..." (được voi đòi tiên : "<)=" ta=" nghiêng=" răng,=" nhào=" đến=" nắm=" lấy=" hắn,=" oán=" hận=" nói:" vô=" liêm=" sĩ!=" người=" rõ=" ràng=" đang=" đùa=" ta!=" khoe=" miệng=" hàm=" quang=" chứa=" tiểu=" ý=" nhàn=" nhạt,=" nháy=" mắt=" duỗi=" tay=" ôm=" lấy=" ta,=" bắt=" thành=" linh=" bắt=" đầu=" dân=" sát=" hôn=" môi=" ta,=" thấp=" giọng=" nói:" bạch=" hàn,=" cảm=" ơn=" người..."=" ở=" trong=" phủ=" mấy=" ngày,=" nam=" phong=" mỗi=" ngày=" phái=" người=" đem=" tặng=" nhiều=" cuộn=" thủy(1),=" trong=" đó=" tự=" nhiên=" cũng=" không=" thiếu=" một=" ít=" được=" liệu=" có=" giá=" trị,=" vì=" vậy=" thân=" thể=" hàm=" quang=" cũng=" chuyển=" biến=" tốt=" từng=" ngày.= ta=" một=" mặt=" cảm=" thấy=" an=" ủi,=" một=" mặt=" thái=" độ=" lại=" có=" chút=" khó=" chịu=" đối=" với=" loại=" ân=" cần=" này=" của=" nam=" phong.= (1)= cuộn=" thủy=" ():= cuộn=" có=" nghĩa=" là=" nước=" thuốc,=" thủy=" có=" nghĩ=" là=" nước=" cốt,=" nước=" ép.= nói=" tới=" đây=" chắc=" mấy=" bạn=" cũng=" hiểu=" rồi,=" do=" ta=" không=" biết=" giải=" thích=" sâu=" xa=" A.= hàm=" quang=" đi=" ra=" hoa=" viên=" đạo=" một=" vòng,=" lúc=" trở=" trên=" tay=" ôm=" lấy=" một=" thực=" hạp.= ta=" thấy=" nhưng=" không=" thể=" trách,=" lập=" tức=" bĩu=" môi,=" tiếp=" tục=" tưới=" hoa,=" xem=" như=" không=" nhìn=" thấy.= mùi=" hương=" ngào=" ngọt=" rất=" nhanh=" thổi=" khắp=" phòng,=" hàm=" quang=" gọi=" ta=" qua,=" cười=" dài=" nói:" người=" cũng=" đến=" ăn=" chút,=" đây=" là=" đồ=" ăn=" hoài=" dương=" thiếu=" chủ=" cố=" ý=" sau=" từ=" nhân=" giang=" mang=" về,=" với=" những=" thứ=" khác=" cũng=" không=" giống=" đâu.= "buổi=" trưa="

ăn=" rất=" no,=" ta=" không=" muốn=" ăn."=" ngồi=" xuống,=" ta=" lấy=" cho=" mình=" một=" ly=" trà.= " hàm=" quang=" ăn=" hai=" khẩu=" phần=" ăn,=" giường=" mất=" nhìn=" ta=" cười.= " ta=" bị=" hấn=" nhìn=" đến=" da=" đầu=" phát=" căng,=" không=" khỏi=" cả=" tiếng=" nói:"người=" nhìn=" cái=" gì?=" lại=" có=" ý=" nghĩ=" không=" đứng=" đần!="=" hàm=" quang=" tản=" mạn=" cười,=" chậm=" rãi=" nói:"tâm=" tình=" bạch=" hổ=" đại=" nhân=" không=" tốt?=" sao=" bực=" tức=" nhiều=" như=" vậy..."=" "ta=" nào=" có=" tâm=" tình=" không=" tốt?=" tâm=" tình=" ta=" rất=" tốt!="=" "hư="=" hàm=" quang=" gật=" đầu:"buổi=" tối=" ta=" hẹn=" thiếu=" chủ=" đi=" chèo=" thuyền=" du=" ngoạn,=" sẽ=" không=" quay=" về.= " nếu=" người=" có=" chuyện=" tìm=" ta,=" thì=" ngày=" mai=" hấn=" nói!="=" "người=" còn=" muốn=" đi=" chơi=" thuyền=" với=" hấn?"=" trong=" lòng=" đau=" đến=" muốn=" bóc=" hơi,=" ta=" có=" chút=" tức=" giận=" nhú=" mày:"thân=" thể=" người=" vẫn=" chưa=" lành,=" ta=" không=" cho=" phép=" người=" đi!="=" "không=" ngại,=" đa=" tạ=" bạch=" hổ=" đại=" nhân=" quan=" tâm,=" hôm=" nay=" đã=" tốt=" đến=" mức=" cúng=" bốn=" mươi=" chín=" ngày=" rồi.= " thưởng=" thức=" cảnh=" đêm=" ban=" tối=" cũng=" vẫn=" có=" thể=" xem=" là=" một=" biện=" pháp=" điều=" dưỡng=" thể=" xác=" và=" tinh=" thân=" tốt,=" nói=" không=" chừng,=" tâm=" tình=" tốt,=" bệnh=" cũng=" nhanh=" khỏi.= " ta=" trờng=" hấn=" một=" lát,=" cuối=" cùng=" đẩy=" cửa=" đi.= " tiểu=" tử=" nam=" phong=" này=" muốn=" làm=" cái=" gì?=" chẳng=" lẽ=" gã=" thực=" sự=" là=" thích=" hàm=" quang?=" trước=" đủ=" các=" loại=" hồi=" tưởng=" dâng=" lên,=" càng=" thêm=" khiến=" ta=" khăng=" định=" đáp=" án=" này.= " nhưng=" mà=" dù=" sao=" lòng=" người=" khó=" đoán,=" ta=" quyết=" định=" tự=" mình=" đi=" hỏi=" gã=" một=" chút.= " nếu=" gã=" phủ=" nhận,=" vậy=" hiển=" nhiên=" là=" tốt=" nhất.= " nếu=" gã=" thừa=" nhận,=" tối=" nay=" liền=" đập=" hàm=" quang=" hôn=" mê,=" trực=" tiếp=" mang=" về=" thiên=" đình,=" ta=" xem=" người=" làm=" sao=" thích=" hấn!="=" đến=" viện=" tử=" nam=" phong=" ở=" rồi,=" nhưng=" lại=" không=" gặp=" hấn,=" chỉ=" có=" thị=" vệ=" lạnh=" lùng=" kia=" ngồi=" ở=" viện=" đánh=" cờ=" một=" mình.= " thấy=" ta=" tiến=" đến,=" y=" chỉ=" đánh=" mắt=" liếc=" ta=" một=" cái,=" thì=" chuyên=" tâm=" đối=" phó=" với=" ván=" cờ=" của=" y.= " đúng=" rồi,=" người=" đến=" cả=" chủ=" tử=" nhà=" mình=" cũng=" không=" để=" vào=" mắt=" như=" vậy,=" ta=" còn=" coi=" là=" cái=" gì?=" ta=" nở=" nụ=" cười,=" ngồi=" xuống=" đối=" diện=" với=" y.= " "thiếu=" chủ=" không=" ở=" đây."=" y=" lời=" ít=" ý=" nhiều=" nói.= " ta=" gật=" đầu:"ta=" biết,=" lúc=" mới=" vào=" mấy=" nha=" hoàn=" đã=" nói=" với=" ta.= " y=" vừa=" ngẩng=" đầu=" liếc=" mắt=" nhìn=" ta,=" tựa=" hồ=" là=" đang=" bày=" tỏ=" ý=" tứ=" "vậy=" sao=" ngài=" còn=" không=" đi,=" ta=" cười=" rộ=" lên,=" hoà=" nhã=" nói:"người=" biết=" buổi=" tối=" nam=" phong=" muốn=" cùng=" hàm=" quang=" đi=" chèo=" thuyền=" ngắm=" cảnh=" không?"=" tay=" cầm=" quân=" cờ=" của=" hấn=" hơi=" ngưng=" lại,=" đường=" như=" đối=" với=" lời=" nói=" của=" ta=" tuyệt=" đối=" không=" có=" hứng=" thú.= " ta=" vốn=" là=" nghĩ=" chắc=" trong=" phủ=" đệ=" này=" có=" thể=" quán=" thúc=" được=" nam=" phong,=" cũng=" chỉ=" có=" chức=" tú=" phu=" nhân=" và=" y.= " chức=" tú=" phu=" nhân=" kia=" ta=" thế=" nào=" cũng=" không=" tiện=" mở=" miệng,=" muốn=" ở=" đây=" bắt=" tay=" với=" y=" cũng=" vẫn=" có=" thể=" xem=" là=" một=" biện=" pháp=" tốt.= " sao=" một=" du=" ngận=" đáp(2)=" khó=" khai=" thông=" như=" vậy..."=" (2)=" du=" mộc=" ngật=" đáp=" (= ")=" hình=" dung=" nghĩa=" xấu=" về=" người,=" dùng=" nhiều=" để=" hình=" dung=" người=" nào=" đó=" rất=" đần,=" không=" mở=" mang=" đầu=" óc,=" ý=" nan=" giải=" nan=" phạt.= " nghĩa=" rộng=" ví=" dụ=" người=" nào=" đó=" (= " hoặc=" có=" nhóm=" người=" riêng=" biệt)=" ngoài=" tư=" tưởng=" ngoạn=" cổ,=" bảo=" thủ=" và=" không=" cỏi=" mở.= " là=" phương=" ngôn=" dân=" gian.= " "người=" có=" thể=" ta=" ho=" nhẹ=" một=" tiếng:"nghĩ=" ra=" cách=" khiến=" nam=" phong=" ở=" ừm..."=" nói=" đến=" gần=" miệng=" ta=" lại=" cầm=" thấy=" xấu=" hổ,=" vì=" hàm=" quang,=" ta=" đường=" đường=" bạch=" hổ=" đại=" nhân=" lại=" có=" thể=" buông=" thả=" cấp=" bậc=" của=" bản=" thân,=" ở=" chỗ=" này=" cầu=" xin=" kẻ=" khác=" vương="

chân=" nam=" phong,=" nói=" ra=" hết=" cũng=" không=" còn=" mặt=" để=" dày=" nữa!=" bạch=" hàn=" ơi=" bạch=" hàn,=" người=" thực=" sự=" là...=" “quên=" đi=" ta=" nhút=" chí=" nói:"ta=" về."=" đứng=" lên=" muốn=" đi,=" người=" nọ=" lại=" lạnh=" lung=" nhàn=" nhát=" nói=" rằng:"có=" ta=" ở=" đây,=" đêm=" nay=" thiếu=" chủ=" nhất=" định=" ra=" ngoài=" không=" được,=" ngài=" tạm=" thời=" yên=" tâm.= " về=" phần=" hàm=" quang=" tiên=" quân..."=" hơi=" ngừng=" lại,=" y=" bỏ=" quân=" cò,=" xoay=" người=" đi=" vào=" trong=" phòng:"ngài=" đi=" theo=" ta."=" đầu=" óc=" nhất=" thời=" tối=" tâm,=" ta=" dần=" độn=" theo=" sau.= " y=" tìm=" trên=" giường=" một=" hồi,=" đưa=" cho=" ta=" một=" quyển=" sách,=" nói:"nếu=" như=" ngài=" làm=" theo=" lời=" dựa=" theo=" trong=" sách,=" tiên=" quân=" nhất=" định=" sẽ=" không=" bỏ=" ngài=" đi."=" ta=" ngăn=" người,=" đang=" định=" nhìn=" một=" cái=" trong=" mặt=" sách=" là=" nội=" dung=" gì,=" y=" lại=" bỗng=" nhiên=" đưa=" tay=" đề=" lại,=" thản=" nhiên=" nói:"trờ=" về=" xem=" thôi,=" đây=" là=" đồ=" cá=" nhân=" của=" thiếu=" chủ,=" cảm=" không=" được=" phá=" hư."=" ta=" gặt=" đầu,=" hấn=" lại=" nói:"kỳ=" thực=" trong=" lòng=" bạch=" công=" tử=" hiểu=" rõ,=" tiên=" quân=" muốn=" nhất=" là=" cái=" gì.= " nếu=" ngài=" bằng=" lòng,=" ngài=" ấy=" tự=" nhiên=" sẽ=" không=" còn=" chọc=" ghẹo=" ngài=" nữa,=" mà=" thiếu=" chủ=" cũng=" sẽ=" không."=" nói=" đến=" đây,=" y=" nhường=" mây,=" không=" nói=" thêm=" gì=" nữa.= " lời=" này=" của=" y=" ta=" nghe=" chỉ=" hiểu=" nửa=" câu,=" còn=" chưa=" đợi=" ngẫm=" nghĩ,=" y=" đã=" phát=" tay=" muốn=" đuổi=" ta=" đi.= " ta=" nắm=" chặt=" sách,=" vội=" vàng=" nói=" rằng:"có=" một=" điểm=" ta=" không=" hiểu=" rõ=" lắm,=" ta=" với=" người=" không=" quen=" nhau,=" sao=" phải=" giúp=" ta=" như=" vậy?"=" “vì=" ta=" cũng=" không=" phải=" là=" giúp=" ngài,=" ta=" đang=" giúp=" chính=" mình."=" “hử?"=" “bạch=" công=" tử,=" thỉnh."=" ta=" nhìn=" về=" mặt=" lạnh=" lung=" của=" y,=" thờ=" hất=" ra,=" lại=" nói=" ta=" ơn,=" xoay=" người=" rời=" ">

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

“Phanh!”

Quyển sách trong tay bị dùng sức ném đi, nháy mắt đập lên cửa phòng, trang sách xoè ra rầm rầm rơi xuống trên mặt đất. Một đôi tay thay mảnh khảnh nhát lên, kinh ngạc nói: “Bạch công tử...”

Ta nhìn nha hoàn đứng ở cửa một cái, lại nhìn quyển sách trên tay nàng, nhất thời mặt đỏ tới mang tai bước tới, vò tay đoạt lại giấu ở sau người, lúng túng nói: “Cô nương có việc sao?”

“Phu nhân phái ta vội mang điểm tâm tới cho công tử ném thử.”

Nàng mỉm cười, ta nghiêng người tránh ra, nàng cầm thực hộp ở trong tay buông xuống, vừa một phen tí mủ giã giải với ta những tên gọi điểm tâm này, lúc này mới rời đi.

Ta ngồi ở trước bàn, phiên muộn đến cực điểm, đây, là thứ sách rách nát gì? Nam Phong kẻ này xưa nay thoạt nhìn thì không đứng đắn, không ngờ sách gã xem mà cũng như vậy! Đáng ghét!

Ngồi yên một lát, vừa đang cầm sách lác đác qua quýt lật đi lật lại, ta gục đầu xuống bàn, cả khuôn mặt đều trướng đến đỏ bừng, mà đến chỗ đáng thẹn phía dưới cũng có chút phản ứng.

Trong sách nam nam giao hợp, cảnh xuân vô hạn, các loại cảnh tình các loại thể vị (vị trí cơ thể) nhiều không kể xiết, chỉ liếc mắt nhìn, đã khắc ấn vào tâm, đã gặp qua là không quên được. Sao thường ngày đọc mấy quyển sách khác, vẫn không đi vào đầu ta chứ?

Dâm ma! Dâm ma!

Ta thảm máng chính mình, ra tay nhắm vào mặt một cái tát, nào có biết lực đạo quá nặng, đau đến mức nước mắt lưng tròng! Trừng bộ đáng ghét trong gương đồng, ta quyết định rút kinh nghiệm xương

máu, vì giấu quyển sách đi ngủ.

Giấc ngủ trưa thẳng đến khi ngày chìm vào hoàng hôn, trong mộng cùng một người phiên vân phúc vũ(1), rất sung sướng!

(1) Phiên vân phúc vũ (): lấy từ một câu thơ trong bài “Bần giao hành”(Kết bạn thuở hàn vi) của Đỗ Phủ: Phiên thủ tác vân phúc thủ vũ/ Phân phân khinh bạc hà tu sở”(Dịch thơ Nam Trân: Sắp ngửa bàn tay bao tráo trở/ Bọn người khinh bạc kẻ vô sở) . Sau này dùng “Phiên vân phúc vũ” ví von thói sớm nắng chiều mưa hay loại mảnh khỏe thủ đoạn.

“Bạch Hàn, Bạch Hàn, gọi đi ta nghe một chút...”

Âm thanh trầm ấm của người nọ vang lên bên tai, ta giữa lúc ta mơ mơ màng màng cũng không nhìn thấy rõ dáng vẻ của hắn, chỉ cảm thấy âm thanh êm tai này cực kỳ quen thuộc. Đầu óc thoảng trống rỗng, ta đột nhiên trở mình ngồi dậy, trong miệng kêu lên:”Hàm Quang...”

Trong phòng không đốt đèn, đen như nước sơn, trong không khí lại tràn ngập thứ hơi thở *** mỹ.

Mồ hôi trên trán theo đôi má chảy xuống, “Ba đất” một tiếng đánh ở trên mu bàn tay. Ta kinh ngạc một chút, lấy tay sờ sờ xuống phía dưới, một vùng ẩm ướt dính sát. Nơi này, không thể không chứng minh ta mới vừa phát một hồi ‘mộng đẹp’ thế nào, mà người trong là ai?

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, mấy nha hoàn ngon ngọt kêu:”Hàm Quang tiên cư đã trở về?” (cách xưng hô của nô tỳ, ta nghĩ a~ =u=)

Trong lòng ta hồi hộp đập một cái.

Hàm Quang nhàn nhạt:”Ừ” một tiếng, đẩy cửa trở về phòng.

Lúc này trở về, sợ là lát nữa vẫn muốn đi ra ngoài? Thị vệ kia tuy rằng đồng ý giúp ta giữ chân Nam Phong, nhưng không đảm bảo Hàm Quang không đi tìm gã. Nếu là Hàm Quang mời Nam Phong xuất môn, thì thị vệ kia có muôn vàn bản lĩnh, cũng không dám không để Hàm Quang ở trong mắt.

Chức Tú phu nhân sớm đã tỏ ra vẻ đặc biệt yêu thích Hàm Quang, sau này do hắn bị thương, càng đối xử tốt với hắn vô cùng, trong miệng lúc nào cũng nhắc tới:”Tiên quân quả thực là trường tình, người si tình, thế gian này khó có thể tìm thêm một... hai...”

Bây giờ Hàm Quang đã thành thượng khách trong thượng sách, trong phủ trên dưới ai còn dám tùy tiện đắc tội với hắn?

Ta nghĩ rồi lại nghĩ, vội vàng chỉnh trang bản thân sạch sẽ, thay quần áo xong sang phòng bên tìm hắn. Cửa phòng không có đóng, Hàm Quang đang mở cửa sổ, chấp tay mà đứng, ta thấy hắn hơi hí mắt nhìn vầng trăng lạnh, dường như đang say sưa.

“Khụ khụ..”

Ta giả vờ ho khan vốn định kéo sự chú ý của hắn, lại bị chính nước bọt của mình uống sặc, khó chịu đến thật sự ho lên. Hàm Quang quay đầu lại nhìn ta, cười cười, chế nhạo nói:”Lẽ nào trong phòng Bạch Hồ đại nhân không có nước, cố ý đến lấy nước bọt uống?”

Ta vỗ ngực, rất không khách khí đi vào, ừng ực uống xong một miệng nước trà, lúc này mới cảm thấy thoải mái một chút.

“Trong phòng còn có chút đồ ăn vặt, lúc xuất môn hôm nay tiện tay mua, người muốn ăn thì cầm đi!” Hàm Quang lắc đầu, đi tới cạnh kỷ trà ôm lấy cổ cầm(2) Chức Tú phu nhân tặng cho hắn , run run ồng tay áo, bước chân muốn ra khỏi cửa.

(2) Cổ cầm (): Cổ cầm là một cây đàn nổi tiếng gắn chặt với sinh hoạt đời sống văn hóa – Tư tưởng của người dân Trung Hoa. Ban đầu đàn có tên là Dao Cầm, gồm 5 dây: Cung – Thương – Dốc – Chủy – Vũ, sau thêm hai dây Văn – Võ là bấy nên còn gọi là Thất huyền cầm tức là đàn 7 dây.(Theotinbox , muốn hiểu rõ thêm có thể vào đây)

Hắn yêu thích cầm kỳ thi hoạ như vậy, loại chỉ biết cậy mạnh như ta, nói thơ nói kịch với ta, đương nhiên như là đàn gảy tai trâu. Nam Phong cho dù lại tốt mã dễ cùi(3) thế nào, cũng có thể khoe một ít tài hoa, đầu giống ta, không thể nào bằng lòng ở vài nơi cùng Hàm Quang?

(3) Tốt mã dễ cùi (): bên ngoài hào nhoáng.

Trong lòng ta hoảng hốt, bước vài bước theo sau, túm lấy hắn, vội la lên: "Chờ một chút! Ta có chuyện muốn nói!"

Dưới ánh nến, hắn lẳng lặng nhìn ta, đáy mắt dường như có ánh sáng bắt đầu xuất hiện, ta muốn nhìn tỉ mỉ chút, lại trong chớp mắt bình tĩnh không sao. Hàm Quang dừng một chút, thấp giọng nói: "Người muốn nói cái gì?"

Ta có phần khấn trương nuốt nuốt nước bọt, lắp bắp nói: "Ta ta ta... thích, thích...."

"Cái gì?"

"...Ăn cá."

Một hơi thở xuống, ta lại vạn phần ảo não. Nói đi, lời nói thật lòng thì khó nói như vậy sao? Khó, rất khó! Lời nói dối so với lời nói thật phải dễ nói hơn nghìn vạn lần, ta có thể trêu đùa đàm tình (nói chuyện tình cảm) với nữ tử, nhưng một mình đối diện với đôi mắt dường như biết rõ toàn bộ mọi thứ kia của hắn, một chữ cũng không nói nên lời.

Bạch Hàn! Người thực sự là đồ nhút nhát!

Ta trong lòng hung hăng mắng chửi bản thân, Hàm Quang trên đỉnh đầu cười khe khẽ: "Trong phủ có cá tươi ngon miệng có thể ăn được, người cứ việc gọi trù phòng làm đi, bọn họ sẽ không chậm trễ." Hắn vung tay ta ra, bước chân muốn đi.

Gió đêm thổi vào, thổi đi hơi ẩm đầu ngón tay, ta nhất thời cảm thấy có chút lạnh, giống như thoáng đánh mất toàn bộ, dựa vào ấm áp để sống.

"Hàm Quang!"

Đầu óc nghĩ thậm chí không nhanh bằng di chuyển của thân thể, ta đuổi theo, cau mày nói: "Người muốn đi đâu? Ta đi với người!" Hàm Quang kinh ngạc liếc ta một cái, cười nói: "Sáng sớm không phải đã nói rồi sao? Ta hẹn thiếu chủ đi chơi thuyền, nhân tiện luận bàn cầm nghệ. Không phải Bạch hổ đại nhân từ trước tới nay chê ta chơi những thứ này, buồn chán chết được sao? Nếu người đi theo, chỉ sợ một bài nhạc ta chưa gảy tấu xong, người đã ngủ ào ào rồi..."

"Không đâu!" Ta hấp tấp bảo đảm: "Ta nhất định mở to hai mắt, không cho ta ngủ!"

Hàm Quang hơi ngẩn ra, cười rộ lên: "Người đã không chê buồn chán, thì cùng đi thôi."

Trên đường đi ra ngoài, Hàm Quang vốn muốn đi tìm Nam Phong, lại bị ta kiên quyết kéo ra cửa. Trên đường rất là náo nhiệt ồn ào, hắn dẫn ta chậm rãi đi, khoe miệng trước sau hàm chứa ý cười, tâm hình tựa hồ rất không tệ.

Rất nhanh đi tới bên hồ, lão chèo thuyền hoà nhã cười nói: "Công tử tới rồi? Thịnh mau lên thuyền, rượu và thức ăn đều đã chuẩn bị xong rồi! Đúng rồi, sao không thấy thiếu chủ?"

Hàm Quang bất thành linh liếc mắt nhìn ta, lòng ta trống rỗng lắc đầu.

"Có lẽ sẽ đến muộn một chút, mặc kệ hắn, chúng ta đi thôi."

"Ai, được!"

Thuyền cũng không lớn, hai đầu đều bày ra một cái bàn, một bên bày vài món ăn, một bầu rượu ấm, một bên bày một bàn cờ đánh dờ. Hàm Quang phân phó lão nhà dò thu bàn cờ lại, để cổ cầm xuống, đầu tiên là thử gảy mấy âm, tiện đà chậm rãi gảy tấu một bài nhạc hoàn chỉnh.

Ta chỉ cảm thấy êm tai, nhưng nghe không hiểu ý vận bên trong.

Thuyền nhẹ nhàng lay động lên, tưởng là chèo đến giữa hồ, ta ăn vài miếng thức ăn, xốc liêm trưởng lên đi ra ngoài. Mặt hồ rộng, gió đêm chậm chậm, giọng nói nữ tử nhẹ nhàng ngọt ngào rõ ràng dễ hiểu mà phiêu đảng, ta thích ý nhắm mắt lại.

“Ông lão, chèo thuyền lâu như vậy, ông có mệt không?” Ta nói thầm, nhưng không ai đáp ta, ngẩn người, ta đột nhiên mở mắt ra, nhìn ra bốn phía.

Thuyền đang di chuyển, hồ đang lay động, người cũng không thấy.

Ta lui ra phía sau, lòng thoáng chốc sinh ra một đóng hoảng loạn, Hàm Quang! Có phải Hàm Quang đã xảy ra chuyện hay không?

Tiếng đàn bắt đầu khẩn thiết, Hàm Quang nhắm chặt mắt, nhú mày.

Một nữ tử ngồi đối diện với hần, quần áo màu xanh, con người tiên thủy (cắt nước, có phải không? __=), lúc nàng cong môi cười lộ phong tình vô hạn, rất giống như hồ nước sâu rộng này.

“Tiên quân” Nàng nghiêng nghiêng đầu, đẹp đẽ cười: “Thiếu chủ không ra ngoài thành, ngài cần gì phải xen vào việc của người khác chứ?”

Ta nghe thấy một luồng yêu khí, lại nghe thấy được lệ khí trên người yêu quái khác không nghe được.

“...Hàm Quang!” Ta gọi một tiếng, vươn tay muốn đánh về con yêu nghiệt kia, tay hạ xuống người nàng, lại xuyên qua người nàng, nàng cười khanh khách: “Đánh không được! Đánh không được!”

“Người!” Ta tức giận đến nghiến răng.

Nàng cười tủm tỉm nói: “Bạch công tử bớt giận, tiên quân là thượng khách của phu nhân, nô tỳ không dám làm ngài ấy bị thương.”

“Người là người của phu nhân?”

Hàm Quang mở mắt ra, ánh sáng nơi đáy mắt sắc bén như kiếm, chỉ thấy hần bỗng cười, thấp giọng nói: “Giao hẹn là chỉ cần phá ảo trận của người, là thiếu chủ có thể ra khỏi thành sao?”

Nàng rung mình, thu lại vẻ cười đùa: “Đúng.”

“Vậy đắc tội rồi...”

Tiếng đàn bén nhọn cất cao, ‘Đặng’ một tiếng, dây đàn đứt, nàng buông mắt nhìn thân thể chính mình từ từ trong suốt: “Phu nhân nói, ta đánh không lại ngài, lúc trước ta còn không tin, bây giờ... Tin...”

Ta kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, có chút ngu si.

“Tiên cư, tha lỗi nô tỳ lớn mật hỏi một câu, ngài giúp thiếu chủ, ngài làm vì cái gì?”

“Không sao cả, chỉ là xuất phát từ tình bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Nàng cười đến có chút bi thương: “Thành chủ Phụng Thiên Thành từ trước tới nay không có bằng hữu gì cả, thiếu chủ từ nhỏ chỉ là một hài tử cô đơn...” Thanh âm phiêu tán trong gió, nàng biến mất vô tung: “Nếu như ngài ấy có thể rời khỏi nơi đây, khuyên ngài ấy đi nhân gian một chút đi, nơi nào phồn vinh huyền ảo, là một nơi tốt để đặt chân...”

Mặt hồ một mảnh trầm tĩnh, tiếng ca vang lên, lão nhà dò phe phẩy mái chèo thuyền, thấy ta nhìn ông, ông quay đầu hàm hậu cười: “Công tử, đi ra trạm đi, bên ngoài thoáng khí!”

“...Không đâu.”

Ta buông liêm trưởng, ngồi bên cạnh Hàm Quang, yên lặng nhìn hần.

Ánh mắt Hàm Quang khẽ nhúc nhích, thanh âm rất thấp, nhưng mang theo một nỗi rã rời: “Bạch Hân...” Dương như hần muốn chạm vào khuôn mặt ta, trong lòng ta hơi đau, bất giác tự cầm lấy ngón tay lạnh lẽo của hần, lướt nhẹ đến gần hôn lên môi hần.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Lòng không bức hấn, nhưng lại có thêm một nỗi buồn sợ bị mất đi bao trùm lý trí.

Trong đầu không thể suy nghĩ gì cả, chỉ là muốn ôm chặt lấy hấn, hôn hấn, tựa hồ như vậy là có thể cảm thấy hấn còn sống trên đời này rõ ràng hơn.

Môi Hàm Quang rất lạnh, giống như nhiệt độ hiện giờ trên người hấn. Ta dùng sức gặm cắn môi hấn như điên rồi, đầu lưỡi trong nháy mắt duỗi vào khoang miệng ấm áp, trái tim đều đang run rẩy.

Hấn có một đoạn thời gian dài không có phản ứng, chỉ lẳng lặng nhìn ta, ánh sáng loé ra từ đáy mắt như sao, nhưng mà ta lại dần dần từ trong màn kịch một vai cảm thấy khí lực mất hết, cuối cùng tỉnh táo lại, rời khỏi một chút.

“Bạch Hàn...”

Hàm Quang thấp giọng gọi, âm thanh oa oa.

Ta rũ đầu không nhìn tới vẻ mặt của hấn, khớp hàm cắn quá chặt chẽ, rất sợ nhin không được một người liền ra tay đánh hấn.

Hàm Quang là một tên vô liêm sỉ, ta đã biết từ trước! Mặc kệ là quyết đấu với giao long, cứu ta trong Mê Vụ Lâm Sâm, thậm chí vào giờ khắc này, hấn cũng đang mạo hiểm sinh mệnh!

Ta giận hấn ba trăm năm, nhưng một khắc chưa bao giờ muốn hấn chết, nhưng mà lần này tới lần khắc hấn không quý trọng chính mình như vậy, lẽ nào số phận của kẻ khác so với bản thân hấn còn quan trọng hơn?

Hấn duỗi tay kéo ta, ta vô thức phát tay hấn.

‘Ba’ một tiếng, vang đến ánh nền cũng hơi hoảng động.

Hàm Quang dường như ngẩn người, ta đánh mắt thoáng nhìn lên mu bàn tay hấn phiếm hồng một mảnh, cũng có chút hồi hận. Bên ngoài tiếng ca ngọt ngào phiêu tán vào đây, trong lúc đó bọn ta lại càng có vẻ trầm mặc.

“Ta phải về...”

Ta vừa muốn đứng lên, Hàm Quang bất thành linh dùng sức ôm ta. Hai người chúng ta cùng giãy dựa ngã xuống đất, lão nhà đồ nghe tiếng, hoang mang vội vàng vén rèm muốn vào.

Hàm Quang lạnh lùng nói: “Không được vào!”

Ta nhìn thấy bóng đen trên liềm trường dần dần nhạt đi, trong lòng cuống lên, cũng ngoảnh mặt không từ thể diện, muốn mở miệng gọi hấn, vậy mà mới phát ra nửa âm tiết, bởi môi lạnh lẽo của Hàm Quang liền bắt đầu đè ép.

Hấn xâm nhập vào giữa chân ta, sử dụng lực nhanh nhẹn ép ta đến không thể động đậy.

Thật là muốn đánh bay hấn, với khí lực của ta cũng không phải là không có khả năng, nhưng hiện tại thân thể suy yếu của hấn nhất định sẽ thụ thương. Ta không đành lòng, trong lòng mới mềm yếu nhượng bộ một bước, hấn giống như cảm thấy được, trong cổ họng phát ra một tiếng cười nhẹ, đầu lưỡi cuộn xoắn, hôn lại càng sâu.

Hô hấp bỗng nặng nề, hấn bất thành linh lui ra, trên cao nhìn xuống ta.

Ta nghĩ đáng về ta bây giờ nhất định là cực kỳ chật vật, nhưng mà cũng không muốn tỏ ra yếu kém trước mặt hấn, không khỏi trừng lớn mắt nhìn thẳng hấn, Hàm Quang hốt nhiên cười khê một tiếng, cúi đầu. Ta cho rằng hấn lại muốn hôn lên, vậy mà hấn chỉ hôn trán ta, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ với chóp mũi của ta, ôn nhu đến cực điểm.

“Bạch Hàn...”

Đáy lòng bị hấn gọi đến run lên, Hàm Quang nói: "Ta đã đợi nụ hôn này của ngươi bao lâu, ngươi biết không?"

".... Vậy ban này một chút phản ứng ngươi cũng không có!" Rống xong câu này, chống lại đôi mắt mang theo ý cười của hấn, mặt ta trong nháy mắt liền đỏ lên oán hận nói thêm: "Ngươi nên sớm chết sớm siêu sinh, đừng có mỗi lần muốn đi chết là kéo ta theo! Nói cho ngươi, ta một cái quan tài cũng sẽ không chuẩn bị cho ngươi..."

Dừng một lúc, hấn lại thấp giọng nói: "Bạch Hân, ta sẽ không chết, mặc dù Chúc Tú phu nhân không muốn thiếu chủ ra khỏi thành, nhưng mà dù cũng cũng là mẫu thân thân sinh của hấn, sẽ không muốn hấn chết. Hồ yêu lại là có quan hệ từ nhỏ giúp chủ lớn lên, thật đâu cam lòng làm khó dễ hấn?"

"Ngươi thích Nam Phong?"

Hàm Quang nhíu nhíu mày: "Ngươi nghĩ đến đâu rồi? Ta với hấn là bằng hữu, giúp hấn là..."

"Xuất phát từ tình bằng hữu."

"Ừ."

"Vậy hấn thích ngươi?"

Hàm Quang cười rộ lên, đầu ngón tay thon dài khều mái tóc ta rủ xuống bên tai, thờ ơ nói: "Cái này.... Ngươi đi mà hỏi hấn..."

Nhìn cái kiểu đắc ý của hấn kia!

Ta hừ lạnh một tiếng: "Thỉnh tiên quân đi xuống khỏi người ta, hôm nay trò hay như thế phát sinh, đã một chết đi rồi, không muốn ở cùng một nơi với ngươi nữa!"

"Nói quái gở" Hàm Quang cười nói: "Ngươi đang ghen?"

"..."

"Nói đi! Đường đường Bạch Hổ đại nhân, lẽ nào đến một việc nhỏ như thế cũng không chịu thừa nhận?"

Ta trừng hấn, hấn nhìn ta.

Nửa người dưới kề gần nhau quá gắt gao, không bao lâu ta đã có thể nhận ra biến hoá rất nhỏ của hấn, mắt không khỏi mở lớn hơn nữa, ta run giọng, nổi giận đan xen: "Ngươi, ngươi tên cầm thú!"

"Hử, nói có lý." Hàm Quang gật đầu, âm thanh hấn rất dài.

"..." Ta không nói gì mà chống đỡ, đây không phải là tự mua dây buộc mình sao?

"Ngươi tránh ra! Nơi quỷ quái này ta một khắc cũng không muốn đợi thêm nữa, nếu thân thể của ngươi tốt đến mức có thể quản việc đầu đầu của người khác, bây giờ lên đường trở lại thiên đình cũng không thành vấn đề đi?"

Hàm Quang nói: "Ngươi hôn ta một chút nữa."

Thuyền đại khái tới giữa hồ, lão chèo thuyền không chèo nữa, chỉ là để thả nó theo hồ nước dập dờn nhẹ nhàng. Ánh sáng màu vỏ quýt trong đáy mắt hấn toát ra ngọn lửa động nhân, ánh mắt này hình như có nhiệt độ, làm ta nóng một chút, luống cuống không lựa đường hạ mắt.

"Hàm Quang..."

"Hử?" Hấn lẳng lẳng chờ, dường như cực kỳ có kiên trì.

"Sau này ngươi có làm loại chuyện ngu xuẩn này nữa, trước tiên phải nói cho ta biết!"

"Được."

"Đừng tưởng ngươi là thần tiên thì có nhiều mạng, con người cũng không tiếc mạng như ngươi!"

"Được."

Trong lòng thoáng chốc mềm xuống, ta đánh mắt nhìn hần, thấp giọng nói: "...Không được dùng thân thể cản tên cho ta, ta phạm sai lầm, ta nguyện ý tự mình gánh chịu, cho dù chết cũng được, cũng không muốn người vì ta mà chết."

Hàm Quang nhợt nhạt cười: "Nghe người nói vậy, tuy rằng rất vui, nhưng mà ta không làm được."

Mấy năm nay hần nói chuyện, chỉ cần có một chút mị mớ, ta nghe hiềm khi có thể hiểu được, nhưng mà lúc này ta lại dường như là hiểu ra gì đó, trái tim bị trướng đến ảm áp, làm cho khoé mắt cũng chua chát khó che giấu.

"...Người đến đây chút!" Ta hàm hồ nói.

"Cái gì?"

"Ta nói người cúi đầu xuống chút!" Có chút không được tự nhiên gào hét câu này, ta kéo hần xuống chút, môi có chút hấp tấp mà thô lỗ đánh lên, cắc môi hần.

Hàm Quang cười nhẹ một tiếng, nhu thuận hé miệng, để ta vói vào.

Trong lòng ta vui vẻ, thập phần hưởng thụ đầu lưỡi giao triền mướt vào cùng hần, nụ hôn này không ngọt bằng nữ tử, nhưng mà hơi thở sạch sẽ của hần lại vượt qua tất cả. Ta thích hần, ta đương nhiên là thích hần! Sợ hần theo ta mất mạng như thế, ghen tị hần đối xử tốt với người khác như thế...

Nương tử! Hần là nương tử nhà ta đó! Đương chỉ có thể một người là ta! Nhị hoá Nam Phong kia nếu đến quấy rối hần, xem ta chẳng đánh gã đến răng rơi đầy đất!

Ta đang mừng khắp khởi nghĩ, không biết hần đoạt lại quyền làm chủ khi nào, trong khoang miệng quấy rối đầu lưỡi ta, riu rít có tiết, cái lỗ tai nghe được dường như cũng nóng muốn nứt ra.

"Đừng ưm..."

Ta dùng đẩy hần, biểu ý kháng nghị.

"Nương tử? ưm?" Hơi thở nóng hổi xẹt qua vành tai, cùng lúc đó, bàn tay hơi lạnh của hần dò xét tiến vào, tinh tế vuốt phẳng dọc theo đường thắt lưng, kích thích đến cả người ta run lên.

...Hồng bét, không xong! Lỗ miệng nói lúc nào?

Ta nghiêng đầu thở dốc, cái môi nóng ướt dọc theo khoé miệng một đường lan xuống phía dưới, nơi Hàm Quang chạm vào cũng dường như thiêu đốt, đến hô hấp cũng nóng hổi đến không tưởng nổi.

Sau cùng bắt được một tia trấn tĩnh, ta một người xoay người ngăn chặn hần, động tác quá lớn, hai bên thân thuyền lay động. Hàm Quang đưa tay giúp ta vén tóc rủ xuống vai, trong đôi mắt hàm chứa nụ cười, nhưng ôn nhu đến sắp chảy ra nước.

Bộ dáng dập dềnh này của hần, như là nuông chiều tất cả tùy hứng của ta.

"..Người đừng động, ta đến!"

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Nói một phen hào ngôn tráng ngữ⁽¹⁾ như thế, ta cố lấy dũng khí cõi y phục hần ra, Ham Quang thuận theo động tác của ta, nhưng nhân tình như là mọc ở trên mắt ta, chưa xê dịch một tẹo nào.

(1) Hào ngôn tráng ngữ (): lời nói hào hùng.

Ta cảm thấy xấu hổ, hơi nóng trên mặt một hồi cao hơn.

Nhắm mắt, đáp lại đè xuống cùng hần môi lưỡi tương giao, sau khi hôn một lần, y phục hần chỉ bị cởi ra phân nửa, ta lại gần như bị lột ra sạch sẽ. Hần vẫn giả hoạt như thế này...

Ngón tay Hàm Quang dọc theo khe trượt xuống phía dưới, có chút ngứa, ta tránh né, tạm thời tránh khỏi ngón tay, nhưng thế nào cơ thể cũng không tránh khỏi nhanh chóng trở nên vui sướng. Hắn cười cười, tay nâng mông ta đứng đưa, động tác này tới cực kỳ đột nhiên, ta chỉ kịp nắm bờ vai của hắn để ổn định thân thể.

Nhưng mà không ngờ đến động tác luân phiên này, lại đem nhũ tiêm đưa tới, hắn cắn liếm lộng.

Ta kinh ngạc, tinh lực chớp mắt nảy lên khuôn mặt, cắn răng nói: "Người người người nhả ra!"

Hắn đơn giản giương mắt liếc ta một cái, lại cúi xuống dưới, răng như là muốn nghiêm phạt tinh tế ma sát. Ta chịu không nổi bật ra rên rỉ, gian kế Hàm Quang thực hiện được, cúi đầu cười lên: "...Vị ngon!"

Ta cúi đầu nhìn chính mình, một bên mới bị người mút vào mà có vẻ sưng đỏ, một bên bị không khí lạnh lẽo làm dựng đứng, như là cực kỳ khát vọng được âu yếm.

"Câm miệng!" Ta đỏ mặt rống.

Bản thân *** dâng như vậy, ta thực sự không thể nhìn được. Hàm Quang nhận ra ta muốn trốn, thân thể hơi khởi động hôn ta. Nụ hôn này, lại đơn giản chạm lên hoả khí bên trong, phải chăng trong đầu quá choáng váng, không còn lo suy nghĩ chuyện khác được?

Ngón tay hắn dò xét đi vào, bôi thuốc mỡ bằng băng lạnh lạnh tỉ mỉ sau đó mở rộng, mới đỡ ta ngồi xuống. Ta nhất nhất làm theo, nháy mắt hắn kịch liệt đánh vào trong, ta mới biết tư thế này tiến vào có bao nhiêu sâu.

"Có ổn không?" Hàm Quang dường như cố gắng ẩn nhẫn, âm thanh thở dốc đến phiên tình mà dài lâu.

Trong lòng ta hối hận không kịp, nét mặt cũng không nguyện chịu thua, ngay lúc hắn khàn giọng hỏi, chỉ là cắn răng nói: "Chút thủ đoạn trẻ con này lừa được ai..."

"Thế nào? Tướng công?" Hàm Quang lo lắng nói: "Nương tử nhà ngươi hầu hạ tốt chứ?"

"..."

"Tướng công đánh giá thế nào?"

Hắn cười cắn lỗ tai ta, vừa thúc vào thúc ra, bên hông ta như nhũn ra, bất ngờ không kịp phòng bị kêu lên. Nhà đồ còn đang bên ngoài, ta chỉ cần nghĩ đến điểm này, đã hận không thể lập tức đập chết Hàm Quang!

"Thế nào? Nói."

"Ừm...Tốt....A...Tốt, rất tốt...."

Ta có chút muốn khóc, sớm biết rằng chó nên cố kỵ mặt mũi mà nói lung tung.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, ta trong tầm mắt lão đạo lắc lư thấy biểu tình đắm chìm của Hàm Quang, cả dòng hình ảnh thấy trong sách trước kia lúc này lại nảy lên trong đầu, kích động, cũng thử dùng phối hợp với động tác vuốt vào nhả ra của hắn.

Hàm Quang giật mình, lập tức nheo mắt lại cười rộ lên: "Học ở đâu vậy?"

Ta phân biệt rất rõ trong tiểu dung này phát ra vài mùi vị nguy hiểm, run rẩy nói: "Tự, tự học thành tài!"

"Hừm." Hắn bỗng xoa người áp ta trên mặt đất, một lần nữa từ phía sau tiếng vào, rất thô lỗ, rất vội vã, thúc vào trong lòng ta cũng không kém là bao nhiêu, ta không chịu nổi loại kích thích này kêu lên!

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng nước tùm tùm, lão nhà đồ có lẽ bị ta làm sợ đến trượt chân rơi xuống nước, âm thanh thấm thiết kia còn vang dội hơn so với ta.

Lúc...

Lúc ta nhớ rõ ta chửi hắn ầm lên, sau đó lại...

Ta hôn mê.

Việc này có chút hỏng bét, lúc tỉnh lại, bọn ta đang ở trên mã xa vút nhanh chạy băng băng. Hàm Quang ôm ta, giảm thiểu phần lớn rung động xóc nảy.

“...Quay về Thiên Đình rồi?”

Ta hỏi, trong âm thanh khàn khàn bỗng khiến ta nghĩ tới màn tình ái hôm qua kia, xấu hổ đến cực điểm.

Hàm Quang ôm lấy nắm chặt tay ta, bên tai cười khẽ: “Ừ, người ngủ rất ngon, ta không nỡ gọi người. Chuyện này, đến phu nhân cũng vô cùng thương cảm, cũng không trách cứ, ngược lại bảo ta chiếu cố người.”

“Ai muốn người chiếu cố! Ta đường đường Bạch Hổ đại nhân...Ồi! Thắt lưng của ta! Thắt lưng!”

Ta thắt lưng đang muốn phản bác, vậy mà bên hông bất ngờ đau nhức, không ngừng ờ đây, đến cả nơi cảm thấy thẹn phía dưới đã kêu gào bất mãn.

Hàm Quang hôn hôn mặt ta, bắt đắc dĩ nói: “Được, ta bị thương nặng chưa lành, xem như người chiếu cố ta được rồi, đừng lộn xộn được chưa? Về tới, ta cho người nhả một cái.”

Ta mệt chết mệt sống, toàn thân đều đau nhức, hần chế giễu, một bộ dạng ăn uống no đủ thần thanh khí爽.

Hắn đuổi tay tới, giúp ta vuốt ve, phương diện này lực đạo cầm nắm của hắn luôn luôn tốt. Ta thoải mái hừ hai tiếng, an tâm tựa ở trong lòng hắn, rất ấm áp, ta bắt giác lại nhắm mắt lại.

Hồn dỗi ghen ở trong lòng chưa kịp ngưng tụ, thì đã ta ngủ đi quên mất.

~~Nhiệm vụ không hoàn thành, còn nán lại Phụng Thiên Thành nhiều ngày thế này, nếu Ngọc Đế không hiểu rõ ta, lúc này e rằng phải hoài nghi ta với Hàm Quang làm phản.

Ta tự biết có tội, hồi phủ xong, cũng không nghỉ ngơi, gọi Tiểu Hồ vẽ mặt nước mắt nước mũi chảy loạn, đem kim đăng điều (cây roi mây bằng vàng TTvTT *đét đít-ing*) ta đặt trong nhà kho đem ra.

Tiểu Hồ lấy làm kinh hãi, cũng bất chấp khóc, thút thít nói: “Đại vương! Người muốn thứ đó làm gì?”

Ta chấp tay xuyên qua quần hai vòng, nghiêm túc trầm ngâm nói: “Chịu đòn nhận tội.”

“A? Lớn quá!” Tiểu tử này căng thẳng nhìn liền nói lắp: “Ngài ngài ngài phạm tội gì, tội gì?”

“Xuyết...” Ta dùng ngón trỏ chặn môi, hạ giọng nói: “Đừng có rêu rao! Nếu bị Hàm Quang tiên quân biết được, ta sẽ nhổ sạch lông của người!”

Từ Phụng Thiên Thành trở về, Hàm Quan đã ngụ ở trong động phủ của ta.

Bọn hạ nhân không biết quan hệ giữa ta và Hàm Quang đã trở lại bình thường (và bước lên một tầm cao mới TTvTT), mới đầu còn nơm nớp lo sợ, sau đó lại thấy ta phái người một phen bố trí phòng cho hắn, mới chợt tỉnh ngộ. Việc này được rồi, người người tranh nhau tặng thức ăn cho hắn, thái độ còn ân cần hơn lúc hầu hạ đại vương ta!

Sao ta lại không nhận ra rõ ràng trong phủ ẩn dấu nhiều kẻ phản bội như vậy chứ! Nhìn một cái hai cái mặt bao quanh như cổ! Ta nghiêng răng nghiêng lợi, chợt thấy Tiểu Hồ, lại cảm thấy vui mừng!

Bao nhiêu năm nha...

Chỉ có con hồ ly này đối với ta trung thành...

Lòng ta hoài niệm thương yêu, muốn đuổi tay xoa đầu nó, Tiểu Hồ bất thành linh đuổi thẳng cổ, trừng to mắt, nhỏ giọng nói: “Vẫn là đại vương nhìn xa trông rộng! Hôm nay Hàm Quang tiên quân nhập Bạch Hổ phủ, chúng ta đúng là không thể trêu vào!” (= _ = không hiểu)

“...Biến!”

Ta một chưởng đập cái muôi vào đầu nó, tức giận nổi trận lôi đình! Người phản bội! Rốt cuộc ai là chủ nhân Bạch Hổ Sơn a!

“Đại vương...” Tiểu Hồ uỷ khuất nhìn ta.

“Làm gì phát cáu nhiều như vậy?” Một người tựa cửa, mặt mũi hẩn trong lúc đó hiện ra tâm tình miễn cưỡng, thoát nhìn so với trước đây... Càng bị ối....

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Ta quỳ tồm xuống mặt đất, ôm cổ chân ngài, than thở khóc lóc mà kể lể:”Kiền đa ơi, nhi tử ta khổ lắm, ngài nhất định phải làm chủ a

~“Gào rú đủ chưa?”

Ngọc Đế móc móc lỗ tai, đem thứ linh tinh cầm trong tay ném vào đầu ta:”Giờ nom tiền đồ của ngươi xem! Mất mặt!”

Tiểu Hồ sững sờ nhìn chúng ta, thấy Ngọc Đế cũng quên hành lễ, ta đoán trước đứa nhỏ này bị dọa choáng váng, cảm thấy thương hại, phát phát tay, mau mau bảo nó đi ra.

Ngọc Đế một bên bóc đậu phộng bên bàn, một bên lưỡi biếng nói:”Nói đi, có gì muốn nhắn nhủ?”

... Nhắn nhủ? Nhắn nhủ di ngôn sao?

Ta gạt hai hàng nước mắt, khóc lớn nói:”Ta không muốn chết a! Ngài rõ ràng biết nhiệm vụ này vốn không có khả năng hoàn thành mà, còn phái ta đi! Có cha ai nhẫn tâm như vậy không? Nương ta trên trời có linh thiêng...”

“Ta hình như không phải cha ruột ngươi.”

Ta khóc thút thít nói:”Miễn cưỡng xem là vậy a~.”

Ngọc Đế suy nghĩ một chút, bỏ hột đậu phộng vào miệng, nhai đến có mùi vị, gật đầu:”Ừ.”

“...Cha ơi!” Ta thấy có hiệu quả, gia tăng cường độ than khóc:”Người của Phụng Thiên Thành quả thực là hồng thủy mãnh thú(1)! Nếu không nhờ Hàm Quang, nhi tử ta thiếu chút nữa là chết rồi! Mai sau không có ta trước mặt ngài hầu hạ dưới gối, cuộc sống của ngài cũng khổ rồi cha ơi cha...”

(1) Hồng thủy mãnh thú(): Ví von tai họa rất lớn. Mãnh thú: dã thú tàn ác ăn cả người lẫn vật. Xuất phát câu nói của Mạnh Tử trong thiên thứ ba của phần Mạnh Tử thượng của sách Mạnh của Mạnh Tử:”Tích giả vũ ức hồng thủy nhi thiên hạ bình, chu công kiêm di địch, khu mãnh thú nhi bách tính trừ” (Tức: Ngày xưa vua Vũ (vua triều Hạ) đim hồng thủy xuống mà thiên hạ bình, Chu Công hai lần giết giặc, đuổi mãnh thú mà bách tính yên.) TTvTT bạn diên cuồng rồi.

Ngọc Đế nói:”Hừm, Hàm Quang đâu?”

Ta run môi, không hé răng.

Hiện tại Hàm Quang có thương tích trong người, đâu chịu được dày vò của lão vương bát này?

Không được! Tướng công tốt đâu sẽ để nương tử mình chịu phạt? Tuy rằng nói nương tử này thực sự anh dũng...

Ngọc Đế lại hỏi một lần, ta vụt một cái rút ra kim đăng điều, rưng rưng cắn răng nói:”Ngài phạt ta đi! Việc này một chút cũng không liên quan đến hẩn, hẩn cũng đã tận lực, nếu như không phải bị ta liên luy, hẩn sẽ không bị thương, sớm đã lấy được Phụng Thiên Thư...”

Ngọc Đế trầm ngâm nói:”Nói như vậy, các ngươi không đem Phụng Thiên Thư về được?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Nói như vậy, các ngươi phụng sự bất lợi, cần phải chịu phạt?”

“...À? Ngài nói, nói là Phụng Thiên đã tới tay ngài rồi!” Mặt ta trừng lớn, có chút không tin lắm bầm nói:”Làm sao lấy được? Chúc Tú phu nhân đã đưa cho ngài?”

Thượng đế một ngụm trà nóng, tiểu dung mịt mờ sau sương trắng có chút mờ nhạt mơ hồ:”Người cho la trăm chỉ biết phái hai người ra ngoài sao? Vậy có phần rất ngốc...”

“Kiền đa...”

“Được rồi” Ngọc Đế nâng ta dậy, ôn hòa nói:”Trên đất lạnh, mau đứng lên.”

“Xuất ngoại một chuyến, người chịu khổ rồi.” Ngọc Đế lại nói:”Người đã vì ta bôn ba cực khổ, không có công lao cũng có khổ lao. Trăm lời hứa nghìn vàng, từ trước đến giờ không nuốt lời, trước hứa cho người phần thưởng này!”

Ta ngơ ngác nói:”Trước kia ta cầu ngài phần thưởng gì?”

“Cho người một phòng toàn mỹ thiếu nữ, thế nào? Hài lòng không?”

“...”

“Ha! Nhìn thần sắc của người hài lòng chết đi được! Đến mặt cười cũng giật giật! Kỳ thực không cần khẩn trương, kiền đã hiểu rõ, người muốn việc này đã rất rất lâu rồi...”

“....Không muốn được chưa?”

“Không được! Lời vàng trăm đã nói, há có thể tùy tiện thu lại?” Ngài hung hăng trừng ta.

“Rốt cuộc là thể diện ngài quan trọng hay hạnh phúc của nhi tử ngài qua trọng?!” Ta không cam lòng yếu thế trừng lại.

“Thể diện.”

“...”

Cái gì sấm sét giữa trời quang, hiện tại cuối cùng ta đã hiểu rõ!

Kiền đa! Ngài đúng là xấu! Không phải ruột rà!

Ngọc Đế bức ta thành thân, đối tượng là Mẫu Đan tiên tử trong vườn Bách Hoa, đổi lại trước kia ta đã sớm vui vẻ hoa tay múa chân vui mừng. Trước tiên không Ngọc Đế chính miệng hứa hôn là một vinh hiển, thì lúc nói về tướng mạo phẩm chất của Mẫu Đan tiên tử, trong cả Thiên Đình cũng là hạng nhất hạng nhì.

Ta còn có gì bất mãn?

Không, ta không bất mãn, ta là sợ hãi.

Bởi vì tin tức truyền ra thành ta chủ động thỉnh cầu Ngọc Đế hứa hôn, lúc đầu Hàm Quang đã phát tay áo trở về Tiên Quân động phủ của hắn, ta chưa kịp tới gặp mặt hắn một lần, đã bị nhốt ngoài đại môn.

Phía trên tạo áp lực, Hàm Quang đóng cửa không gặp.

Ta trái lo phải nghĩ, nghĩ đến, bản thân gầy đi còn một vòng. Tiểu Hồ đối diện với một bàn đầy thức ăn ngon không mà ta một mực không động vào miệng, lo lắng nói:”Đại vương, ngài tốt xấu nên ăn một miếng chứ...”

“Không thích.”

Ta dờ ra, Tiểu Hồ đến nhìn ta phát ngốc, ghen một lát, nhỏ giọng nói:”Đại vương, ngài không muốn thú thê sao?”

“Muốn” Ta gật đầu, không yên lòng nói:”Nhưng ta đã có nương tử, hắn tốt như vậy, ta làm sao có thể đi ngược lại với lời thề, đi thú nữ tử khác đây?”

“Hử? Vậy, cô nương nhà ai há?”

“Không phải cô nương, là một nam nhân kết nghĩa...”

“Hả!”

“Hàm Quang.”

Ta nhẹ giọng đọc ra tên này, ngực một vàng ảm áp, cơn khó chịu tích tụ trong lòng kia tựa hồ rơi rớt không ít. Bang một tiếng, mộc bàn(mâm bằng gỗ) trong tay Tiểu Hồ rơi xuống trên mặt đất, bọn ta chủ tới hai người kinh ngạc nhìn nhau.

Bỗng nhiên ý thức được ta mới vừa nói gì đó, mặt ta với mặt của Tiểu Hồ cơ hồ là trong lúc nhất thời cùng lúc đỏ lên.

Tiểu Hồ lắp bắp nói:"Quả nhiên quả nhiên.... Tin đồn mấy tiểu yêu nói, là thật..."

"...Đồn đãi gì?" Ta nhú nhú mày, tăng thêm nghi ngờ.

Tiểu Hồ cũng không chịu hơn được nữa, tựa hồ là nghĩ tới gì đó, sắc mặt nó đỏ càng thêm lợi hải, nhặt mộc bàn lao đảo chạy đi ra:"Đại đại đại vương, ta đi ra trước!"

Ngày kết hôn dần đến gần, thật sự là không thể kéo dài thêm nữa, ta cố lấy dũng khí đi tìm Hàm Quang.

Ước chừng là ba trăm năm qua oán hận của ta với Hàm Quang kéo dài rất sâu, vẻ mặt nha hoàn bên kia đối với ta cũng không hoà nhã, gõ vào thiên môn(cửa thiên đình) lớn đã cũ, nhưng làm sao cũng không vào được.

Chống lại mặt trời chói chang ngoài đại môn vừa lắc lư một canh giờ, ta suy nghĩ một chút, cần rằng một cái biến về hình dạng Bạch Hổ còn bé. Tuy rằng ta đường đường Bạch Hổ đại nhân làm vậy dường như có chút... Không biết xấu hổ, nhưng mà cũng không quan nhiều như vậy nữa!

Nha hoàn mở phần khe hở, cau mày nói:"Đại nhân, nô tỳ đã nói, tiên quân không ở đây, thỉnh ngài..."

Ta yếu ớt kêu hai tiếng, nàng ngẩn người, bất thành linh kinh hỉ nhảy dựng lên, một tay ôm lấy ta vào lòng, cười dài nói:"Tiểu Bạch Tiểu Bạch, người đã trở về? Chạy đi nơi hoang dã nào mất? Lâu như vậy cũng không về nhà!"

Ta âm thầm trở mình khinh bỉ, đuôi lại lấy lòng tự lắc lắc.

Tiểu nha hoàn vui không kiềm được, một đường đi nhanh mang ta vào trong phủ, kêu to nói:"Tiên quân! Ngài đến trông xem, là ai đã trở về?"

Hàm Quang ngồi đọc sách dưới bóng râm tàng cây, nghe thanh âm chậm rãi ngẩng đầu lên. Trong lòng ta căng thẳng, giấy dựa nhảy xuống từ trong lòng tiểu nha hoàn, chạy đến trước mặt hắn, hơi ngửa đầu nhìn hắn.

Ánh mắt hắn lẳng lặng, mềm mại ôn hoà.

Ta thoáng chốc có chút uỷ khuất, chuyện thành thân không phải ta tự nguyện, tại sao hắn cứ tuyệt không cho ta cơ hội giải thích?

Bàn tay hắn qua đây, tựa hồ muốn xoa lên đỉnh đầu ta, ta thoả mãn hí hí mắt, đem đầu đến gần như làm nũng cọ cọ. Vẻ mặt Hàm Quang có chút hoảng hốt, rất nhanh, hắn thu tay, thản nhiên nói:"Ôm đến làm gì? Ném đi."

Tiểu nha đầu kinh ngạc:"Tiên quân.."

Ta cũng giật mình, mắt thấy hắn vứt sách xoay người muốn đi, bất chấp nhiều như vậy, biến hình trở lại ôm cổ hắn từ phía sau, sốt ruột nói:"Hàm Quang! Người đừng tức giận! Hãy nghe ta nói..."

"Thỉnh Bạch Hổ đại nhân buông tay."

"Không buông."

"...Người thật không buông?"

Âm thanh Hàm Quang trầm xuống, đây là dấu hiệu hắn muốn phát hỏa, ta nhắm mắt, liều mạng bám lấy hắn không buông, câu nói hồi lâu nghẹn ở trong lòng lúc này thốt ra:"Hàm Quang, ta thích người!"

Gió từ bên tai thổi qua, lá cây trên đỉnh đầu sà sạt rung động, sau đó, mọi âm thanh đều yên lại. Nhiệt độ cơ thể hắn cách quần áo hơi mỏng truyền đến, lại giống như nóng đến khiến tim cũng từng hồi từng hồi co rút.

Hàm Quang giật giật, ta lập tức ôm càng chặt thêm, thì thào nói: "Thực sự rất thích người... Người đừng không để ý tới ta, ta cảm thấy... Khó chịu..."

Thân thể Hàm Quang cứng đờ.

"Việc hôn sự này không phải là ta sở cầu, Ngọc Đế ngài ấy cưỡng ép nhét cho ta, ta cũng không muốn. Ngày mai... Không đúng, đợi một lát ta phải đi nói rõ với Ngọc Đế..."

"..."

Nói thành như vậy hắn cũng không phản ứng, ta không khỏi nổi giận nói: "Quyết định theo ở bên cạnh người, ta đây cả mạch coi như là đoạn tử tuyệt tôn, bây giờ người lại phát cáu với ta, chẳng lẽ là nhất định ta sẽ thành thân với nữ tử khác, như vậy không tin ta sao?"

Đầu vai Hàm Quang khe khẽ run run, vẫn là không hé răng.

Ta tức giận đến lướt đến trước mặt hắn, còn chưa mở miệng mắng hắn, chỉ thấy nơi khoe miệng hàm chứa nụ cười, trong ánh mắt một mảnh ôn nhu.

Ta ghen hòng nhìn trần trối: "Người..."

"Nhiều ngày không gặp, người lại làm khổ bản thân đến mệt mỏi như vậy" Hàm Quang sờ soạng mặt ta, mày nhíu lên lại giãn ra, cười cười, ôn nhu nói nhỏ: "Muốn người nói một câu thích, sao cứ khó như vậy, làm khổ ta hao phí tâm cơ như vậy. Kết quả là thấy người như thế, vẫn yêu thương mình ta..."

Hàm Quang lại tới gần ta: "Bạch Hàn, sao không nói lời nào?"

....Lại bị tính kế! Ta thực sự ngu như heo mà!

"Người vô liêm sỉ!" Ta ghen đỏ mặt, một quyền vung qua, mâu quang Hàm Quang chột loé, lúc này lại như là đã sớm liệu đến, nhanh chóng bắt lấy cổ tay ta, cúi đầu, bắt đầu áp môi.

Ta thở dốc một tiếng, để đầu lưỡi hắn tiến vào, dây dưa thật sâu.

Ánh sáng từ khe hở của cây chiếu xuống, ta hơi trợn mắt, nơi bầu trời kia phản chiếu vào đáy mắt xanh lam, trong veo như mắt người nọ.

Trong không khí tức sạch sẽ như là đã trộn lẫn rượu thơm và tinh khiết, khiến người hơi say, nhin không được mỉm cười.

Tiểu nha đầu che mặt, giẫm giẫm chân, nhanh chóng chạy đi xa.

Ta quyết cần phá môi Hàm Quang, nghe hắn kêu một tiếng đau đớn, tâm tình tốt, lại ngậm đầu lưỡi hắn tình tứ mút vào, dẫn theo thi vị lấy lòng ta.

Con thỏ chết tiệt! Lão hồn trưởng!

Một ngày nào đó cũng sẽ đến lượt ta hảo hảo tính toán người một hồi....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-truong-tu-dau-den>